Αυτόνομοι

Δίμηνη έκδοση για
τη σύνθεση των
αυτονομιών-
Τεύχος 13-
Φεβρουάριος 2007
Τιμή: 2 ευρώ

[6-7] *Μάθε παιδί μου γράμματα (μέρος 3ο)*

Δημόσια δωρεάν παιδεία και όνειρα γλυκά...

[11] Το μοβόρο σαλιγκάρι: ***Save Alekos (Αλαβάνος)...***

[12-13] Απέναντι στη μεσολάβηση οι αυτονομίες. *Η μεσολάβηση: Ένα ιστορικό προϊόν, ένα πανίσχυρο εργαλείο.*

[14-15] Ground Zero: ***Moscow calling***, *συνέντευξη με συντρόφισσα για την Ρωσία.*

[16-17] Contre Tech: ***WARCRAFT III.***

[18-19] ΥΠΟΝΟΜΟΣ: ***Nουαρ: Η λογοτεχνία της κρίσης*** και ***Iglan is a bitch***-(reggae, ποίηση και ταξική συνείδηση στο έργο του Linton Kwesi Johnson) Μέρος α'.

[22] Replay: ***Βρε ΟΥΣΤ!*** ... μπάτσοι, στρατιωτικοί και ένστολοι κάθε λογής...

editorial

Στρατιωτικοποίηση live

Έξι χρόνια μετά την αποφράδα εκείνη 11η Σεπτέμβρη, όλοι πλέον λένε ότι ο κόσμος έχει αλλάξει. Και οι πιο πεισματάρηδες ομολογούν ότι αυτή η αλλαγή σφυρίζει σε όλες τις μεριές του πλανήτη πολεμικούς παιάνες. Κι όμως οι ιδεολογίες ακόμα αντιστέκονται. Μέσα στις κοινωνίες του πρώτου κόσμου, όπου τα κράτη χτίζουν με επιμέλεια, θεσμικά και ιδεολογικά, το πλέγμα της ασφάλειας και του μιλιταρισμού, η καθημερινότητα κυλά μέσα σε μια οικεία, μισο ένοχη και μισο αθώα εμμονή: δεν μας αφορά. Δεν μας αφορά ο πόλεμος, γιατί «τον κάνουν οι αμερικάνοι». Δεν μας αφορούν τα θύματα, γιατί βρίσκονται μακριά. Δεν μας αφορά που γέμισαν οι πόλεις μας με χακί, δεν μας αφορά που πίνουμε τον καφέ μας περιτριγυρισμένοι από ένστολους, δεν μας αφορούν οι εξοπλισμοί και οι αγορές όπλων. Δεν αφορούν την πραγματικότητα της ζωής μας, λέει η ιδεολογία, τις δουλειές που κάνουμε, τα παιδιά που μεγαλώνουμε, τους λογαριασμούς που έχουμε να πληρώσουμε. Ως εκ τούτου δεν υπάρχει πραγματικό πρόβλημα. Η στρατιωτικοποίηση εγγράφεται στο μενού μιας αφηρημένης και αδιάφορης για τους πολλούς «κόντρας με το σύστημα».

Κοντός ψαλμός... Τους περασμένους μήνες παρέλασαν από την ελληνική επικαιρότητα, με δαιμονική ακρίβεια και ευκρίνεια, όλα τα συμπτώματα που ανατρέπουν αυτή τη δημοφιλή απάτη. Οι δάσκαλοι έληξαν μια παρατεταμένη απεργία οδηγούμενοι σε μια ήττα ταπεινωτική, διεκδικώντας την προεκλογική υπόσχεση ενός επιδόματος. Δεν πήραν φράγκο. Οι συμβασιούχοι του δημοσίου επίσης. Τα αγαπημένα παιδιά του πάλαι ποτέ κράτους πρόνοιας πήραν την ίδια «πληρωμένη» απάντηση από τα αφεντικά τους: *σας κατανοούμε, αλλά δεν υπάρχει μία*. Και την ίδια στιγμή, τις ίδιες μέρες, οι μπάτσοι με πρωτεργάτη τον υπουργό τους να «κουνά το δάχτυλο» πήραν σχεδόν ό,τι ζήτησαν. Οι δικαστικοί δεν ρώτησαν κανέναν και το πήραν μόνοι τους. Και τα δις ευρώ συνέχισαν να βγαίνουν από τα κρατικά ταμεία για εξοπλίσουν τον στρατοαστυνομικό μηχανισμό του ελληνικού κράτους. Τούτες οι σατανικές συμπτώσεις έφεραν στο προσκήνιο μια αλήθεια ενοχλητική: Η στρατιωτικοποίηση ως στρατηγική επιλογή των κρατών στην εποχή μας έχει μια διάσταση πέρα ως πέρα υλική. Δεν είναι μόνο το είδος και η ποιότητα των κοινωνικών σχέσεων που χτίζονται μέσα στις κοινωνίες όπου ανθεί ο μιλιταρισμός. Αλλά είναι τελικά και οι λογαριασμοί που έχουμε να πληρώσουμε - **είναι το γεγονός ότι ο παραγόμενος κοινωνικός πλούτος λεηλατείται για να τροφοδοτηθούν οι μιλιταριστικοί μηχανισμοί: τα σώματα της αστυνομίας και του στρατού, τα δικαστήρια, οι φυλακές, η πολεμική και στρατιωτική τεχνολογία**.

Αυτή τη διάσταση την ένιωσαν για τα καλά οι δάσκαλοι το περασμένο φθινόπωρο. Ήταν τόσο προφανής και κραυγαλέα, που ακόμα και οι υπάλληλοι των μήντια δεν μπόρεσαν να αντισταθούν στον πειρασμό και να κουνήσουν με τη σειρά τους το δάχτυλο στο «κακό κράτος», που δίνει όλα τα λεφτά στους μπάτσους και αφήνει τους άλλους στην πείνα. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που η σοσιαλδημοκρατία και οι πολιτικοί φορείς της διεκδικούν για λογαριασμό των εργαζόμενων στους τομείς της εκπαίδευσης, της υγείας και της πρόνοιας ένα μερίδιο από την πίτα που

Ενώ οι αγώνες οι σχετικοί με την δημόσια εκπαίδευση την δημόσια υγεία και την πρόνοια σπάνε τα μούτρα τους

το κράτος και το στρατοαστυνομικό σύμπλεγμα τρίβουν τα χέρια τους

WHY?

Θα μπορούσε να είναι δύο ιστορίες που εξελίσσονται στο ίδιο κόμικ. Στη μία παραλία οι απεργοί δάσκαλοι, ύστερα από 6 βδομάδες αγωνίας, πνίγονται στα ρηχά μιας υπόσχεσης (για ένα επίδομα) και ενός πατερναλιστικού πρωθυπουργικού κτυπήματος στην πλάτη, σε στυλ "ναι βρε κουτά, το ξέρω πως έχετε δίκιο, αλλά να, μα την αλήθεια, δεν έχω μία! κάντε υπομονή...". Στην άλλη παραλία οι μπάτσοι παίζουν ρακέτες (με χημικά) και χειροκροτούν τον (γραφικό αλλά όχι εξωγήινο) υπουργό τους, που απειλεί πως αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματα του κλάδου θα πάει να πνιγεί - πολιτικά. Το τελευταίο καρέ γράφει: *πάρε το κουβαδάκι σου κι άντε να παίξεις σε άλλη παραλία...* Αφήνοντας ερωτηματικό το σε ποιούς απευθύνεται η προτροπή, και τι σημαίνει "άντε να παίξεις"...

Αλλά η ζωή δεν είναι κόμικ. Αν ήταν, θα λέγαμε πως εδώ και χρόνια, άλλοτε υπόγεια και άλλοτε φανερά, ο μεγάλος "συλλογικός" πατέρας - αφέντης που λέγεται κράτος *"φροντίζει" όλο και περισσότερο τα "παιδιά" του που ασχολούνται με την τάξη - και - την - ασφάλεια και "παραμελεί" ανάλογα τα άλλα "παιδιά" του που ασχολούνται με την εκπαίδευση, την υγεία και την κοινωνική πρόνοια.*

Η «συνέλευση ενάντια στην ειρήνη» δραστηριοποιείται στην Αθήνα γύρω από το θέμα του νέου μιλιταρισμού. Το editorial του περιοδικού βασίζεται σε συζητήσεις που γίνονται αυτόν τον καιρό στη συνέλευση, και αφορούν τη σχέση των κοινωνικών αγώνων με τη στρατιωτικοποίηση. Αποτέλεσμα των συζητήσεων αυτών είναι και το τετρασέλιδο που φαίνεται στην εικόνα, το οποίο καλεί σε δημόσια πολιτική συζήτηση για το θέμα στις 26 Φεβρουαρίου στο Πολυτεχνείο.

*ΑΥΤΟ/ Τεύχος 13,
Τρίτη, 6 Φεβρουαρίου 2007.*

αλλά όχι εξυγιήνει) υπουργό τους, που απειλεί πως αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματα του κλάδου θα πάει να πνιγεί - πολιτικά. Το τελευταίο καρέ γράφει: πάρε το κουβαδάκι σου κι άντε να παίξεις σε άλλη παραλία... Αφήνοντας ερωτηματικό το σε ποιούς απευθύνεται η προτροπή, και τι σημαίνει "άντε να παίξεις"...

Αλλά η ζωή δεν είναι κόμικ. Αν ήταν, θα λέγαμε πως εδώ και χρόνια, άλλοτε υπόγεια και άλλοτε φανερά, ο μεγάλος "συλλογικός" πατέρας - αφέντης που λέγεται κράτος "φροντίζει" όλο και περισσότερο τα "παιδιά" του που ασχολούνται με την τάξη - και - την - ασφάλεια και "παραμελεί" ανάλογα τα άλλα "παιδιά" του που ασχολούνται με την εκπαίδευση, την υγεία και την κοινωνική πρόνοια.

Η «συνέλευση ενάντια στην ειρήνη» δραστηριοποιείται στην Αθήνα γύρω από το θέμα του νέου μιλιταρισμού. Το editorial του περιοδικού βασίζεται σε συζητήσεις που γίνονται αυτόν τον καιρό στη συνέλευση, και αφορούν τη σχέση των κοινωνικών αγώνων με τη στρατιωτικοποίηση. Αποτέλεσμα των συζητήσεων αυτών είναι και το τετρασέλιδο που φαίνεται στην εικόνα, το οποίο καλεί σε δημόσια πολιτική συζήτηση για το θέμα στις 26 Φεβρουαρίου στο Πολυτεχνείο.

υπουργό τους να «κουνά το δάχτυλο» πήραν σχεδόν ό,τι ζήτησαν. Οι δικαστικοί δεν ρώτησαν κανέναν και το πήραν μόνοι τους. Και τα δις ευρώ συνέχισαν να βγαίνουν από τα κρατικά ταμεία για εξοπλίσουν τον στρατοαστυνομικό μηχανισμό του ελληνικού κράτος. Τούτες οι σατανικές συμπτώσεις έφεραν στο προσκήνιο μια αλήθεια ενοχλητική: Η στρατιωτικοποίηση ως στρατηγική επιλογή των κρατών στην εποχή μας έχει μια διάσταση πέρα ως πέρα υλική. Δεν είναι μόνο το είδος και η ποιότητα των κοινωνικών σχέσεων που χτίζονται μέσα στις κοινωνίες όπου ανθεί ο μιλιταρισμός. Αλλά είναι τελικά και οι λογαριασμοί που έχουμε να πληρώσουμε - **είναι το γεγονός ότι ο παραγόμενος κοινωνικός πλούτος λεηλατείται για να τροφοδοτηθούν οι μιλιταριστικοί μηχανισμοί: τα σώματα της αστυνομίας και του στρατού, τα δικαστήρια, οι φυλακές, η πολεμική και στρατιωτική τεχνολογία**.

Αυτή τη διάσταση την ένιωσαν για τα καλά οι δάσκαλοι το περασμένο φθινόπωρο. Ήταν τόσο προφανής και κραυγαλέα, που ακόμα και οι υπάλληλοι των μήντια δεν μπόρεσαν να αντισταθούν στον πειρασμό και να κουνήσουν με τη σειρά τους το δάχτυλο στο «κακό κράτος», που δίνει όλα τα λεφτά στους μπάτσους και αφήνει τους άλλους στην πείνα. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που η σοσιαλδημοκρατία και οι πολιτικοί φορείς της διεκδικούν για λογαριασμό των εργαζόμενων στους τομείς της εκπαίδευσης, της υγείας και της πρόνοιας ένα μερίδιο από την πίτα που πηγαίνει στους εξοπλισμούς. Αλλά το κάνουν υπονοώντας ότι η κατάσταση αυτή είναι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο αναστρέψιμη. Υπονοώντας ότι πρόκειται για «κακές» συγκυρίες, «κακούς» υπουργούς και «κακές» κυβερνήσεις, που αν αλλάξουν με τους «καλούς» υπουργούς και τις «καλές» κυβερνήσεις -της προτιμήσεώς τους φυσικά- το πρόβλημα θα σταματήσει να υπάρχει. Πίσω από αυτήν την αντίληψη βρίσκεται ένας έτσι κι αλλιώς κατάπτυστος καιροσκοπισμός, αλλά βρίσκεται επίσης μια μεγάλη διαστρέβλωση. **Η στροφή της προσοχής του ελληνικού κράτους προς τους μιλιταριστικούς μηχανισμούς δεν είναι συγκυριακή**. Όπως συμβαίνει σε όλο τον κόσμο, είναι επιλογή στρατηγική και άσχετη με τις εναλλαγές «διαφορετικών» πολιτικών αποχρώσεων στην εξουσία. **Στην πραγματικότητα η επιλογή αυτή είναι η αιχμή της ιδεολογικής, θεσμικής, και πέρα ως πέρα πραγματικής ταξικής επίθεσης που βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε εξέλιξη**.

Το να αντιληφθούμε αυτήν την επίθεση σε όλες τις διαστάσεις της είναι μια βασική προϋπόθεση για την όποια αλλαγή των ταξικών συσχετισμών στο μέλλον. Και για το κομμάτι των εργαζομένων στους τομείς του κράτους που υποβαθμίζονται βίαια και στρατηγικά προς όφελος των μιλιτιραστικών δομών, αυτό που τίθεται πλέον επιτακτικά είναι το ζήτημα της αποτελεσματικότητας των αγώνων τους. Οι πρόσφατες ήττες, αν ερμηνευτούν χωρίς τον παραμορφωτικό φακό της ιδεολογίας, υπαγορεύουν ένα βασικό στοίχημα για το μέλλον: Τα υποκείμενα των αγώνων αυτών πρέπει να στρέψουν τη δράση τους **και ενάντια στη συνθήκη της στρατιωτικοποίησης!** Να αρνηθούν τους ρόλους που καλούνται να παίξουν προς όφελος του συμπλέγματος της ασφάλειας, να σαμποτάρουν τη διαδικασία της στρατιωτικοποίησης εκεί που νομιμοποιείται ως ιδεολογία και συγκροτείται ως θεσμοί, να στρέψουν τη δράση τους ενάντια στις νευραλγικές σήμερα στρατοαστυνομικές μπίζνες του ελληνικού κράτους.

Είναι βέβαιο ότι στους καιρούς που έρχονται, κάθε οπισθοχώρηση απέναντι σ' αυτήν την αναγκαιότητα θα σηματοδοτεί μια ακόμα ταπείνωση. Έτσι κι αλλιώς, στο βαθμό που οι προλετάριοι καλούνται να συστρατευτούν με την ανοχή ή τη συνεργεία τους στο σύμπλεγμα της ασφάλειας, ο κάθε ένας και η κάθε μία από μας βρίσκεται διαρκώς μπροστά σ' αυτήν την επιλογή: είτε θα σκάβουμε τον ίδιο μας το λάκκο αναμασώντας τις ιδεολογίες του «δεν μας αφορά» είτε θα αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε τι διάολο συμβαίνει γύρω μας και θα πράξουμε αναλόγως.

ΑΥΤΟ/ Τεύχος 13,
Τρίτη, 6 Φεβρουαρίου 2007.

Η ατάκα του διμήνου (κατ' επανάληψη και κατά συρροή):
"Πρωτοφανείς για την εποχή θερμοκρασίες. Από το '89 είχαμε να δούμε τέτοιες μέρες μέσα στο χειμώνα."
*Πώς γίνεται να είναι πρωτοφανές κάτι που έχει **ξανα**γίνει, το 89 για παράδειγμα, μόνο οι γιατροί γνωρίζουν.*
Τρομοκρατία είναι -και- τα μετεωρολογικά(;) δελτία...

Επόμενο τεύχος Τρίτη 3 Απριλίου 2007.

Το ΑΥΤΟ/ μπορείτε να το βρείτε στα στέκια Περιστερίου, Νομικής, Χαϊδαρίου, στο στέκι Ανατόπια στην Πάτρα, σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας καθώς και στην κατάληψη της Λέσχης Κατασκόπων (Φυλής και Φερών). Στη Θεσ/νίκη την ευθύνη για τη διακίνηση του περιοδικού έχει η πολιτική ομάδα εργάτες-τριες του αρνητικού (Εταρ).
για επικοινωνία: autozine@gmail.com
Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210, Αθήνα
*με την ένδειξη **"για το ΑΥΤΟ/"***

Σε αυτό το τεύχος θα βρείτε:

[4-5

Weather Report. *Σχόλια -και όχι μόνο- πάνω στην ελληνική και διεθνή επικαιρότητα.*

[6-7

Μάθε παιδί μου γράμματα (μέρος 3ο)
Δημόσια δωρεάν παιδεία και όνειρα γλυκά.

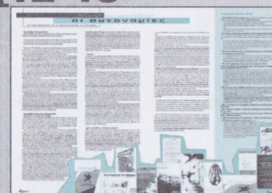
[8-9-10

Ο Πυρετός του κόσμου σε μερικές χιλιάδες λέξεις...

[11

Το μοβόρο σαλιγκάρι. *Σε αυτό το τεύχος: Save Alekos (Αλαβάνος)...*

[12-13

Απέναντι στη μεσολάβηση οι αυτονομίες. *Η μεσολάβηση: Ένα ιστορικό προϊόν, ένα πανίσχυρο εργαλείο.*

[14-15

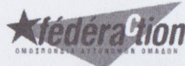
Ground Zero. *Moscow calling, συνέντευξη με συντρόφισσα για την Ρωσία και ο Judge Dredd στο Διαμέρισμα.*

ΠΟΥ ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝ;

ο αντιμουσουλμανικός πυρετός
σαν εργαλείο ολοκληρωτισμού
και προετοιμασία για πόλεμο

το ισλάμ πέρα από τη δύση:
μια ιδεολογία για κρατική χρήση

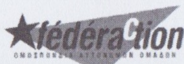
*Το 16σέλιδο (πάνω) τυπώθηκε σε 33.000 αντίτυπα στα τέλη Ιανουαρίου του 2007, και διανέμεται δωρεάν στο δρόμο.
Η αφίσα (κάτω) κολλήθηκε σε 6.000 αντίτυπα την ίδια περίοδο και εντάσσεται στην ίδια πολιτική καμπάνια της Ομοσπονδίας Αυτόνομων Ομάδων - **Federaction**, η οποία πραγματοποιήθηκε παράλληλα σε Πάτρα, Θεσσαλονίκη και Αθήνα.*

Ο Πόλεμος των ΄΄Πολιτισμών΄΄

Μας λένε σε όλους τους τόνους ότι οι μουσουλμάνοι είναι σκοταδιστές, ανορθολογικοί, ότι αδιαφορούν για το θάνατο,

το ισλάμ πέρα από τη δύση:
μια ιδεολογία για κρατική χρήση

*Το 16σέλιδο (πάνω) τυπώθηκε σε 33.000 αντίτυπα στα τέλη Ιανουαρίου του 2007, και διανέμεται δωρεάν στο δρόμο. Η αφίσα (κάτω) κολλήθηκε σε 6.000 αντίτυπα την ίδια περίοδο και εντάσσεται στην ίδια πολιτική καμπάνια της Ομοσπονδίας Αυτόνομων Ομάδων - **Federaction**, η οποία πραγματοποιήθηκε παράλληλα σε Πάτρα, Θεσσαλονίκη και Αθήνα.*

Ο Πόλεμος των ¨Πολιτισμών¨

Μας λένε σε όλους τους τόνους ότι οι μουσουλμάνοι είναι σκοταδιστές, ανορθολογικοί, ότι αδιαφορούν για το θάνατο, τον δικό τους ή των άλλων.

Με μοχλό τον υποτιθέμενο ¨μουσουλμανικό κίνδυνο¨ χτίζονται οι νέοι ολοκληρωτισμοί και ο φασισμός του 21ου αιώνα.

Οι συγκρούσεις μεταξύ κρατών που εξελίσσονται στον πλανήτη ξεκινούν από τον αντιμουσουλμανικό πυρετό, βρίσκουν δικαιολογία τη ¨δημοκρατία¨ και παριστάνουν τον ¨πόλεμο των πολιτισμών¨.

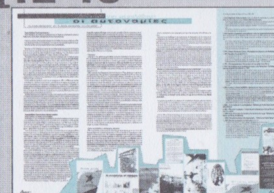
Αλλά οι ¨πολιτισμοί¨ είναι το πρόσχημα! Τα λεγόμενα μουσουλμανικά κράτη είναι κράτη όπως τα δυτικά . Η μόνη διαφορά είναι ότι εκεί η εκμετάλλευση οργανώνεται γύρω από διαφορετική θρησκεία.

Αυτός ο πόλεμος σημαδεύει εμάς. Τους εργάτες και τις εργάτριες ανεξάρτητα από ¨πολιτισμό¨ και θρήσκευμα. Αυτός ο πόλεμος είναι όπως όλοι οι πόλεμοι: Ταξικός.

Είναι Πόλεμος

[12-13

Απέναντι στη μεσολάβηση οι αυτονομίες. *Η μεσολάβηση: Ένα ιστορικό προϊόν, ένα πανίσχυρο εργαλείο.*

[14-15

Ground Zero. *Moscow calling, συνέντευξη με συντρόφισσα για την Ρωσία και ο **Judge Dredd** στο Διαμέρισμα.*

[16-17

Contre Tech. *Η υπερτεχνολογική στήλη που γράφεται με μολύβι. Σε αυτό το τεύχος: WARCRAFT III.*

[18-19-20

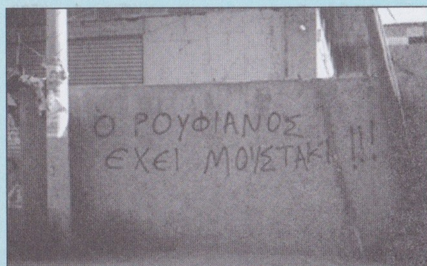
ΥΠΟΝΟΜΟΣ. *Νουαρ: Η λογοτεχνία της κρίσης.* ***Iglan is a bitch***-(reggae, ποίηση και ταξική συνείδηση στο έργο του Linton Kwesi Johnson) Μέρος α'.
Urban fairies, Σαντανα και αίμα!

[22

Info cafe.
Replay: *Βρε ΟΥΣΤ!* ... μπάτσοι, στρατιωτικοί και ένστολοι κάθε λογής...

[23

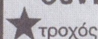
Αλληλογραφία. Σκέψεις, απόψεις, κριτικές...

Ο μουστάκιας ήτανε!

Τέτοια αίσχη γράφονται απέναντι από αποθήκη στο Μοσχάτο.
Ο διαπομπευόμενος μουστάκιας δουλεύει απέναντι (τον είδαμε!)

Προσοχή: οι υγειηνιστές ανεβάζουν το μέσο όρο ζωής και άρα το κατώτατο όριο συνταξιοδότησης

τροχός

Ανορθογραφία

Να μια επιτυχημένη ανορθογραφία! Αν έγινε επίτηδες δεν ξέρουμε, αλλά με το νόημα κολλάει μια χαρά!

Κλέβουν ένσημα; Δεν τρέχει μία...

Ένας στους 6 εργαζόμενους στην Ελλάδα δουλεύει ανασφάλιστος. Μέσα στις διατάξεις του μίνι ασφαλιστικού που κατατέθηκε στη Βουλή στα τέλη του Νοεμβρίου, το κράτος φρόντισε να είναι συνεπές με τον εαυτό του και με την πραγματικότητα· γεγονός φυσικά διόλου περίεργο ειδάλλως τι κράτος (των αφεντικών) θα ήταν. Αντί λοιπόν να ξαμολήσει τους επιθεωρητές του ΙΚΑ για επιτόπιους ελέγχους στις επιχειρήσεις και να κόψει ακολούθως τσεκουράτα πρόστιμα πρότεινε το εξής: να πάνε τα ίδια τα αφεντικά να δηλώσουν τις ασφαλιστικές τους παρανομίες, με αντάλλαγμα να ενταχθούν σε ευνοϊκές ρυθμίσεις των χρεών τους, οι οποίες φτάνουν π.χ. μέχρι και μείωση των κανονικών προστίμων στο 80%. Ωραία! Πώς λέγεται αυτό; Νομιμοποίηση του εγκλήματος; Ακόμα περισσότερο ενδιαφέρον στο πώς το κράτος αποδέχεται και ενσωματώνει τέτοιες παραβάσεις έχει το εξής: το ΙΚΑ, λέει, δήλωσε ότι δεν μπορεί να στέλνει τους επιθεωρητές του για επιτόπιους ελέγχους στους χώρους εργασίας γιατί οι ίδιοι οι υπάλληλοί του τα 'χουν κάνει πλακάκια με τους εργοδότες. Στην Κέρκυρα για παράδειγμα, το περασμένο καλοκαίρι, την ημέρα που έφτασαν επιθεωρητές του ΙΚΑ για τέτοιους ελέγχους έγιναν μέσα σε ένα δεκαήμερο 779 προσλήψεις στον ΟΑΕΔ! Καταλαβαίνετε δηλαδή πώς έγινε αυτό: έπεσαν τα σχετικά τηλέφωνα από το ίδιο το ΙΚΑ στην Κέρκυρα, όχι με το αζημίωτο φυσικά.

Κάπως έτσι τα αφεντικά κλέβουν, οι δημόσιοι υπάλληλοι τα παίρνουν και το κράτος έρχεται κατόπιν να παντρέψει και τα δυο όμορφα και ωραία. Είναι γεγονός ότι στην Ελλάδα τα περισσότερα μικρά και μεσαία μαγαζάκια επιβιώνουν από την μαύρη εργασία. Ειδάλλως τα δύο τρίτα από αυτά (π.χ. τα σουβλατζίδικα, οι καφετέριες, τα video club, τα μικρά εμπορικά μαγαζιά, κλπ) που ξεφυτρώνουν από εδώ και από κει δεν θα υπήρχαν, ούτε αυτά ούτε και τα λαμόγια τα αφεντικά τους. Είναι όμως επίσης γεγονός ότι λίγοι είναι οι εργάτες που διεκδικούν τα νόμιμα. Υπερχρεωμένοι από πιστωτικές και καταναλωτικά δάνεια έχουν κάνει την μαύρη εργασία «αναγκαίο κακό». Γεμίζοντας και πάλι τις τσέπες των αφεντικών.

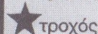
Οι επιθεωρητές του ΙΚΑ κατόπιν επιδείξης αγριάδας ετοιμάζονται να εφορμήσουν στους εργοδότες.

Πατριωτικές συμμαχίες

Σε τριήμερο συνέδριο που διοργανώθηκε στη Βηρυτό από τη Χεζμπολά (πριν από περίπου δυόμισι μήνες), η ισλαμική οργάνωση εξέφρασε την διάθεση να συνεργαστεί με την

ανεβάζουν το μέσο όρο ζωής και άρα το κατώτατο όριο συνταξιοδότησης

Ανορθογραφία

Να μια επιτυχημένη ανορθογραφία! Αν έγινε επίτηδες δεν ξέρουμε, αλλά με το νόημα κολλάει μια χαρά!

Φόρουμ ρε μούτρα!

Monotheism.gr! Μη βιάζεστε άθεα βρωμόσκυλα! Δεν είναι θρησκόληπτοι! Είναι οπαδοί της πολιτισμένης συζήτησης! Άσε που εκεί που λένε για το forum τους, τρως τρελλό deja vu:

«Σκοπός μας είναι να ακουστεί η άποψη του κόσμου για τα ιερά κείμενα και το νόημα τους. Προειδοποιούμε λοιπόν πως στη συζήτηση είναι δυνατόν να συμμετάσχουν άθεοι, αντίχριστοι, αμόρφωτοι, ημιμαθείς, απαίδευτοι θεολογικώς, πολυθεϊστές, παγανιστές, σατανιστές, αιρετικοί, μάγοι, σαρκολάτρες, σάτυροι, δωδεκαθεϊστές και άλλοι που κυλιούνται στο βούρκο της αμαρτίας και της ακολασίας και ουδεμία ευθύνη φέρουμε για όσα ενδεχομένως να πούν. Στο συγκεκριμένο φόρουμ απαγορεύεται η διαγραφή μηνυμάτων.»

Τι νομίζατε; Ότι το ηλεκτρονικό κύλισμα στο βούρκο είναι μόνο για τους αριστερούς;

ημέρα που έφτασαν επιθεωρητές του ΙΚΑ για τέτοιους ελέγχους έγιναν μέσα σε ένα δεκαήμερο 779 προσλήψεις στον ΟΑΕΔ! Καταλαβαίνετε δηλαδή πώς έγινε αυτό: έπεσαν τα σχετικά τηλέφωνα από το ίδιο το ΙΚΑ στην Κέρκυρα, όχι με το αζημίωτο φυσικά.

Κάπως έτσι τα αφεντικά κλέβουν, οι δημόσιοι υπάλληλοι τα παίρνουν και το κράτος έρχεται κατόπιν να παντρέψει και τα δυο όμορφα και ωραία. Είναι γεγονός ότι στην Ελλάδα τα περισσότερα μικρά και μεσαία μαγαζάκια επιβιώνουν από την μαύρη εργασία. Ειδάλλως τα δύο τρίτα

Οι επιθεωρητές του ΙΚΑ κατόπιν επιδείξης αγριάδας ετοιμάζονται να εφορμήσουν στους εργοδότες.

Πατριωτικές συμμαχίες

Σε τριήμερο συνέδριο που διοργανώθηκε στη Βηρυτό από τη Χεζμπολά (πριν από περίπου δυόμισι μήνες), η ισλαμική οργάνωση εξέφρασε την διάθεση να συνεργαστεί με την ευρωπαϊκή αριστερά και να αποδείξει ότι δεν είναι μια τρομοκρατική οργάνωση αλλά κοινωνικό κίνημα με πατριωτικά χαρακτηριστικά. Στην διάσκεψη συμμετείχε ο Συνασπισμός, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, η ΚΟΕ και μέλη του συλλόγου Ιντιφάντα.

Έτσι στήνονται οι καλές αριστερές συμμαχίες. Στο πλάι των διακρατικών ανταγωνισμών εν καιρώ πολέμου. Ισλαμιστές αντιαμερικάνοι παρέα με αριστερούς αντιαμερικάνους μπορούν να κάθονται και να συνομιλούν για το πώς μπορεί η Χεμπολά να γίνει κράτος στον Λίβανο. Οι Έλληνες αριστεροί έχουν πλέον ειδίκευση σε τέτοιες συμμαχίες. Με τον αγιατολλάχ Χομεϊνί στην εξουσία στις αρχές της δεκαετίας του '80 ζητωκραύγαζαν την έλευση του θρησκευτικού αντιιμπεριαλισμού στο Ιράν. Κι ας σφαγιάστηκαν στο όνομά του χιλιάδες προλετάριοι κι ας τσακίστηκαν δεκάδες αριστερές οργανώσεις και εργατικά συνδικάτα. Αλλά θα πεις αντιιμπεριαλισμός να 'ναι κι ό,τι να 'ναι…

Ένας από τους σπόνσορες του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ, το περιοδικό Γαλέρα, την περίοδο της ισραηλινής εισβολής στο Λίβανο, δημοσίευσε την παραπάνω φωτογραφία με την εξής λεζάντα: «Στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ η Γαλέρα ήταν εκεί. *(…) Ποδοσφαιρόφιλοι καθώς είναι οι γαλερίστες ήταν αδύνατον να αγνοήσουν το «κανονικό» Μουντιάλ (ήταν και βραδιές ημιτελικών). Η τηλεόραση στήθηκε, οι καρέκλες παρατάχθηκαν, ο κόσμος ανταποκρίθηκε, ο Ζιντάν έριξε κεφαλιά στον Ματεράτσι και η Ιταλία σήκωσε το τρόπαιο. Η φωτογραφία είναι από το περίπτερο της Γαλέρας τη βραδιά του β' ημιτελικού μεταξύ Γαλλίας και Βραζιλίας»* (τεύχος 11, Αυγουστος 2006, όπου στο εξώφυλλο κεντρική θέση έχει ο πόλεμος στο Λίβανο με υπότιτλο: «ο θρίαμβος της τρομοκρατίας»).

Το Φόρουμ (προτού επισκεφθεί τα συντρίμμια της Βηρυτού) δείχνει ολόκληρο το μεγαλείο του. Αντιιμπεριαλισμός, αντιρατσισμός, φιλο - ισλαμισμός και κατανάλωση μουντιάλ με άποψη. Όλα στο μπλέντερ.

Νονοί

Μετά τα πρόσφατα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών μεταξύ νονών της νύχτας στα δυτικά προάστια, οι μπάτσοι ανακοίνωσαν στις εφημερίδες πάνω κάτω τα εξής: α) ότι σε αυτά τα ξεκαθαρίσματα δεν φαίνεται να υπάρχουν λόγοι αναδιανομής της νυχτερινής αγοράς (λογικό αφού την προστασία την έχουν σχεδόν εξολοκλήρου οι ίδιοι οι μπάτσοι), β) ότι τα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών που είχαν τέτοιο χαρακτήρα (δηλαδή αναδιανομής της νύχτας) ήταν στις αρχές της δεκαετίας του '90, όταν υπήρξε «έκρηξη» στη δημιουργία καινούριων νυχτερινών κέντρων με γυναίκες από την ανατολική Ευρώπη (την εποχή δηλαδή που και ο τελευταίος έλληνας ταξιτζής εμπορευόταν γυναίκες και οι μπάτσοι είχαν χάσει τα αυγά και τα πασχάλια) και γ) ότι τα τελευταία τέτοιου είδους ξεκαθαρίσματα έγιναν σε μικρότερο βαθμό στα τέλη της δεκαετίας του '90 όταν ο πόλεμος της νύχτας έφαγε τα παιδιά της οικογένειας Γρηγοράκου όπως και τον τελευταίο άνθρωπο με «ήθη και συμπεριφορές άλλης εποχής» Θεμιστοκλή Καλαποθαράκο (αυτόν που -παρέα με έλληνες ακροδεξιούς εθελοντές στη Βοσνία- έκανε χρυσές δουλειές με το σέρβο χασάπη βόσνιων μουσουλμάνων Αρκάν).

Υπάρχει φυσικά και ένα τελευταίο επεισόδιο στη μάχη της νύχτας (δηλαδή στον έλεγχο και την διαχείριση της από την αστυνομία) μόνο που αυτό οι μπάτσοι, όπως είναι λογικό άλλωστε, δεν το βάζουν στο λογαριασμό: είναι η περιβόητη εκστρατεία «πάταξης του οργανωμένου εγκλήματος» που ξεκίνησε με τις συλλήψεις καμιά σαρανταριά νταβατζήδων στον Πειραιά το καλοκαίρι του 2002 με κατηγορίες για λαθρεμπόριο και εκβιασμούς σε μαγαζιά της δυτικής Αθήνας.

Να 'ναι λοιπόν τα πρόσφατα πιστολίδια μεταξύ μπράβων τα μεθεόρτια εκείνης της αναδιάρθρωσης; Το ξεκαθάρισμα δηλαδή όσων διαφεύγουν τον έλεγχο της αστυνομίας; Ή μήπως τα μαγαζιά περνάνε κρίση οπότε η πίτα έχει λιγοστέψει; Πολύ πιθανό να είναι είναι έτσι. Όπως και να ´χει, θυμίζουμε τα λόγια ενός πρώην τσιλιαδόρου σε μπαρμπουτιέρα (βλ. τεύχος 10): *Και πήραν πάλι οι μπάτσοι το μαγαζί στα χέρια τους, δηλαδή απέκτησαν κάποιο έλεγχο. Μερικοί (μπράβοι) έφαγαν σφαίρες από «αντίπαλες συμμορίες», άλλοι τόσοι «πήγαν μέσα», μπήκαν και κάποιοι καινούριοι στο κόλπο, κι όλοι έδιναν «αναφορά στο τμήμα».*

Έτσι οι έλληνες μπάτσοι τα 'χουν βολέψει μια χαρά. Πού να διαβάζανε και για τον Ντάντλυ Σμιθ!

(Λίγο πριν κλείσει η ύλη του τεύχους δημοσιεύτηκε επιπλέον το εξής: Πριν από λίγες μέρες, τρεις νονοί της νύχτας έσπευσαν στην Ασφάλεια και ζήτησαν προστασία από τους μπάτσους γιατί λένε ότι κινδυνεύουν! Εεε αυτό πια...κι αν είναι κάρφωμα. Φανταζόμαστε ότι εκεί στο «Σώμα Δίωξης Εκβιαστών» θα εκτυλίχθηκε ο εξής υπέροχος διάλογος (σενάριο ΑΥΤΟ/ βασισμένο στο στόρι του τσιλιαδόρου που λέγαμε):

- Ρε μπάτσακες έχουν σκάσει κάποιοι νέοι στο κόλπο και πάνε να μας φάνε το ψωμάκι που όλο και λιγοστεύει. Τι θα γίνει θα τα βρούμε να τους φάμε από κοινού;
- Δώσε, δώσε μάγκα μου και μη σε νοιάζει.)

Σικάγο γίναμε!

Κλωτσιές στα βύσματα

Το τρελόχαρτο αποτελεί μια πρακτική άρνησης της στρατιωτικής θητείας από τους προλετάριους. Ως τέτοια πρακτική εμπεριέχει κι άλλες αρνήσεις, που ξεπερνάνε τον στρατό ως μηχανισμό αυτόν καθαυτόν. Εμπεριέχει την άρνηση στους οικογενειακούς καταναγκασμούς και στους εκβιασμούς των κυρίαρχων κοινωνικών συμβάσεων. Κουβαλά την αποστροφή στην ιδεολογία περί «έθνους και πατρίδας». Βγάζει τη γλώσσα στο λεγόμενο αντριλίκι. Γυρνάει την πλάτη στην προοπτική της καριέρας. Συνεπώς το τρελόχαρτο ως πράξη ταξικής άρνησης του κρατικού μιλιταρι-

πατρίδα, την οικογένεια, το αντριλίκι, κλπ. Έτσι έχουν τα πράγματα. Τα παιδάκια αυτά μια εξυπηρέτηση ζήτησαν, την πλήρωσαν και την απέκτησαν, επιστρατεύοντας όλες τις καβάτζες της τάξης τους. Και αξίζουν γι´αυτό πολλές κλωτσιές.

Όσο για αυτούς που σιχαίνονται το στρατό, ισχύει το μότο της αφίσας που κυκλοφόρησε από τη συνέλευση ενάντια στην ειρήνη: δεν πάμε στο στρατό και δεν λαδώνουμε γι´αυτό!

Ενισχύεται ο ελληνικός στρατός στο Αφγανιστάν

Μετά την έκτακτη σύνοδο των υπουργών εξωτερικών των κρατών του ΝΑΤΟ, η ελληνίδα υπουργός εξωτερικών δήλωσε ότι η Ελλάδα θα ενισχύσει την στρατιωτική της παρουσία στο Αφγανιστάν. Πιο συγκεκριμένα, δεσμεύτηκε ότι θα διατηρήσει στην αφγανική πρωτεύουσα τον λόχο Μηχανικού, ότι θα παρατείνει για ένα ακόμη τρίμηνο την παραμονή της ελληνικής νοσοκομειακής μονάδας στο αεροδρόμιο της Καμπούλ, η οποία κανονικά έπρεπε να επιστρέψει στα τέλη Μαρτίου, και ότι θα προσφέρει στο Αφγανιστάν 13 άρματα μάχης. Επιπλέον το ελληνικό κράτος θα χορηγήσει 300.000 ευρώ «για την αντιμε-

μάχη της νύχτας (δηλαδή στον έλεγχο και την διαχείρισή της από την αστυνομία) μόνο που αυτό οι μπάτσοι, όπως είναι λογικό άλλωστε, δεν το

ότι κινδυνεύουν! Εεε αυτό πια…κι αν είναι κάρφωμα. Φανταζόμαστε ότι εκεί στο «Σώμα Δίωξης Εκβιαστών» θα εκτυλίχθηκε ο εξής υπέροχος διά-

Σικάγο γίναμε!

Κλωτσιές στα βύσματα

Το τρελόχαρτο αποτελεί μια πρακτική άρνησης της στρατιωτικής θητείας από τους προλετάριους. Ως τέτοια πρακτική εμπεριέχει κι άλλες αρνήσεις, που ξεπερνάνε τον στρατό ως μηχανισμό αυτόν καθαυτόν. Εμπεριέχει την άρνηση στους οικογενειακούς καταναγκασμούς και στους εκβιασμούς των κυρίαρχων κοινωνικών συμβάσεων. Κουβαλά την αποστροφή στην ιδεολογία περί «έθνους και πατρίδας». Βγάζει τη γλώσσα στο λεγόμενο αντριλίκι. Γυρνάει την πλάτη στην προοπτική τηςʼ καριέρας. Συνεπώς το τρελόχαρτο ως πράξη ταξικής άρνησης του κρατικού μιλιταριστικού μηχανισμού είναι μια επιλογή με κόστος που πολλοί νεολαίοι την σηκώνουν στις πλάτες τους, και είναι πράξη δίχως καβάτζες.

Δεν έχει λοιπόν καμία μα απολύτως καμία σχέση η πρακτική που περιγράφουμε παραπάνω με την καβατζωμένη απαλλαγή από την στρατιωτική θητεία όλων αυτών των γόνων βιομηχάνων, βουλευτών και υπουργών, όλων αυτών των διασημοτήτων του θεάματος και πάει λέγοντας. Είναι τόσο αβυσσαλέα η διαφορά τους όση είναι και η διαφορά μεταξύ των 30.000 ευρώ (τόσο λέει έφτανε η ταρίφα για το «κατά παραγγελία» γιώτα πέντε) και του βασικού μισθού. Γίνεται μάλιστα τόσο σιχαμερή αυτή η υπόθεση με τις «μαϊμού απαλλαγές» όταν σκέφτεται κανείς ότι τα καβατζωμένα αυτά τέκνα της μεσαίας τάξης με τα βύσματά τους μέσα και έξω από τον στρατό, με τα σαλιαρίσματα και τα γλειψίματά τους, με τα φράγκα στην τσέπη και τον μπαμπά στο «μη στάξει και μη βρέξει», όχι μόνο δεν είναι ενάντια στον στρατό αλλά τον υποστηρίζουν με χίλιους δυο άλλους τρόπους. Όπως και την πατρίδα, την οικογένεια, το αντριλίκι, κλπ. Έτσι έχουν τα πράγματα. Τα παιδάκια αυτά μια εξυπηρέτηση ζήτησαν, την πλήρωσαν και την απέκτησαν, επιστρατεύοντας όλες τις καβάτζες της τάξης τους. Και αξίζουν γι΄αυτό πολλές κλωτσιές.

Όσο για αυτούς που σιχαίνονται το στρατό, ισχύει το μότο της αφίσας που κυκλοφόρησε από τη συνέλευση ενάντια στην ειρήνη: δεν πάμε στο στρατό και δεν λαδώνουμε γι΄αυτό!

Αφίσα που κολλήθηκε σε δρόμους της Αθήνας από τη «συνέλευση ενάντια στην ειρήνη».

Ενισχύεται ο ελληνικός στρατός στο Αφγανιστάν

Μετά την έκτακτη σύνοδο των υπουργών εξωτερικών των κρατών του ΝΑΤΟ, η ελληνίδα υπουργός εξωτερικών δήλωσε ότι η Ελλάδα θα ενισχύσει την στρατιωτική της παρουσία στο Αφγανιστάν. Πιο συγκεκριμένα, δεσμεύτηκε ότι θα διατηρήσει στην αφγανική πρωτεύουσα τον λόχο Μηχανικού, ότι θα παρατείνει για ένα ακόμη τρίμηνο την παραμονή της ελληνικής νοσοκομειακής μονάδας στο αεροδρόμιο της Καμπούλ, η οποία κανονικά έπρεπε να επιστρέψει στα τέλη Μαρτίου, και ότι θα προσφέρει στο Αφγανιστάν 13 άρματα μάχης. Επιπλέον το ελληνικό κράτος θα χορηγήσει 300.000 ευρώ «για την αντιμετώπιση του προβλήματος των ναρκωτικών» (μας κάνουν πλάκα) και σε συνεργασία με την Ουγγαρία θα προσφέρουν 500.000 ευρώ για την αγροτική ανάπτυξη της χώρας. Οι ελληνικές εφημερίδες το έγραψαν στα ίσια: η ελληνική κυβέρνηση περιμένει ανταλλάγματα στο θέμα του ονόματος της Μακεδονίας. Δεδομένου μάλιστα ότι η ατζέντα της έκτακτης συνόδου εκτός από το Αφγανιστάν περιλάμβανε και το Κόσοβο (γράφουμε σχετικά με αυτό στην στήλη του πυρετού) είναι βέβαιο ότι το ελληνικό κράτος διεκδικεί ανταλλάγματα και ως προς την στρατιωτική του παρουσία εκεί. Οι μεθοδικές κινήσεις και τα νταραβέρια της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους εξακολουθούν να εκτυλίσσονται με τις ευλογίες της αριστεράς. ΚΚΕ και Συνασπισμός δήλωσαν με έμφαση ότι η αναβάθμιση της ελληνικής στρατιωτικής παρουσίας στο Αφγανιστάν είναι πράξη τυχοδιωκτική και ταυτόχρονα επιβεβλημένη από τις επιλογές των ΗΠΑ. Κουβέντα δεν είπανε για τα ανταλλάγματα σε Μακεδονία και Κόσοβο, προφανώς επειδή το ελληνικό χακί στα Βαλκάνια δεν τους χαλάει ιδιαίτερα.

Τράμπα το όνομα με... Αφγανιστάν

ΜΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΑ *(μέρος 3ο)*

Δημόσια δωρεάν παιδεία και όνειρα γλυκά...

Η επανάληψη είναι η μητέρα κάθε μάθησης, σύμφωνα με το γνωστό ρητό. Θα πείτε τώρα ότι εν μέσω της μακρόβιας εκπαιδευτικής κρίσης, τα παλιωμένα ρητά περί μάθησης μάλλον χρειάζονται κι' αυτά κανένα ρετουσάρισμα. Ποτέ δεν ξέρεις όμως πότε είχαν δίκιο οι παππούδες μας. Εντωμεταξύ αυτοί που αρέσκονται να ονομάζουν τους εαυτούς τους «ο εκπαιδευτικός κόσμος», δηλαδή το κράτος και η αριστερά του, χορεύουν τώρα στο χορό της αναθεώρησης του άρθρου 16. Ώρα για επανάληψη λοιπόν!

Ιδιωτικοποίηση

Στο δέκατο τεύχος του περιοδικού γράφαμε ότι το *κράτος, αντιμέτωπο με τη διαρκή κατάπτωση και αχρηστία του κρατικού εκπαιδευτικού συστήματος, επιλέγει να το κόψει κομμάτια και να το πουλήσει σε ιδιώτες, ώστε τουλάχιστον να βγει κάνα φράγκο από τη διαρκή κοινωνική δίψα για ανώτερες σπουδές.* Μέσα σ' αυτή τη διόλου αντικειμενική περιγραφή υπάρχει ένα βασικό εννοούμενο: **Η ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης, ο μπαμπούλας πίσω από την αναθεώρηση του ελληνικού συντάγματος έτσι ώστε να επιτρέπεται η ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων, είναι ένα ζήτημα μικρής καταρχήν σημασίας, για δύο λόγους: Πρώτον επειδή, αν θεωρήσουμε δεδομένη την πρόθεση του κράτους να αποχωρήσει από τον ρόλο του κεντρικού διαχειριστή της εκπαίδευσης και να «σπρώξει» την τελευταία σε ιδιώτες, αυτό είναι κάτι που ήδη συμβαίνει εδώ και κάμποσα χρόνια**. Οι Θερμοπύλες που υποτίθεται πως φυλάει η αριστερά έχουν ήδη γίνει franchise, σα να λέμε. Και τα πράγματα γίνονται σαφέστερα όταν βάλουμε στο πλάνο ολόκληρη την εικόνα... Ποιος δεν γνωρίζει ότι οι αυριανοί εργάτες του συστήματος δεν «φτιάχνονται» μέσα στα δημόσια σχολεία, αλλά μέσα στα φροντιστήρια; Όλοι το γνωρίζουν. Το εκπαιδευτικό κάτεργο είναι προ πολλού ιδιωτικοποιημένο. Δεύτερο και πιο βασικό, επειδή αυτή η δεδομένη κίνηση του κράτους, όχι μόνο στην Ελλάδα, δεν αποτελεί μέρος κάποιας λύσης των αφεντικών, αλλά μέρος του προβλήματός (τους). Το οποίο όπως έχουμε προσπαθήσει να περιγράψουμε -και άλλοι καλύτερα από μας- δεν είναι διαχειριστικό, αλλά δομικό. Η δημιουργία ιδιωτικών ιδρυμάτων με κανέναν τρόπο δεν απαντά στο τι είδους γνώση θα παράγεται μέσα σ' αυτά και σε ποιον θα είναι χρήσιμη. Η δημιουργία ιδιωτικών ιδρυμάτων είναι από μεριάς των αφεντικών κίνηση αμυντική: αν το καράβι πάει έτσι κι αλλιώς για να βουλιάξει, ας πέσουμε με τα μούτρα να βγάλουμε κανένα φράγκο όσο είναι καιρός.

Ως τέτοιου τύπου «λύση» η αναθεώρηση του άρθρου 16 σφραγίζει και στην Ελλάδα μια σειρά από ρυθμίσεις που έχουν προηγηθεί εδώ και αρκετά χρόνια: την υποχρηματοδότηση των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, την καταστροφή των «μη παραγωγικών» τμημάτων τους - όσων δηλαδή δεν έχουν αποκτήσει «παραγωγικά» τον κατακερματισμό σε διαφορετικούς εργοδότες, το σπάσιμο δηλαδή της μαζικής οργάνωσης της εκπαίδευσης, που φτιάχνει νέους και εξαιρετικά πιο δυσχερείς όρους διεκδίκησης για όλους τους ενδιαφερόμενους. **Τα δύο αυτά πλεονεκτήματα λάμπουν εδώ και δύο δεκαετίες με το παράδειγμα των φροντιστηρίων, τα οποία έχουν κάνει πλούσιους πολλούς «μικροϊδιοκτήτες γνώσεων», έχουν πρωτοπορήσει στο πεδίο των «νέων σχέσεων εργασίας», έχουν παίξει κεντρικό ρόλο ως θεσμός πειθάρχησης και απονέκρωσης των δεκαεπτάχρονων μυαλών, και επιπλέον βρίσκονται υπεράνω κριτικής παριστάνοντας το υγιές μέλος ενός σώματος που σαπίζει**. Την ίδια στιγμή, τα φροντιστήρια πάτησαν πάνω σε συμπτώματα κοινωνικά, αν και όχι άσχετα με τη θεσμική ανασυγκρότηση της εκπαίδευσης: ανέλαβαν το ρόλο του εγγυητή της πολυπόθητης εισόδου στο πανεπιστήμιο *επί πληρωμή*, μέσα σε μια κοινωνία που είχε ήδη εμπεδώσει καλά το ότι για να έχεις ή για να είσαι κάτι πρέπει να πληρώσεις. Ας θυμόμαστε λοιπόν πως ο περίφημος «λαός» που λένε κι οι αριστεροί δεν είναι διόλου αθώος για την κεντρική σημασία της ιδιωτικής εκπαίδευσης σήμερα.

Όσο για τα πανεπιστήμια, οι ιδιωτικές τους μπίζνες μια χαρά τα πήγαιναν και με το άρθρο 16. Τα προγράμματα σπουδών, οι κατατμήσεις των τμημάτων και των γνωστικών αντικειμένων ή οι πτυχιακές εργασίες παραγγέλνονται από τις επιχειρήσεις, τα projects με κοινοτικά ευρώ δουλεύουνε στο φουλ, τα εργαστήρια έχουν γίνει παραρτήματα του ενός και του άλλου επιχειρηματία, και οι καθηγητάδες αλλάζουν τις μερσεντές σαν τα πουκάμισα. Και είναι αλήθεια ότι στο θεσμικό τοπίο της ανώτατης εκπαίδευσης τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έχουν μπει σταδιακά δεκάδες ρυθμίσεις που εξασφαλίζουν τη σύνδεση των πανεπιστημιακών σχολών με τις επιχειρήσεις με διάφορους τρόπους (ο συνεταιρισμός με ιδιώτες έχει τεθεί ακόμα και ως προϋπόθεση για τη χρηματοδότηση των ιδρυμάτων από το κράτος). Για να πάρουμε το παράδειγμα του Πολυτεχνείου: Ένας φοιτητής ηλεκτρολόγος μηχανικός σήμερα μπορεί να περάσει κάλλιστα τα περισσότερα από τα έτη σπουδών του δουλεύοντας τζάμπα για τον Κόκκαλη. Κάνει εργασίες τις οποίες του ζητούν οι καθηγητές γιατί πληρώνονται από τον Κόκκαλη, κάνει

Εντωμεταξύ αυτοί που αρέσκονται να ονομάζουν τους εαυτούς τους «ο εκπαιδευτικός κόσμος», δηλαδή το κράτος και η αριστερά του, χορεύουν τώρα στο χορό της αναθεώρησης του άρθρου 16. Ώρα για επανάληψη λοιπόν!

γίνονται σαφέστερα όταν βάλουμε στο πλάνο ολόκληρη την εικόνα... Ποιος δεν γνωρίζει ότι οι αυριανοί εργάτες του συστήματος δεν «φτιάχνονται» μέσα στα δημόσια σχολεία, αλλά μέσα στα φροντιστήρια; Όλοι το γνωρίζουν. Το εκπαιδευτικό κάτεργο είναι προ πολλού ιδιωτικοποιημένο. Δεύτερο και πιο βασικό, επειδή αυτή η δεδομένη κίνηση του κράτους, όχι μόνο στην Ελλάδα, δεν αποτελεί μέρος κάποιας λύσης των αφεντικών, αλλά μέρος του προβλήματός (τους). Το οποίο όπως έχουμε προσπαθήσει να περιγράψουμε -και άλλοι καλύτερα από μας- δεν είναι διαχειριστικό, αλλά δομικό. Η δημιουργία ιδιωτικών ιδρυμάτων με κανέναν τρόπο δεν απαντά στο τι είδους γνώση θα παράγεται μέσα σ' αυτά και σε ποιον θα είναι χρήσιμη. Η δημιουργία ιδιωτικών ιδρυμάτων είναι από μεριάς των αφεντικών κίνηση αμυντική: αν το καράβι πάει έτσι κι αλλιώς για να βουλιάξει, ας πέσουμε με τα μούτρα να βγάλουμε κανένα φράγκο όσο είναι καιρός.

Ως τέτοιου τύπου «λύση» η αναθεώρηση του άρθρου 16 σφραγίζει και στην Ελλάδα μια σειρά από ρυθμίσεις που έχουν προηγηθεί εδώ και αρκετά χρόνια: την υποχρηματοδότηση των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, την καταστροφή των «μη παραγωγικών» τμημάτων τους - όσων δηλαδή δεν έχουν αποκτήσει «παραγωγικά» κονέ, τη μεταφορά του κόστους εκπαίδευσης στους ίδιους τους εκπαιδευόμενους. Και είναι αλήθεια ότι το σπρώξιμο της εκπαίδευσης σε ιδιώτες έχει δύο σοβαρά πλεονεκτήματα: Πρώτο, τη μετατροπή της ίδιας της εκπαίδευσης σε ανεξάρτητο κύκλο κερδοφορίας, που επιπλέον είναι σε θέση να απορροφήσει σε κάποιο βαθμό τα «αζήτητα» προϊόντα της εκπαιδευτικής κρίσης, τους απόφοιτους των πανεπιστημίων. Δεύτερο,

περίφημος «λαός» που λένε κι οι αριστεροί δεν είναι διόλου αθώος για την κεντρική σημασία της ιδιωτικής εκπαίδευσης σήμερα.

Όσο για τα πανεπιστήμια, οι ιδιωτικές τους μπίζνες μια χαρά τα πήγαιναν και με το άρθρο 16. Τα προγράμματα σπουδών, οι κατατμήσεις των τμημάτων και των γνωστικών αντικειμένων ή οι πτυχιακές εργασίες παραγγέλνονται από τις επιχειρήσεις, τα projects με κοινοτικά ευρώ δουλεύουνε στο φουλ, τα εργαστήρια έχουν γίνει παραρτήματα του ενός και του άλλου επιχειρηματία, και οι καθηγητάδες αλλάζουν τις μερσεντές σαν τα πουκάμισα. Και είναι αλήθεια ότι στο θεσμικό τοπίο της ανώτατης εκπαίδευσης τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έχουν μπει σταδιακά δεκάδες ρυθμίσεις που εξασφαλίζουν τη σύνδεση των πανεπιστημιακών σχολών με τις επιχειρήσεις με διάφορους τρόπους (ο συνεταιρισμός με ιδιώτες έχει τεθεί ακόμα και ως προϋπόθεση για τη χρηματοδότηση των ιδρυμάτων από το κράτος). Για να πάρουμε το παράδειγμα του Πολυτεχνείου: Ένας φοιτητής ηλεκτρολόγος μηχανικός σήμερα μπορεί να περάσει κάλλιστα τα περισσότερα από τα έτη σπουδών του δουλεύοντας τζάμπα για τον Κόκκαλη. Κάνει εργασίες τις οποίες του ζητούν οι καθηγητές γιατί πληρώνονται από τον Κόκκαλη, κάνει πρακτική -έτσι απαιτείται για να πάρεις το πτυχίο- δουλεύοντας τζάμπα για τον Κόκκαλη. Κάνει τη διπλωματική του εργασία σε ένα συγκεκριμένο θέμα που έχει ένα πρόβλημα ο Κόκκαλης, κ.ο.κ. Δεν χρειάζεται να φτάσουμε καν στα μεταπτυχιακά και τα διδακτορικά, πεδία όπου έτσι κι αλλιώς πάτησε η ιδιωτικοποίηση πριν απ' οπουδήποτε αλλού. Είναι γεγονός ότι ο Κόκκαλης και οι όμοιοί του θα αποκτήσουν μεγαλύτερη ελευθε-

Ο καθένας έχει τον παράδεισο που του αξίζει

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΙΔΙΩΤΙΚΑ
ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΜΑΣ ΔΗΜΟΣΙΑ

Απλά και σταράτα είναι τα πράγματα. Μέσα στο δημόσιο πανεπιστήμιο μπορούμε να παχαίνουμε με άνεση τις ιδιωτικές μας φιλοδοξίες και τις ιδιωτικές μας αυταπάτες. Να φαντασιωνόμαστε τις ιδιωτικές μας καριέρες και μετά να βγαίνουμε στην αγορά εργασίας για να φάμε τα ιδιωτικά μας στραπάτσα. Σας παρακαλούμε, αφήστε μας στην ιδιωτική μας ησυχία. Πράγματι, ο καθένας έχει τα όνειρα που του αξίζουν.

ΟΧΙ
ΣΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16
ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΜΕΤΩΠΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Εντάξει, γιατί είχαμε μια ανησυχία μήπως και διαφωνεί η άκρα δεξιά. Αλλά φαίνεται ότι "την υποβάθμιση του πτυχίου σου" μια χαρά την καταλαβαίνεις, ακόμα κι αν το κεφάλι σου είναι γεμάτο σκατά. Ο καθένας έχει τους συμμάχους που του αξίζουν.

ρία κινήσεων μετά την αναθεώρηση του άρθρου 16. Σαν να λέμε: εκεί που δούλευες τζάμπα για τον Κόκκαλη για να πάρεις το χαρτί της πρακτικής, τώρα θα δουλεύεις τζάμπα, θα πληρώνεις κι από πάνω, κι αυτός θα σου πουλάει όλο το πτυχίο πακέτο.

Όσο για τους υπόλοιπους, αυτούς που υποτίθεται ότι θα σαρώσουν την εκπαιδευτική αγορά πουλώντας πτυχία και «θα αναβαθμίσουν» ή «θα υποβαθμίσουν» το επίπεδο της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης, ανάλογα με τον παραμορφωτικό φακό που χρησιμοποιεί κανείς... ας καγχάσουμε. **Αν έχουν δίκιο όσοι επιμένουν πως το βασικό πρόβλημα της ανώτατης εκπαίδευσης είναι ότι *παράγει με κόστος ένα προϊόν που κανείς δεν θέλει να το αγοράσει, τον πτυχιούχο*, τότε ποιος μπορεί να ισχυριστεί στα σοβαρά ότι στην παραγωγή αυτού του πτυχιούχου πρόκειται να γίνουν «σοβαρές» επενδύσεις; Και ακόμα περισσότερο, ότι αυτές οι επενδύσεις θα επηρεάσουν κατά έναν σοβαρό τρόπο την κατάσταση που έχει σήμερα διαμορφωθεί στα κρατικά ιδρύματα;**

Όνειρα γλυκά

Έχουμε ξαναγράψει ότι μία από τις βασικές λειτουργίες που είχε να επιτελέσει το μαζικό πανεπιστήμιο ήταν να εξυπηρετεί τις ανάγκες τις ταξικής κινητικότητας σε έναν δεδομένο καπιταλιστικό σχηματισμό. Και έχουμε ξαναγράψει ότι πάνω σ' αυτή τη λειτουργία, χρεοκοπημένη σήμερα μαζί με τα πτυχία και τις ευκαιρίες για κοινωνική άνοδο μέσα από την ανώτατη μόρφωση, η αριστερά στηρίζει την πολιτική της στρατηγική και σώζει τελικά τον εαυτό της από τη χρεοκοπία. **Οι μικροαστικές αυταπάτες του φοιτηταριάτου έχουν θρέψει γενιές και γενιές γκρουπούσκουλων που έξω από τους τοίχους των ιδρυμάτων δεν θα είχαν καμιά δύναμη**. Και είναι αλήθεια: Την προηγούμενη δεκαετία του χρηματιστηρίου και της αρπαγής, του εφήμερου παράδεισου για τον μικροαστισμό εν Ελλάδι που έβλεπε τις μετοχές του να ανεβαίνουν πάνω στις πλάτες των βαλκάνιων εργατών, αυτή η παραδοσιακή γκρίνια της υποβάθμισης των πτυχίων είχε περάσει σε δεύτερη μοίρα. Όσοι τότε πόνταραν πάνω στη γκλαμουριά και τις αρπακτικές διαθέσεις του φοιτηταριάτου (όπως έκανε η ΔΑΠ), αυτοί και κέρδιζαν τις ψήφους και τις καρδιές του. Αλλά αλίμονο! Η κρίση δείχνει τα δόντια της στους καιρούς μας, και η αριστερή γκρίνια είναι ξανά επίκαιρη και πολλά υποσχόμενη σε «κουκιά».

Αυτό είναι το grande κόλπο με τη «δημόσια δωρεάν παιδεία». Είναι χρήσιμη στο βαθμό που εξασφαλίζει εκπαίδευση. Δεν γίνεται διαφορετικά. Και κυρίως πρέπει να αποκαλύψουν, πρώτα και κύρια για τους εαυτούς τους, ότι η ιστορία των «φοιτητικών αιτημάτων» δεν είναι τίποτε άλλο από ένας εκφυλισμός χωρίς τέλος, μια διαρκής προδοσία απέναντι στην ιστορία των κινημάτων μέσα στους εκπαιδευτικούς χώρους! Δεν έχουμε άλλη λέξη να χρησιμοποιήσουμε εκτός από αυτή: οι φοιτητές εδώ και δύο δεκαετίες έχουν αποδειχτεί πρώτης τάξης προδότες. Και μπορούν να κάνουν τα χειρότερα: Μπορούν να κατεβαίνουν στους δρόμους για τη «δημόσια παιδεία» και να έχουν χεσμένη την πραγματικότητα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, εκεί που οι μαθητές αλληλοσφάζονται για μια θέση στον ήλιο του πανεπιστημίου κάνοντας πλούσιους τους φροντιστηριάρχες. Μπορούν να κόπτονται για την εξασφάλιση των «εργασιακών τους δικαιωμάτων» και να αδιαφορούν για τη μετατροπή της εκπαίδευσης σε ένα μπαράζ εξετάσεων που πετσοκόβει διανοητικά τους νέους ανθρώπους. Μπορούν να αποδεχτούν τη μετατροπή των ιδρυμάτων σε τεχνολογικά και ιδεολογικά φυτώρια του κράτους της ασφάλειας και των κοινωνιών του φόβου, αρκεί να έχουν μια υπόσχεση καριέρας και εξασφάλισης.

Δεν είναι μόνο ότι αυτές οι παραδοξότητες αποτελούν έτσι κι αλλιώς κοινωνικά συμπτώματα της εποχής. Με την έννοια αυτή, στα πελάγη της βλακείας και της ένδειας της εποχής μας, ο καθένας και η καθεμιά μπορεί να βρει για τον εαυτό του ένα καλό άλλοθι. Είναι όμως σημαντικό να αναδειχτεί ότι μια τέτοια έκπτωση είναι επίσης αποτέλεσμα συνεπούς και οργανωμένης παρουσίας της ίδιας της αριστεράς μέσα στα πανεπιστήμια. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι επαναστατικές μειοψηφίες μέσα στους φοιτητικούς χώρους, αν υπάρξουν, πρέπει πρώτα και κύρια να έρθουν σε κάθετη ρήξη με αυτήν την παρουσία.

Μέχρι τώρα, εδώ και χρόνια, στους αντιεξουσιαστές φοιτητές έμπαινε το εξής θλιβερό δίλημμα: είτε θα αποτελούσαν τον κολαούζο του αριστερού λόγου, όντας πάντοτε πρόθυμοι να προσθέσουν όπου χρειαζόταν το αλατοπίπερο της βίας, είτε θα μετέφραζαν την ανικανότητα και τη βαρεμάρα τους σε απαξίωση. Αν υπάρχει κάτι ελπιδοφόρο στον ορίζοντα της δράσης και του λόγου της αυτονομίας, είναι ότι εκεί δεν έχουν θέση τέτοια διλήμματα. Χρειάζεται τόλμη αλλά γίνεται: να τεθούν οι κατάλληλες ερωτήσεις αντί να ψάχνουμε για «κατάλληλες» απαντήσεις στα προβλήματα των αφεντικών. Να αναδειχτεί το ζήτημα της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης και της κρίσης της σε όλες τις διαστάσεις του, σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες. Να αναρωτηθούμε για το είδος της γνώσης που παρά-

Γενική συνέλευση

Έχουμε υπάρξει φοιτητές και μπορούμε να το επιβεβαιώσουμε: Το γεμάτο αμφιθέατρο είναι ένα τρομακτικό πράγμα. Το αμφιθέατρο που γεμίζει από τη συνήθεια ή την περιέργεια και όχι από τη συνείδηση ενός κάποιου ρόλου, είναι ακόμα πιο τρομακτικό πράγμα. Το ότι η αριστερά πλέει σαν το ψάρι στο νερό μέσα σε τέτοια αμφιθέατρα είναι γνωστό, και είναι επίσης τρομακτικό. Αν υπάρχουν όμως αναγνώστες που ψάχνονται μέσα στα πανεπιστήμια και δέχονται συμβουλές, να μία: όταν και αν ο λόγος και η δράση των αυτόνομων φοιτητών και φοιτητριών ενηλικιωθεί, όταν δηλαδή αποκτήσει μορφή και περιεχόμενο *ουσιαστικό* και *διακριτό* από τον αριστερό αχταρμά και τις εξτρεμιστικές του απολήξεις, τότε θα είναι η στιγμή που η γενική συνέλευση μπορεί να διεκδικηθεί. Προσοχή! Μη βιαστεί κανείς να μεταφράσει όσα λέμε σε ψηφίσματα, σε συνελεύσεις που «παίρνονται» και σε χεράκια που μετριούνται. Μέσα στα αμφιθέατρα μπορεί να βασιλεύει η αλλοτρίωση, αλλά κάτω από τη μύτη της κινούνται μάτια και μυαλά που δουλεύουν, αυτιά έτοιμα να ακούσουν, άνθρωποι που ασφυκτιούν, καταλαβαίνουν, και μένουν σιωπηλοί. Διεκδίκηση σημαίνει αναγνώριση αυτού του απλού πράγματος. Σημαίνει επίσης να συνειδητοποιείς, και να επιλέγεις, ότι τα κυβικά σου είναι πολύ περισσότερα από τα τετραγωνικά ενός στεκιού, όσο χρήσιμο ή απαραίτητο είναι ένα στέκι. Σημαίνει να βλέπεις ευθύνες για το μέλλον, εκεί που η παράδοση έχει αφήσει πίκρες και απογοητεύσεις. Με αυτήν και μόνο την έννοια, η γενική συνέλευση είναι ένα στοίχημα.

ξαναγράψει ότι πάνω σ' αυτή τη λειτουργία, χρεοκοπημένη σήμερα μαζί με τα πτυχία και τις ευκαιρίες για κοινωνική άνοδο μέσα από την ανώτατη μόρφωση, η αριστερά στηρίζει την πολιτική της στρατηγική και σώζει τελικά τον εαυτό της από τη χρεοκοπία. **Οι μικροαστικές αυταπάτες του φοιτηταριάτου έχουν θρέψει γενιές και γενιές γκρουπούσκουλων που έξω από τους τοίχους των ιδρυμάτων δεν θα είχαν καμιά δύναμη**. Και είναι αλήθεια: Την προηγούμενη δεκαετία του χρηματιστηρίου και της αρπαγής, του εφήμερου παράδεισου για τον μικροαστισμό εν Ελλάδι που έβλεπε τις μετοχές του να ανεβαίνουν πάνω στις πλάτες των βαλκάνιων εργατών, αυτή η παραδοσιακή γκρίνια της υποβάθμισης των πτυχίων είχε περάσει σε δεύτερη μοίρα. Όσοι τότε πόνταραν πάνω στη γκλαμουριά και τις αρπακτικές διαθέσεις του φοιτηταριάτου (όπως έκανε η ΔΑΠ), αυτοί και κέρδιζαν τις ψήφους και τις καρδιές του. Αλλά αλίμονο! Η κρίση δείχνει τα δόντια της στους καιρούς μας, και η αριστερή γκρίνια είναι ξανά επίκαιρη και πολλά υποσχόμενη σε «κουκιά».

Αυτό είναι το grande κόλπο με τη «δημόσια δωρεάν παιδεία». Είναι χρήσιμη στο βαθμό που εξασφαλίζει ένα ιδεολογικό πεδίο ανάπτυξης ακριβώς αυτής της γενικευμένης ανασφάλειας, του μόνου πράγματος που ανθεί μέσα στο χώρο των πανεπιστημίων. Με αυτήν την έννοια το κρατικό πανεπιστήμιο όντως είναι το τελευταίο οχυρό, ιδεολογικά μιλώντας! Αλλά προσοχή: όσοι και όσες είναι διατεθειμένοι να τραβήξουν αξιοπρεπείς κόντρες μέσα στα πανεπιστήμια πρέπει πρώτα και κύρια να απαλλαγούν από αυτόν τον φαύλο κύκλο που εξαφανίζει τα πραγματικά πεδία σύγκρουσης στην

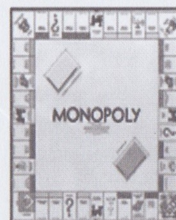
ρεί να βρει για τον εαυτό του ένα καλό άλλοθι. Είναι όμως σημαντικό να αναδειχτεί ότι μια τέτοια έκπτωση είναι επίσης αποτέλεσμα συνεπούς και οργανωμένης παρουσίας της ίδιας της αριστεράς μέσα στα πανεπιστήμια. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι επαναστατικές μειοψηφίες μέσα στους φοιτητικούς χώρους, αν υπάρξουν, πρέπει πρώτα και κύρια να έρθουν σε κάθετη ρήξη με αυτήν την παρουσία.

Μέχρι τώρα, εδώ και χρόνια, στους αντιεξουσιαστές φοιτητές έμπαινε το εξής θλιβερό δίλημμα: είτε θα αποτελούσαν τον κολαούζο του αριστερού λόγου, όντας πάντοτε πρόθυμοι να προσθέσουν όπου χρειαζόταν το αλατοπίπερο της βίας, είτε θα μετέφραζαν την ανικανότητα και τη βαρεμάρα τους σε απαξίωση. Αν υπάρχει κάτι ελπιδοφόρο στον ορίζοντα της δράσης και του λόγου της αυτονομίας, είναι ότι εκεί δεν έχουν θέση τέτοια διλήμματα. Χρειάζεται τόλμη αλλά γίνεται: να τεθούν οι κατάλληλες ερωτήσεις αντί να ψάχνουμε για «κατάλληλες» απαντήσεις στα προβλήματα των αφεντικών. Να αναδειχτεί το ζήτημα της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης και της κρίσης της σε όλες τις διαστάσεις του, σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες. Να αναρωτηθούμε για το είδος της γνώσης που παράγεται και το είδος των ανθρώπων που φτιάχνονται μέσα στα διανοητικά νεκροταφεία της εκπαίδευσης. Να επιτεθούμε στις νευραλγικές λειτουργίες των πανεπιστημίων και των σχολείων, όπου υπάρχουν τέτοιες, στις κερδοφόρες μπίζνες τους με τους μιλιταριστικούς μηχανισμούς και στην ιδεολογική και υλική συμμετοχή τους στη στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών. Και κυρίως: **κάθετη ρήξη με όσους έχουν κααούρα για τη «διάσωση» του εκπαιδευτικού συστήματος!**

μπορεί να διεκδικηθεί. Προσοχή! Μη βιαστεί κανείς να μεταφράσει όσα λέμε σε ψηφίσματα, σε συνελεύσεις που «παίρνονται» και σε χεράκια που μετριούνται. Μέσα στα αμφιθέατρα μπορεί να βασιλεύει η αλλοτρίωση, αλλά κάτω από τη μύτη της κινούνται μάτια και μυαλά που δουλεύουν, αυτιά έτοιμα να ακούσουν, άνθρωποι που ασφυκτιούν, καταλαβαίνουν, και μένουν σιωπηλοί. Διεκδίκηση σημαίνει αναγνώριση αυτού του απλού πράγματος. Σημαίνει επίσης να συνειδητοποιείς, και να επιλέγεις, ότι τα κυβικά σου είναι πολύ περισσότερα από τα τετραγωνικά ενός στεκιού, όσο χρήσιμο ή απαραίτητο είναι ένα στέκι. Σημαίνει να βλέπεις ευθύνες για το μέλλον, εκεί που η παράδοση έχει αφήσει πίκρες και απογοητεύσεις. Με αυτήν και μόνο την έννοια, η γενική συνέλευση είναι ένα στοίχημα.

*ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Λογότυπο που εξυπηρετεί την αγορά ακινήτων, αλλά όπως φαίνεται εξυπηρετεί εξίσου καλά και την αγορά σοσιαλδημοκρατικών ψευδαισθήσεων και εθνικής περηφάνιας. Κατάλληλο και για ΔΕΚΟ. Μεταφράζεται ως **μην ξεπουλάτε τα εθνικά κεφάλαια**. Ο καθένας έχει το logo που του αξίζει.*

MONOPOLY: Άλλο logo, όχι τόσο κλασικό, αλλά κατάλληλο για το άρθρο 16. Πολέμιοι και υπέρμαχοι της αναθεώρησης κονταροχτυπιούνται στο φόντο ενός διαχρονικού σουξέ της οικογενειακής ψυχαγωγίας και των καπιταλιστικών φαντασιώσεων. Αυτό κι αν είναι κατάπτωση του εκπαιδευτικού συστήματος.

[Αφρική: το σκοτεινό μέτωπο του πολέμου]

Στις 27 Δεκέμβρη 2006 το Μογκαντίσου, η πρωτεύουσα της Σομαλίας, έπεσε στα χέρια του αιθιοπικού στρατού ολοκληρώνοντας έτσι την εκστρατεία που ξεκίνησε με την εισβολή της Αιθιοπίας, επίσημα στις 20/12 αλλά πραγματικά στις αρχές εκείνου του μήνα. Ο στόχος της εισβολής ήταν η αντιμετώπιση και εξουδετέρωση του *συμβουλίου των ισλαμικών δικαστηρίων* που είχε υπό τον έλεγχό του το μεγαλύτερο μέρος της χώρας, οργανώθηκε με την άμεση εμπλοκή και υποστήριξη του αμερικάνικου κράτους σε στρατιωτικό υλικό, πληροφορίες και τη συνδρομή με ειδικές δυνάμεις και έθεσε τέρμα στο μόλις 6 μηνών καθεστώς που επιχειρούσαν να εγκαθιδρύσει το *συμβούλιο* και σε ένα μεγάλο βαθμό το είχε καταφέρει.

Στην επιφάνεια των πραγμάτων, εκεί που τον πρώτο λόγο έχουν οι εικόνες, οι ερμηνείες που δόθηκαν ακολουθούσαν όλα τα σχετικά στερεότυπα του "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία": σομαλοί φανατικοί μουσουλμάνοι, ως αφρικανοί ταλιμπάν, καταλαμβάνουν την εξουσία, επιχειρούν να εγκαθιδρύσουν ένα ισλαμικό φονταμενταλιστικό καθεστώς και πριν μετατρέψουν τη χώρα σε κρησφύγετο της αλ κάιντα, άντρο τρομοκρατών και παράγοντα αποσταθεροποίησης όλης της περιοχής επεμβαίνει ο αμερικάνικος "δάκτυλος" μέσω της Αιθιοπίας, κυνηγάει τους ισλαμιστές, εγκαθιστά κυβέρνηση μαριονέτα, τέλος... Κάτι σαν μικρογραφία ή επανάληψη της εισβολής στο Αφγανιστάν, δηλαδή. Αλλά στο βάθος της πραγματικότητας οι διαστάσεις είναι πολύ ευρύτερες και σχετίζονται άμεσα με το αφρικανικό μέτωπο του τέταρτου παγκοσμίου πολέμου. Ακριβώς όπως το Αφγανιστάν είναι τμήμα του ασιατικού μετώπου, δηλαδή.

Η Σομαλία είναι μία καταραμένη χώρα. Καταραμένη από την γεωγραφία της κι από την ιστορία της. Στον χάρτη καταλαμβάνει το ανατολικό άκρο της Αφρικής, έχει την μεγαλύτερη ακτογραμμή από όλα τα αφρικανικά κράτη και η στρατηγική του σημασία είναι τεράστια καθώς ελέγχει τον κόλπο του Άντεν και τους θαλάσσιους δρόμους που διέρχονται από την Ερυθρά Θάλασσα και την διώρυγα του Σουέζ. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι όποιος έχει τον έλεγχο της σομαλικής γης, είναι τοποθετημένος στρατηγικά απέναντι από την αραβική χερσόνησο, ελέγχει τις θαλάσσιες επικοινωνίες μεταξύ Μεσογείου και Ειρηνικού Ωκεανού, ελέγχει την κυκλοφορία του μεγαλύτερου όγκου πετρελαίου που διακινείται καθημερινά παγκοσμίως και που διέρχεται μέσω της Ερυθράς Θάλασσας και τελευταίο αλλά όχι λιγότερο σημαντικό, επηρεάζει την ασφάλεια του ισραηλινού κράτους. Βαριά κατάρα μια τέτοια γεωγραφία, ιδίως σε εποχή παγκόσμιων πολεμικών αναμετρήσεων.

Η σύγχρονη Σομαλία προέκυψε από την ένωση μιας βρετανικής και μιας ιταλικής αποικίας κι όπως συνέβη και στην υπόλοιπη ήπειρο, οι αποικιοκράτες αποχώρησαν αφού πρώτα εξασφάλισαν ότι αυτή η πολύτιμη περιοχή δεν θα "πέσει σε λάθος χέρια", μέσω της κατασκευής των συνθηκών για μια μόνιμη "αστάθεια", λειτουργική για τα συμφέροντά τους. Φτιάχτηκε ένα πολιτικό σύστημα (με αρκετές ομοιότητες με το λιβανέζικο) μοιράσματος της εξουσίας ανάμεσα στις κυρίαρχες φυλές, ο ανταγωνισμός ανάμεσά τους για το ποια θα έχει το "πάνω χέρι" έγινε το βασικό μοτίβο της πολιτικής ζωής και σε γενικές γραμμές η πρόσφατη ιστορία της Σομαλίας, από το 1960 που "κέρδισε" την ανεξαρτησία της, εξελίχτηκε μεταξύ δικτατοριών, εμφυλίων πολέμων και πολέμων για την προσάρτηση της επαρχίας Ογκάντεν που αν και κατοικείται κατά πλειοψηφία από σομαλούς, οι αποικιοκράτες είχαν αποδώσει στην γειτονική Αιθιοπία.

Όλη η δεκαετία του '80 σημαδεύτηκε από ένας πλήθος αντάρτικων κινημάτων κι εξεγέρσεων, με αιθιοπική υποστήριξη, εναντίον της δικτατορίας του στρα-

οριστικό τέλος τον Οκτώβρη του 1993 όταν οι πεζοναύτες υπέστησαν απώλειες 18 αντρών κατά τη διάρκεια επιχείρησης απεγκλωβισμού των πληρωμάτων δύο ελικοπτέρων που είχαν καταρριφθεί μέσα στην Μογκαντίσου. Η μάχη εναντίον των σομαλών ενόπλων κράτησε δύο μέρες και στην αμερικάνικη στρατιωτική μυθολογία έχει εγγραφεί ως "πανωλεθρία", χάρη στην συμβολή και της χολιγουντιανής κινηματογραφικής βιομηχανίας που προσέδωσε τον απαραίτητο "δραματικό" τόνο με την ταινία Black Hawk Down. Μετά την μάχη της Μογκαντίσου ο τότε αμερικάνος πρόεδρος Κλίντον διέταξε την άμεση διακοπή κάθε επιχείρησης, οι αμερικάνικες δυνάμεις αποσύρθηκαν άρον-άρον σε ασφαλή σημεία και σταδιακά μέσα στους επόμενους μήνες εγκατέλειψαν την Σομαλία. Για χάρη της ιστορίας, αλλά και ενδεικτικά του τρόπου που οι πλανητικοί πολέμαρχοι υπολογίζουν "κέρδη" και "ζημιές" όταν μετράνε την "παραγωγικότητά" τους, η επιχείρηση των πεζοναυτών με τις 18 δικές τους απώλειες, άφησε πίσω της πάνω από χίλιους νεκρούς σομαλούς και τρεις ως τέσσερις χιλιάδες τραυματίες. Πάντως μετά από εκείνη την επέμβαση στην Σομαλία, η αμερικάνικη πολεμική μηχανή επέδειξε μια σχετικά αυξημένη προτίμηση στους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, όπως φάνηκε και λίγο καιρό αργότερα στους πολέμους διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας.

Τους αμερικάνους ακολούθησαν και οι υπόλοιπες κυανόκρανες αποστολές και για τα επόμενα χρόνια η Σομαλία, αποκομμένη από τον έξω κόσμο και βουτηγμένη σ' έναν χαοτικό εμφύλιο, έγινε μια μαύρη τρύπα στον παγκόσμιο χάρτη, μια χώρα εγκαταλελειμμένη στην μοίρα της, για όσο τουλάχιστον η "μοίρα" αυτή ήταν προς όφελος της "λειτουργικής αστάθειας" κι απέτρεπε να πέσει ο έλεγχος σε "λάθος χέρια".

Μέσα στις συνθήκες αυτές άρχισαν να οργανώνονται σε διάφορες περιοχές της χώρας και μέσα στην Μογκαντίσου) τοπικά δικαστήρια αναπληρώνοντας το διαλυμένο σύστημα δικαιοσύνης. Τα δικαστήρια αυτά, που βασικά αφορούσαν την επίλυση διαφορών κι όχι τόσο την επιβολή τιμωριών, στηρίχτηκαν στην εφαρμογή του κανονιστικού πλαισίου που τους ήταν πιο οικείο και γνωστό, της σαρία. Σταδιακά άρχισαν να επεκτείνονται και καθώς ήταν ο μοναδικός παράγοντας σταθερότητας και τάξης μέσα σ' ένα περιβάλλον που βασίλευε η τυφλή βία των συμμοριών, κέρδιζαν όλο και μεγαλύτερη κοινωνική υποστήριξη. Με το πέρασμα του χρόνου οι δραστηριότητες των ισλαμικών δικαστηρίων πολλαπλασιάστηκαν κι άρχισαν να οργανώνουν δίκτυα εκπαίδευσης και υγείας. Επίσης συγκρότησαν τοπικές πολιτοφυλακές, με την χρηματοδότηση μικρο-μαγαζάτορων, με βασικό στόχο την αντιμετώπιση των ληστειών και τον περιορισμό του εμπορίου ναρκωτικών. Αναπόφευκτα, τα ισλαμικά δικαστήρια ήρθαν από την πρώτη στιγμή σε συγκρούσεις με τις συμμορίες των πολέμαρχων, τις οποίες κέρδιζαν την μία μετά την άλλη, αφενός χάρη στην ευρεία υποστήριξη από τον πληθυσμό που ήθελε ένα τέλος στην συμμορίτικη τυραννία κι αφετέρου εξαιτίας της ανικανότητας των πολέμαρχων να συμμαχήσουν εναντίον του κοινού τους εχθρού. Το σημείο μετά το οποίο επιταχύνθηκαν οι εξελίξεις ήταν το 2000 όταν τα διάσπαρτα δικαστήρια σχημάτισαν το συμβούλιο των ισλαμικών δικαστηρίων, με κύριο στόχο τον ορθολογικό καταμερισμό των πόρων και τον συντονισμό του αγώνα εναντίον των συμμοριών που είχε πάρει τις διαστάσεις κανονικού πολέμου. Κάπου τότε μάλλον ήταν που άρχισαν να ηχούν τα καμπανάκια του συναγερμού στο αμερικάνικο επιτελείο και με χρηματοδότηση κι εξοπλισμό από την cia σχηματίστηκε ως αντίπαλος πόλος στο συμβούλιο *η συμμαχία για την αποκατάσταση της ειρήνης κι εναντίον της τρομοκρατίας* από διάφορους

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ

ρυγα του Σουέζ. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι όποιος έχει τον έλεγχο της σομαλικής γης, είναι τοποθετημένος στρατηγικά απέναντι από την αραβική χερσόνησο, ελέγχει τις θαλάσσιες επικοινωνίες μεταξύ Μεσογείου και Ειρηνικού Ωκεανού, ελέγχει την κυκλοφορία του μεγαλύτερου όγκου πετρελαίου που διακινείται καθημερινά παγκοσμίως και που διέρχεται μέσω της Ερυθράς Θάλασσας και τελευταίο αλλά όχι λιγότερο σημαντικό, επηρεάζει την ασφάλεια του ισραηλινού κράτους. Βαριά κατάρα μια τέτοια γεωγραφία, ιδίως σε εποχή παγκόσμιων πολεμικών αναμετρήσεων.

Η σύγχρονη Σομαλία προέκυψε από την ένωση μιας βρετανικής και μιας ιταλικής αποικίας κι όπως συνέβη και στην υπόλοιπη ήπειρο, οι αποικιοκράτες αποχώρησαν αφού πρώτα εξασφάλισαν ότι αυτή η πολύτιμη περιοχή δεν θα "πέσει σε λάθος χέρια", μέσω της κατασκευής των συνθηκών για μια μόνιμη "αστάθεια", λειτουργική για τα συμφέροντά τους. Φτιάχτηκε ένα πολιτικό σύστημα (με αρκετές ομοιότητες με το λιβανέζικο) μοιράσματος της εξουσίας ανάμεσα στις κυρίαρχες φυλές, ο ανταγωνισμός ανάμεσά τους για το ποια θα έχει το "πάνω χέρι" έγινε το βασικό μοτίβο της πολιτικής ζωής και σε γενικές γραμμές η πρόσφατη ιστορία της Σομαλίας, από το 1960 που "κέρδισε" την ανεξαρτησία της, εξελίχτηκε μεταξύ δικτατοριών, εμφυλίων πολέμων και πολέμων για την προσάρτηση της επαρχίας Ογκάντεν που αν και κατοικείται κατά πλειοψηφία από σομαλούς, οι αποικιοκράτες είχαν αποδώσει στην γειτονική Αιθιοπία.

Όλη η δεκαετία του '80 σημαδεύτηκε από ένας πλήθος αντάρτικων κινημάτων κι εξεγέρσεων, με αιθιοπική υποστήριξη, εναντίον της δικτατορίας του στρατηγού Σιάντ Μπάρε (ασκούσε την διακυβέρνηση απ' το 1969) που οδήγησαν τελικά στην πτώση του το 1991 και στον εμφύλιο πόλεμο όλων-εναντίον-όλων για την κατάληψη της εξουσίας. Ταυτόχρονα με το ξέσπασμα του εμφυλίου η βόρεια περιοχή της Σομαλίας ανακήρυξε την ανεξαρτησία της (η Σομάλιλαντ, που δεν έχει αναγνωριστεί ως σήμερα από κανένα κράτος), ενώ λίγο καιρό αργότερα ακολούθησε η απόσχιση ενός τμήματος ακόμη, της Πούντλαντ, ολοκληρώνοντας τον τεμαχισμό της χώρας. Στο νότιο κομμάτι της χώρας που απέμεινε ως Σομαλία, ο εμφύλιος εξελίχτηκε σε μια αιματηρή εποποιία διάλυσης και καταστροφής με δεκάδες συμμορίες πολέμαρχων να επιδίδονται σε σφαγές και λεηλασίες, ελέγχοντας η κάθε μία το δικό της φέουδο. Με την βία να κυριαρχεί, το λαθρεμπόριο, η πειρατεία, η πορνεία και η διακίνηση του χατ (ενός ναρκωτικού εξαιρετικά διαδεδομένου μεταξύ των σομαλών) έγιναν οι αποκλειστικές οικονομικές δραστηριότητες και οι μόνες που μπορούσαν να εξασφαλίσουν την επιβίωση για την μεγάλη πλειοψηφία όσων δεν έγιναν πρόσφυγες στην Κένυα ή την Αιθιοπία.

Ένοπλες σομαλές μουσουλμάνες διαδηλώνουν στην Μογκαντίσου, αρχές Γενάρη, εναντίον της αιθιοπικής εισβολής και κατοχής. Και μάλιστα φοράνε μαντίλα! Προφανώς δεν έχουν γευτεί ακόμη την δυτική "απελευθέρωση" της κατανάλωσης και της τηλεόρασης.

Η πρώτη απόπειρα παρέμβασης της "διεθνούς κοινότητας" - συγκεκριμένα του αμερικάνικου κράτους (μέσω του ΟΗΕ) που τότε είχε ήδη αρχίσει, με πρώτο το Ιράκ, τις πολεμικές εκστρατείες του - ξεκίνησε στις αρχές του 1993, με την απόβαση αμερικάνων πεζοναυτών, αλλά έληξε αποτυχημένα λίγους μόλις μήνες αργότερα, με τους αμερικάνους να μην καταφέρνουν καν να εξασφαλίσουν τον έλεγχο της πρωτεύουσας. Η επιχείρηση έλαβε

την επίλυση διαφορών κι όχι τόσο την επιβολή τιμωριών, στηρίχτηκαν στην εφαρμογή του κανονιστικού πλαισίου που τους ήταν πιο οικείο και γνωστό, της σαρία. Σταδιακά άρχισαν να επεκτείνονται και καθώς ήταν ο μοναδικός παράγοντας σταθερότητας και τάξης μέσα σ' ένα περιβάλλον που βασίλευε η τυφλή βία των συμμοριών, κέρδιζαν όλο και μεγαλύτερη κοινωνική υποστήριξη. Με το πέρασμα του χρόνου οι δραστηριότητες των ισλαμικών δικαστηρίων πολλαπλασιάστηκαν κι άρχισαν να οργανώνουν δίκτυα εκπαίδευσης και υγείας. Επίσης συγκρότησαν τοπικές πολιτοφυλακές, με την χρηματοδότηση μικρο-μαγαζάτορων, με βασικό στόχο την αντιμετώπιση των ληστειών και τον περιορισμό του εμπορίου ναρκωτικών. Αναπόφευκτα, τα ισλαμικά δικαστήρια ήρθαν από την πρώτη στιγμή σε συγκρούσεις με τις συμμορίες των πολέμαρχων, τις οποίες κέρδιζαν την μία μετά την άλλη, αφενός χάρη στην ευρεία υποστήριξη από τον πληθυσμό που ήθελε ένα τέλος στην συμμορίτικη τυραννία κι αφετέρου εξαιτίας της ανικανότητας των πολέμαρχων να συμμαχήσουν εναντίον του κοινού τους εχθρού. Το σημείο μετά το οποίο επιταχύνθηκαν οι εξελίξεις ήταν το 2000 όταν τα διάσπαρτα δικαστήρια σχημάτισαν το συμβούλιο των ισλαμικών δικαστηρίων, με κύριο στόχο τον ορθολογικό καταμερισμό των πόρων και τον συντονισμό του αγώνα εναντίον των συμμοριών που είχε πάρει τις διαστάσεις κανονικού πολέμου. Κάπου τότε μάλλον ήταν που άρχισαν να ηχούν τα καμπανάκια του συναγερμού στο αμερικάνικο επιτελείο και με χρηματοδότηση κι εξοπλισμό από την cia σχηματίστηκε ως αντίπαλος πόλος στο συμβούλιο *η συμμαχία για την αποκατάσταση της ειρήνης κι εναντίον της τρομοκρατίας* από διάφορους πολέμαρχους που μέχρι πρότινος αλληλοσκοτώνονταν (ένα σχέδιο που έχει πολλά κοινά με τον σχηματισμό της βόρειας συμμαχίας στο Αφγανιστάν εναντίον των ταλιμπάν). Παρόλα αυτά, μέχρι το 2006 το συμβούλιο είχε θέσει υπό τον έλεγχό του το μεγαλύτερο μέρος της χώρας, είχε εκδιώξει τις συμμορίες και κατασχέσει τον οπλισμό τους και τελικά τον περασμένο Ιούνη στην Μογκαντίσου δόθηκε η οριστική μάχη μεταξύ συμβουλίου και συμμαχίας που κατέληξε στην συντριπτική ήττα της δεύτερης. Τους επόμενους μήνες οι εξελίξεις ήταν προς μία κατεύθυνση: αποκατάσταση της σταθερότητας κι ανασυγκρότηση των διαλυμένων κοινωνικών, πολιτικών κι οικονομικών δομών.

Να πως τις περιγράφει ένα ρεπορτάζ του BBC, της 1/11/2006:

Πριν λίγους μήνες οι χαοτικοί δρόμοι της Μογκαντίσου κυριαρχούνταν από τους πολέμαρχους που με κόκκινα μάτια κι ανοιχτά πουκάμισα έτρεχαν πάνω στα "τεχνικά" τους (όπως ονομάζονται τα 4x4 φορτηγά με εγκατεστημένα αντι-αεροπορικά όπλα και πυροβόλα στις καρότσες τους) από την μια άκρη της πόλης στην άλλη. Σήμερα, μία από τις πιο επικίνδυνες πόλεις του κόσμου έχει ηρεμήσει· ήσυχοι άντρες και γυναίκες κάνουν τις βόλτες τους χωρίς να χρειάζεται να κουβαλούν ένα όπλο δίπλα τους... Οι περισσότεροι είναι έκθαμβοι από τις αλλαγές - εστιατόρια ανοίγουν, οι δουλειές ανθίζουν - κι όλοι είναι περήφανοι επιδεικνύοντας στους επισκέπτες την τάξη που επικρατεί... Για τώρα οι σομαλοί δείχνουν αναζωογονημένοι χάρη στην καινοτομία του να μετακινούνται σχετικά ελεύθερα, την καινοτομία να βλέπουν μια γυναίκα πίσω από το τιμόνι, την καινοτομία να τους αντιμετωπίζουν με σεβασμό οι ένοπλοι στα σημεία

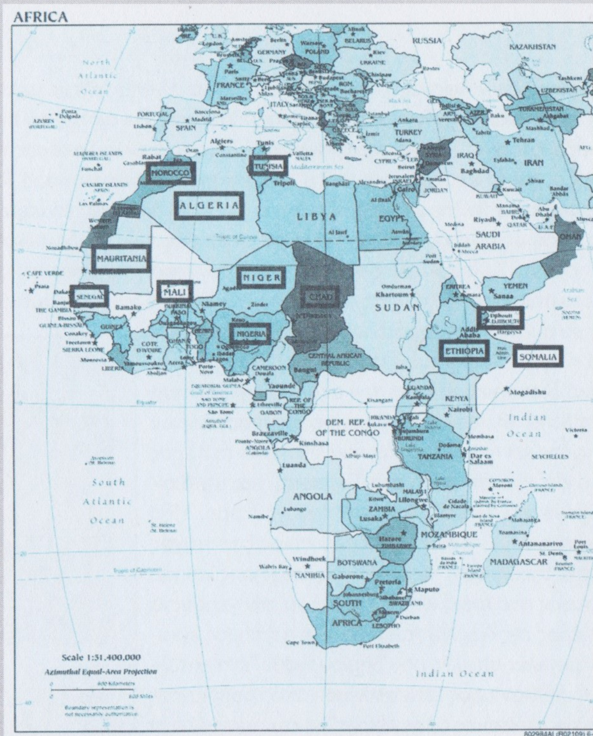
ελέγχου, την καινοτομία ν' αφήνουν το όπλο τους στο σπίτι.

Κατασκευή κράτους, να πως ονομάζεται η πολιτική των ισλαμικών δικαστηρίων. Εθνική και κρατική ανασυγκρότηση, έτσι ονομάζεται, με τις δουλειές να ανθίζουν και τον νόμο να επιβάλει την τάξη. Αυτό ήταν το πολιτικό σχέδιο των "φανατικών" ισλαμιστών: κράτος και κεντρική εξουσία, καπιταλισμός και ταξική ειρήνη. Μόνο που αντί για χριστιανοδημοκρατία, εφάρμοσαν την μουσουλμανοδημοκρατία. Ο "φανατισμός" τους θα έπρεπε να είναι αναγνωρίσιμος σε οποιοδήποτε αφεντικό σε κάθε γωνία του κόσμου, αλλά - σε αντίθεση με τους Σαούντ της Σαουδικής Αραβίας (εκεί να δείτε "φανατισμό"!) ή τον Καντάφι της Λιβύης - βρέθηκαν σε λάθος τόπο, τη λάθος στιγμή. Τα συμφέροντα που διακυβεύτηκαν ξεπερνούσαν κατά πολύ την περιφερειακή "εθνική ατζέντα" των σομαλών, αφού συνδέθηκαν άμεσα με το σχέδιο του αμερικάνικου κράτους να ανοίξει - πριν ακόνη την εισβολή στο Ιράκ - ένα δεύτερο μέτωπο στον "πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία" και να κατασκευάσει μια γραμμή στρατιωτικής ισχύος που να διατρέχει την αφρικανική ήπειρο από ανατολικά προς τα δυτικά. Μια στρατηγική που συνδέεται στενά με την αντίστοιχη στην κεντρική Ασία και την (αποτυχημένη όπως αποδείχτηκε τελικά) επιχείρηση των αμερικανών να φτιάξουν μια "αλυσίδα" στρατιωτικής ισχύος απ' το Αφγανιστάν και διατρέχοντας τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες να φτάνει ως το Ιράν και την Μέση Ανατολή.

Η εφαρμογή των αμερικάνικων σχεδίων ξεκίνησε ήδη από το 1998. Τον Αύγουστο εκείνης της χρονιάς οι αμερικάνικες πρεσβείες στην Κένυα και την Τανζανία έγιναν στόχος επιθέσεων, που άφησαν 300 νεκρούς και οι οποίες αποδόθηκαν στην αλ κάιντα. Η απάντηση των ΗΠΑ ήταν η εγκατάσταση μιας μεγάλης στρατιωτικής βάσης στο Τζιμπουτί, το μικρό κράτος που βρίσκεται στις ακτές της Ερυθράς μεταξύ Ερυθραίας και Σομαλίας. Η βάση ενισχύθηκε με 1800 άντρες των ειδικών δυνάμεων και στόχος της ήταν, σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις του πενταγώνου, η προσβολή των τρομοκρατικών δικτύων που έχουν αναπτυχθεί στο Κέρας της Αφρικής και κυρίως στη Σομαλία. Όλα αυτά εν έτει 1998, ενώ είμαστε ακόμη τρία χρόνια πριν την 11η/9ου.

Με την εισβολή στο Αφγανιστάν οι αμερικάνικες δυνάμεις ισχυρίστηκαν ότι "ανακάλυψαν" σε κρησφύγετα της αλ κάιντα ντοκουμέντα που περιγράφουν αναλυτικά τις φιλοδοξίες και τα σχέδια της οργάνωσης να επεκταθεί - που αλλού; - στο Κέρας της Αφρικής και την Σομαλία. Σύμφωνα με την βρετανική εφημερίδα Guardian, το αμερικάνικο πεντάγωνο είχε καταστρώσει σχέδια εισβολής στην Σομαλία ήδη από το 2002.

Τον Μάρτη του 2003 τριάντα-δύο τουρίστες απαγάγονται στην αλγερινή Σαχάρα και η ενέργεια αποδίδεται στην ισλαμική οργάνωση GSPC (σαλαφιστική ομάδα για την πίστη και την μάχη). Η GSPC είχε συγκροτηθεί από πρώην μέλη της GIA, της τρομοκρατικής οργάνωσης δηλαδή που, όπως λέγαμε και στο προηγούμενο τεύχος, είχαν κατασκευάσει οι γαλλικές και οι αλγερινές μυστικές υπηρεσίες και ευθύνονταν για σειρά βομβιστικών επιθέσεων, τυφλών χτυπημάτων, στη Γαλλία το 1995. Κατά πως φανερώνει η συνέχεια, η GSPC συνέχισε την ίδια "βρώμικη δουλειά" της GIA, αλλάζοντας απλώς εργοδότη κι από γαλλο-αλγερινή έγινε αλγερινο-αμερικάνικη. Σύμφωνα με το αμερικάνικο σενάριο, αρχηγός της GSPC ήταν ο "νούμερο ένα" άνθρωπος της αλ κάιντα στην Αφρική, ο Ammari Saifi, πρώην αλεξιπτωτιστής του αλγερινού στρατού, που κυκλοφορούσε με το ψευδώνυμο El Para, και η απαγωγή ήταν η απόδειξη ότι η υποσαχάρια Αφρική είχε γίνει άντρο ισλαμιστών τρομοκρατών. Στη βάση αυτής της προσέγγισης, τον Γενάρη του 2004 το αμερικάνικο κράτος μαζί με το Τσαντ, το Μάλι, την Μαυριτανία και τον Νίγηρα συγκροτούν την Πρωτοβουλία του Σάχελ (Pan-Sahel Initiative, Σάχελ ονομάζεται η περιοχή κάτω από την Σαχάρα)

Στον χάρτη φαίνονται (με τα ονόματά τους μέσα σε τονισμένα πλαίσια) τα κράτη που αποτελούν την αμερικάνικη " Αντιτρομοκρατική Πρωτοβουλία Σαχάρας" μαζί με την Αιθιοπία, την Σομαλία και το Τζιμπουτί. Προσθέστε (τουλάχιστον) ακόμη την Λιβύη που μετά τους ελιγμούς του Καντάφι πέρασε στην αγγλοσαξονική σφαίρα και την Ερυθραία που ναι μεν είναι "μόνιμος" εχθρός του αιθιοπικού κράτους, αλλά από το 1995 συνεργάζεται στενά με το ισραηλινό κράτος, με το δεύτερο να έχει εγκαταστήσει σε δύο νησιά της αφρικανικής χώρας την μεγαλύτερη πολεμική ναυτική βάση του έξω από το έδαφός του. Μπορείτε έτσι να σχηματίσετε μια εικόνα της έκτασης στην οποία επιδιώκει να αναπτυχθεί στρατιωτικά το αμερικάνικο κράτος. Πλατειά, πολύ πλατειά, με μόνη σφήνα το σουδανέζικο κράτος.

Αλλά οι υπόλοιπες ύαινες τι κάνουν; Πολλά (που δεν ξέρουμε), εκτός απ' το κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Σημειώστε μόνο δύο, σχετικά πρόσφατα. Το κινέζικο κράτος όλο τον προηγούμενο χρόνο σύναψε δεκάδες οικονομικές στρατηγικές συμφωνίες με πολλά αφρικανικά κράτη, μέχρι του σημείου η Νότια Αφρική να προειδοποιήσει ότι "καλές οι δουλειές" αλλά οι συμφωνίες που συνάπτονται είναι στα πρόθυρα μιας "νέας αποικιοκρατίας". Από την άλλη το γαλλικό κράτος, που έτσι κι αλλιώς θεωρεί την Αφρική "προνομιακό πεδίο" του και διατηρεί στρατιωτικές δυνάμεις σε περισσότερα από 15 σημεία της ηπείρου, τον περασμένο Δεκέμβρη σύναψε στρατιωτική συμφωνία με την Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, εγκατέστησε αεροπορική βάση και βομβαρδίζει αντάρτες. Βρείτε στον χάρτη πού είναι αυτό το αφρικανικό κράτος και κερδίστε.

περίφημη τριήμερη "μάχη" εναντίον των "τρομοκρατών", δεν υπάρχει κανένα στοιχείο ότι πράγματι συνέβη. Τα αντάρτικα που δρουν στην περιοχή ισχυρίζονται ότι ποτέ δεν έπεσε στην αντίληψή τους περιστατικό τέτοιου μεγέθους, και μέχρι σήμερα, σχεδόν τρία χρόνια μετά, δεν έχει βρεθεί ούτε ένας κάλυκας σφαίρας ή οτιδήποτε άλλο που να αποδεικνύει ότι η μάχη αυτή δεν ήταν εξίσου κατασκευασμένη όσο τα υπόλοιπα.

Αλλά παρ' όλα αυτά, μέσα σε ένα χρόνο από τον Μάρτη του 2003 ως τον Μάρτη του 2004, το αμερικάνικο κράτος κατάφερε να μεταφέρει τον "πόλεμο ενάντια

1998, ενώ είμαστε ακόμη τρία χρόνια πριν την 11η/9ου.

Με την εισβολή στο Αφγανιστάν οι αμερικάνικες δυνάμεις ισχυρίστηκαν ότι "ανακάλυψαν" σε κρησφύγετα της αλ κάιντα ντοκουμέντα που περιγράφουν αναλυτικά τις φιλοδοξίες και τα σχέδια της οργάνωσης να επεκταθεί - που αλλού; - στο Κέρας της Αφρικής και την Σομαλία. Σύμφωνα με την βρετανική εφημερίδα Guardian, το αμερικάνικο πεντάγωνο είχε καταστρώσει σχέδια εισβολής στην Σομαλία ήδη από το 2002.

Τον Μάρτη του 2003 τριάντα-δύο τουρίστες απαγάγονται στην αλγερινή Σαχάρα και η ενέργεια αποδίδεται στην ισλαμική οργάνωση GSPC (σαλαφιστική ομάδα για την πίστη και την μάχη). Η GSPC είχε συγκροτηθεί από πρώην μέλη της GIA, της τρομοκρατικής οργάνωσης δηλαδή που, όπως λέγαμε και στο προηγούμενο τεύχος, είχαν κατασκευάσει οι γαλλικές και οι αλγερινές μυστικές υπηρεσίες και ευθύνονταν για σειρά βομβιστικών επιθέσεων, τυφλών χτυπημάτων, στη Γαλλία το 1995. Κατά πως φανερώνει η συνέχεια, η GSPC συνέχισε την ίδια "βρώμικη δουλειά" της GIA, αλλάζοντας απλώς εργοδότη κι από γαλλο-αλγερινή έγινε αλγερινο-αμερικάνικη. Σύμφωνα με το αμερικάνικο σενάριο, αρχηγός της GSPC ήταν ο "νούμερο ένα" άνθρωπος της αλ κάιντα στην Αφρική, ο Ammari Saifi, πρώην αλεξιπτωτιστής του αλγερινού στρατού, που κυκλοφορούσε με το ψευδώνυμο El Para, και η απαγωγή ήταν η απόδειξη ότι η υποσαχάρια Αφρική είχε γίνει άντρο ισλαμιστών τρομοκρατών. Στη βάση αυτής της προσέγγισης, τον Γενάρη του 2004 το αμερικάνικο κράτος μαζί με το Τσαντ, το Μάλι, την Μαυριτανία και τον Νίγηρα συγκροτούν την Πρωτοβουλία του Σάχελ (Pan-Sahel Initiative, Σάχελ ονομάζεται η περιοχή κάτω από την Σαχάρα) με αντικείμενο την "καταπολέμηση της τρομοκρατίας" και μια δύναμη 900 αντρών του αμερικάνικου στρατού εγκαθίσταται στα σύνορα Τσαντ-Νίγηρα με αποστολή την οργάνωση "αντιτρομοκρατικών" επιχειρήσεων σε συνεργασία με τους στρατούς των κρατών της πρωτοβουλίας. Στο τέλος του ίδιου μήνα στρατιωτικές δυνάμεις της Αλγερίας, του Νίγηρα και του Μάλι με την υποστήριξη των αμερικανών ξεκινούν επιχείρηση καταδίωξης της GSPC. Τον Μάρτη του 2004 οι δυνάμεις του Τσαντ ενεπλάκησαν σε μάχη τριών ημερών με την GSPC σκοτώνοντας 43 μέλη της, αλλά ο Saifi κατάφερε να διαφεύγει για να συλληφθεί τελικά τον Οκτώβρη, να παραδοθεί στην Αλγερία και να εκτίει αυτή τη στιγμή ισόβια φυλάκιση.

Το θέμα βέβαια είναι ότι όλη αυτή η "αντιτρομοκρατική" επιχείρηση που έδωσε το έναυσμα για την στρατιωτική ανάπτυξη του αμερικάνικου κράτους στην Αφρική, αποδείχτηκε στο μεγαλύτερο μέρος της κατασκευασμένη από τις μυστικές υπηρεσίες. Με εξαίρεση την απαγωγή που πράγματι συνέβη (οι τουρίστες αφέθηκαν τελικά ελεύθεροι με καταβολή λύτρων 5 εκατομμυρίων ευρώ) όλα τα υπόλοιπα ήταν ένα καλοστημένο κόλπο για να δικαιολογήσει το άνοιγμα ενός πολεμικού μετώπου στην Αφρική. Οι δραστηριότητες του Saifi και της GSPC αποτέλεσαν την κεντρική και σημαντικότερη δικαιολόγηση της αμερικάνικης στρατιωτικής ανάπτυξης στο Σάχελ. Όπως αποκαλύφθηκε, ο διαβόητος El Para ήταν πράκτορας της αλγερινής αντιτρομοκρατίας και στην Αλγερία δεν είναι λίγοι αυτοί που ισχυρίζονται ότι είχε εκπαιδευτεί από τους αμερικάνους στο στρατόπεδο Φορτ Μπραγκ της νότιας Καρολίνας την δεκαετία του '90. Επιπλέον δεν ήταν καν μαζί με το κλιμάκιο της GSPC που έκανε τις απαγωγές. Όλες οι αλγερινές ανακοινώσεις κατά τη διάρκεια της κρίσης με τους ομήρους τουρίστες αποδείχτηκαν κατασκευασμένες, λάθος ή υπερβολικές. Καμία συνδυασμένη επιχείρηση δεν αναφέρθηκε στην υποσαχάρια περιοχή. Κι όσο για την περίφημη τριήμερη "μάχη" εναντίον των "τρομοκρατών", δεν υπάρχει κανένα στοιχείο ότι πράγματι συνέβη. Τα αντάρτικα που δρουν στην περιοχή ισχυρίζονται ότι ποτέ δεν έπεσε στην αντίληψή τους περιστατικό τέτοιου μεγέθους, και μέχρι σήμερα, σχεδόν τρία χρόνια μετά, δεν έχει βρεθεί ούτε ένας κάλυκας σφαίρας ή οτιδήποτε άλλο που να αποδεικνύει ότι η μάχη αυτή δεν ήταν εξίσου κατασκευασμένη όσο τα υπόλοιπα.

Αλλά παρ' όλα αυτά, μέσα σε ένα χρόνο από τον Μάρτη του 2003 ως τον Μάρτη του 2004, το αμερικάνικο κράτος κατάφερε να μεταφέρει τον "πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία" σε όλο το μήκος της υποσαχάριας Αφρικής και μέσω της συμμαχίας του με τα τοπικά κράτη να προετοιμάσει τις συνθήκες για μια ισχυρή στρατιωτική παρουσία και το άνοιγμα ενός ακόμη μετώπου. Οι συνέπειες από την εφαρμογή της στρατηγικής της έντασης, με την στρατιωτικοποίηση και την όξυνση των "αντιτρομοκρατικών" - κατασταλτικών πολιτικών σε βάρος του πληθυσμού, ήταν άμεσες σε όλη την περιοχή. Ένα επιτυχημένο στρατιωτικό πραξικόπημα στην Μαυριτανία, εξεγέρσεις των τουαρέγκ στο Μάλι και τον Νίγηρα, εξεγέρσεις στην νότια Αλγερία, πολιτική κρίση στο Τσαντ είναι όλα απευθείας αποτελέσματα της "αντιτρομοκρατικής" εκστρατείας.

Αν τα αμερικάνικα σχέδια είχαν (αλλά όμως δεν έχουν) επιτυχία στην κεντρική Ασία, τότε σήμερα θα μιλούσαμε για μια τεράστια γεωγραφική έκταση με φυτεμένες αμερικάνικες στρατιωτικές δυνάμεις, που θα ξεκινούσε από το Αφγανιστάν και μέσω της αραβικής χερσονήσου θα κατέληγε στις αφρικανικές ακτές του Ατλαντικού, με μοναδικά κενά στο Ιράν και το Σουδάν. Ένα ενιαίο μέτωπο κατά πρόσωπο της Ευρώπης, της Ρωσίας και της Κίνας. Στην στρατηγική αυτή, η θέση της Σομαλίας είναι κομβικής σημασίας καθώς "ελέγχει" τα μετόπισθεν του μετώπου και της αφρικανικής "αντιτρομοκρατικής" συμμαχίας της Ουάσιγκτον. Πράγμα που σημαίνει ότι μόνο πάνω απ' το πτώμα τους οι αμερικάνοι θα άφηναν ένα, έστω "εν δυνάμει", εχθρικό καθεστώς να εγκατασταθεί στη Μογκαντίσου, πόσο μάλλον τώρα που οι συμμαχίες τους με τα κράτη της κεντρικής Ασίας κατέρρευσαν η μία μετά την άλλη, κάνοντας ακόμη επιτακτικότερη την διείσδυση και ισχυροποίηση στην Αφρική. Να πως εξηγείται κιόλας το όψιμο "ανθρωπιστικό" ενδιαφέρον των ΗΠΑ για την κρίση στο σουδανέζικο Νταρφούρ και η κατασκευή του απαραίτητου κλίματος για την αποστολή στρατού στο Σουδάν.

Φτάνοντας στο 2005 κι αντανακλώντας την σημασία που αποδίδει το αμερι-

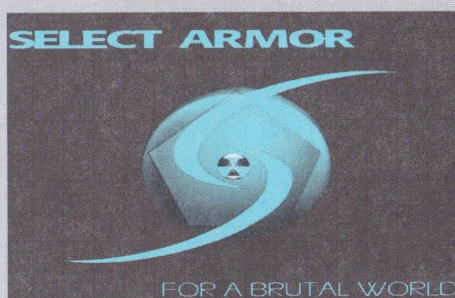
είναι μόνιμος "εχθρός" του αιθιοπικού κράτους, αλλά από το 1995 συνεργάζεται στενά με το ισραηλινό κράτος, με το δεύτερο να έχει εγκαταστήσει σε δύο νησιά της αφρικανικής χώρας την μεγαλύτερη πολεμική ναυτική βάση του έξω από το έδαφός του. Μπορείτε έτσι να σχηματίσετε μια εικόνα της έκτασης στην οποία επιδιώκει να αναπτυχθεί στρατιωτικά το αμερικάνικο κράτος. Πλατειά, πολύ πλατειά, με μόνη σφήνα το σουδανέζικο κράτος.

Αλλά οι υπόλοιπες ύαινες τι κάνουν; Πολλά (που δεν ξέρουμε), εκτός απ' το κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Σημειώστε μόνο δύο, σχετικά πρόσφατα. Το κινέζικο κράτος όλο τον προηγούμενο χρόνο σύναψε δεκάδες οικονομικές στρατηγικές συμφωνίες με πολλά αφρικανικά κράτη, μέχρι του σημείου η Νότια Αφρική να προειδοποιήσει ότι "καλές οι δουλειές" αλλά οι συμφωνίες που συνάπτονται είναι στα πρόθυρα μιας "νέας αποικιοκρατίας". Από την άλλη το γαλλικό κράτος, που έτσι κι αλλιώς θεωρεί την Αφρική "προνομιακό πεδίο" του και διατηρεί στρατιωτικές δυνάμεις σε περισσότερα από 15 σημεία της ηπείρου, τον περασμένο Δεκέμβρη σύναψε στρατιωτική συμφωνία με την Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, εγκατέστησε αεροπορική βάση και βομβαρδίζει αντάρτες. Βρείτε στον χάρτη πού είναι αυτό το αφρικανικό κράτος και κερδίστε.

κάνικο κράτος στην Αφρική, η Πρωτοβουλία του Σάχελ επεκτάθηκε με την συμμετοχή των κρατών της Τυνησίας, Αλγερίας, Μαρόκου, Σενεγάλης και Νιγηρίας και "αναβαθμίστηκε" σε Αντιτρομοκρατική Πρωτοβουλία Σαχάρας (Trans-Saharan Counter-Terrorism Initiative) μ' ένα (επίσημο) προϋπολογισμό 500 εκατομμυρίων δολαρίων που διαχειρίζεται η ευρωπαϊκή διοίκηση του αμερικάνικου στρατού σε προγράμματα εξοπλισμού, εκπαίδευσης και δικτύωσης των τοπικών στρατών. Παράλληλα ξεκίνησε η αναδιοργάνωση της διοικητικής δομής του αμερικάνικου στρατού, ώστε να ανταποκρίνεται στο αναβαθμισμένο ενδιαφέρον του αμερικάνικου κράτους για την Αφρική. Μέχρι σήμερα η αφρικάνική ήπειρος καλύπτονταν από τρία διαφορετικά διοικητικά κέντρα: την ευρωπαϊκή διοίκηση που επιβλέπει 43 χώρες της βόρειας και υποσαχάριας Αφρικής, την κεντρική διοίκηση που επιβλέπει το Κέρας της Αφρικής (και την βάση στο Τζιμπουτί) και την διοίκηση Ειρηνικού που επιβλέπει την Μαδαγασκάρη. Ήδη από τον περασμένο Μάρτη ο αμερικάνος στρατηγός Αμπιτζάιν (επικεφαλής της κεντρικής διοίκησης και της εκστρατείας στο Ιράκ) είχε ενημερώσει την γερουσία ότι το Κέρας της Αφρικής αλλά και όλη η ήπειρος εγκυμονούν μεγάλες απειλές που δημιουργούν "ένα κατάλληλο περιβάλλον προς εκμετάλλευση από τρομοκρατικές και εγκληματικές οργανώσεις" κι ότι απαιτούνται "άμεσες και σθεναρές ενέργειες". Σύμφωνα με αξιωματούχους του πενταγώνου, το αμερικάνικο κράτος "έχει στρατηγικό ενδιαφέρον στην Αφρική, όπου ήδη έχει δεχτεί επιθέσεις... [και οι απαντήσεις] απαιτούν την φυσική παρουσία και την ικανότητα στρατιωτικής ανάπτυξης". Τελικά, ο υπουργός άμυνας Ράμσφελντ πέρσι τον Νοέμβρη ανακοίνωσε επίσημα (κι αυτή ήταν η τελευταία του ενέργεια πριν παραιτηθεί) την αναδιάταξη των διοικητικών κέντρων του αμερικάνικου στρατού και την ίδρυση αφρικανικής διοίκησης. Ένα νέο πολεμικό επιτελείο δηλαδή με αποκλειστικό χώρο ευθύνης την αφρικανική ήπειρο. Αυτόν τον καιρό οι αμερικάνοι είναι σε αναζήτηση του κατάλληλου σημείου προς εγκατάσταση, με πιθανότητες να επιλεγεί τελικά είτε το Τζιμπουτί, είτε το νησιωτικό κράτος Σάο Τομέ στον κόλπο της Γουινέας (σε μια σχετική απομόνωση για να αντιμετωπιστεί η αναπόφευκτη όξυνση του αντιαμερικανισμού). Πού τελικά θα οδηγήσουν όλα τα παραπάνω, βγάλτε τα δικά σας συμπεράσματα.

Επιστρέφοντας στο σομαλικό πρόβλημα του αμερικάνικου κράτους, την λύση έδωσε τελικά η Αιθιοπία, κάνοντας ακριβώς αυτό που θα περίμενε η Ουάσιγκτον κι απ' τους υπόλοιπους συμμάχους της, αλλά με εξαίρεση το Ισραήλ, κανένας δεν κάνει: να βγάλουν το φίδι απ' την τρύπα μόνοι τους, χωρίς να χρειάζεται κάθε φορά να επεμβαίνει η αμερικάνικη πολεμική μηχανή για να κάνει όλη την βρώμικη δουλειά. Οι τελικές προετοιμασίες για την επέμβαση είχαν ήδη ξεκινήσει εντατικά από την στιγμή που το Μογκαντίσου πέρασε στα χέρια των ισλαμικών δικαστηρίων κι αποδείχτηκε ότι η συμμαχία των πολέμαρχων παρά τα χρήματα και τα όπλα που πήρε, ήταν ανίκανη να τους αντιπαρατεθεί. Τον περασμένο Ιούνη αμερικάνικες ιδιωτικές εταιρείες πολέμου συνάπτουν συμβόλαια με την "μεταβατική κυβέρνηση της Σομαλίας" (που αναγνωρίζεται μόνο από τον οηε με την στήριξη των ηπα, αλλά στο εσωτερικό η ισχύς της είναι μηδαμινή και περιορίζεται στην πόλη Baidoa που έχει την έδρα της) για επιχειρήσεις εναντίον των ισλαμικών δικαστηρίων. Πριν ακόμη εισβάλλει το αιθιοπικό κράτος, μισθοφόροι και ειδικές δυνάμεις του αμερικάνικου στρατού έκαναν ήδη "δουλειά" στο εσωτερικό της Σομαλίας. Φτάνοντας στον Δεκέμβρη, στις 4/12, ο αμερικάνος στρατηγός Αμπιτζάιν επισκέπτεται την αιθιοπική πρωτεύουσα Αντίς Αμπέμπα όπου προφανώς κλείστηκαν οι τελευταίες λεπτομέρειες και δόθηκε το πράσινο φως για την επέμβαση. Τέσσερις μέρες αργότερα ο αιθιοπικός στρατός, με αμερικάνικο εξοπλισμό και υποστήριξη από αμερικάνικα κατασκοπευτικά αεροπλάνα και δορυφόρους εισέβαλε στην Σομαλία και τρεις βδομάδες αργότερα, έχοντας συντριπτική υπεροπλία, κατέλαβε την Μογκαντίσου. Αφού ολοκληρώθηκε η "κυρίως" δουλειά, ανέλαβε πλέον τις τελικές εκκαθαρίσεις η αμερικάνικη πολεμική μηχανή με αεροπορικούς βομβαρδισμούς το δεύτερο δεκαήμερο του Γενάρη (ενώ το αμερικάνικο πολεμικό ναυτικό είχε ήδη προχωρήσει σε θαλάσσιο αποκλεισμό). Από την μεριά τους οι δυνάμεις των ισλαμικών δικαστηρίων επέλεξαν αντί της ευθείας αντιπαράθεσης με τους εισβολείς (που κατά πάσα πιθανότητα θα προκαλούσε ανώφελες απώλειες) να διαλύσουν τις οργανώσεις τους και να "διαχυθούν" στον πληθυσμό, παίρνοντας παράδειγμα από τις πρακτικές των ταλιμπάν στο Αφγανιστάν και του αντάρτικου στο Ιράκ, αλλά και της Χεζμπολά στον Λίβανο παλιότερα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η Σομαλία θα επιστρέψει, περισσότερο ή λιγότερο, στο παλιότερο καθεστώς του γενικευμένου εμφυλίου και της λειτουργικής "αστάθειας", με βασικό ερωτηματικό το αν και πότε τα ισλαμικά δικαστήρια και οι υποστηρικτές τους θα ξεκινήσουν κάποιο είδος αντάρτικο.

Εντωμεταξύ, κρατήστε μια άκρη του ματιού σας στην Αφρική. Οι ανακατατάξεις εγκυμονούν πολλά κι απ' τις μυλόπετρες του τέταρτου παγκόσμιου δεν θα περάσει ανέγγιχτος κανείς και πουθενά...

"Boys: Successful meeting with president..." (Αγόρια: πετυχημένο το ραντεβού με τον πρόεδρο...) Έτσι ξεκινάει το email που έστειλε τον περασμένο Ιούνη η Michele Ballarin, πρόεδρος της αμερικάνικης εταιρείας πολέμου select armor στους συνεργάτες της για να τους ανακοινώσει ότι έκλεισε η συμφωνία με τον σομαλό πρόεδρο κι αρχίζει η "δουλειά". Επίσης μιλάει και για μια συνάντηση της με "υψηλό στέλεχος του οηε" και για κάποιες βρετανικές εταιρείες που ενδιαφέρονται κι αυτές να συμμετάσχουν. Η Ballarin λέει επίσης ότι της δόθηκε η "εν λευκώ" χρήση τριών βάσεων εντός της Σομαλίας και ελεύθερη αεροπορική πρόσβαση. Τέλος αναφέρει ότι η cia είναι πλήρως ενημερωμένη κι ότι η ίδια πήγε στην Virginia (στην έδρα της υπηρεσίας) για την ενημέρωση. (Τα στοιχεία είναι από άρθρο της βρετανικής εφημερίδας Observer). Στην φωτογραφία είναι το σήμα της εταιρείας. Το moto λέει: select armor - για έναν βάρβαρο κόσμο. Τιμοκατάλογο πάντως για το πόσο χρεώνεται η βαρβαρότητα δεν βρήκαμε στην ιστοσελίδα της.

πτυξης". Τελικά, ο υπουργός άμυνας Ράμσφελντ πέρσι τον Νοέμβρη ανακοίνωσε επίσημα (κι αυτή ήταν η τελευταία του ενέργεια πριν παραιτηθεί) την αναδιάταξη των διοικητικών κέντρων του αμερικάνικου στρατού και την ίδρυση αφρικανικής διοίκησης. Ένα νέο πολεμικό επιτελείο δηλαδή με αποκλειστικό χώρο ευθύνης την αφρικανική ήπειρο. Αυτόν τον καιρό οι αμερικάνοι είναι σε αναζήτηση του κατάλληλου σημείου προς εγκατάσταση, με πιθανότητες να επιλεγεί τελικά είτε το Τζιμπουτί, είτε το νησιωτικό κράτος Σάο Τομέ στον κόλπο της Γουινέας (σε μια σχετική απομόνωση για να αντιμετωπιστεί η αναπόφευκτη όξυνση του αντιαμερικανισμού). Πού τελικά θα οδηγήσουν όλα τα παραπάνω, βγάλτε τα δικά σας συμπεράσματα.

Επιστρέφοντας στο σομαλικό πρόβλημα του αμερικάνικου κράτους, την λύση έδωσε τελικά η Αιθιοπία, κάνοντας ακριβώς αυτό που θα περίμενε η Ουάσιγκτον κι απ' τους υπόλοιπους συμμάχους της, αλλά με εξαίρεση το Ισραήλ, κανένας δεν κάνει: να βγάλουν το φίδι απ' την τρύπα μόνοι τους, χωρίς να χρειάζεται κάθε φορά να επεμβαίνει η αμερικάνικη πολεμική μηχανή για να κάνει όλη

κάποιες βρετανικές εταιρείες που ενδιαφέρονται κι αυτές να συμμετάσχουν. Η Ballarin λέει επίσης ότι της δόθηκε η "εν λευκώ" χρήση τριών βάσεων εντός της Σομαλίας και ελεύθερη αεροπορική πρόσβαση. Τέλος αναφέρει ότι η cia είναι πλήρως ενημερωμένη κι ότι η ίδια πήγε στην Virginia (στην έδρα της υπηρεσίας) για την ενημέρωση. (Τα στοιχεία είναι από άρθρο της βρετανικής εφημερίδας Observer). Στην φωτογραφία είναι το σήμα της εταιρείας. Το moto λέει: select armor - για έναν βάρβαρο κόσμο. Τιμοκατάλογο πάντως για το πόσο χρεώνεται η βαρβαρότητα δεν βρήκαμε στην ιστοσελίδα της.

λεξαν αντί της ευθείας αντιπαράθεσης με τους εισβολείς (που κατά πάσα πιθανότητα θα προκαλούσε ανώφελες απώλειες) να διαλύσουν τις οργανώσεις τους και να "διαχυθούν" στον πληθυσμό, παίρνοντας παράδειγμα από τις πρακτικές των ταλιμπάν στο Αφγανιστάν και του αντάρτικου στο Ιράκ, αλλά και της Χεζμπολά στον Λίβανο παλιότερα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η Σομαλία θα επιστρέψει, περισσότερο ή λιγότερο, στο παλιότερο καθεστώς του γενικευμένου εμφυλίου και της λειτουργικής "αστάθειας", με βασικό ερωτηματικό το αν και πότε τα ισλαμικά δικαστήρια και οι υποστηρικτές τους θα ξεκινήσουν κάποιο είδος αντάρτικο.

Εντωμεταξύ, κρατήστε μια άκρη του ματιού σας στην Αφρική. Οι ανακατατάξεις εγκυμονούν πολλά κι απ' τις μυλόπετρες του τέταρτου παγκόσμιου δεν θα περάσει ανέγγιχτος κανείς και πουθενά...

[Βαλκανική ρουλέτα]

Στις 28 Γενάρη, την ημέρα που έκλεισε η ύλη του "πυρετού", ο Μάρτι Αχτισάρι, ο διαπραγματευτής για το οριστικό καθεστώς του Κοσόβου, δεν είχε δώσει ακόμη στην δημοσιότητα τις τελικές του προτάσεις (θα τις δώσει μάλλον την πρώτη βδομάδα του Φλεβάρη, δίνοντας ένα χρονικό περιθώριο στη Σερβία να σχηματιστεί πρώτα η νέα κυβέρνηση). Μέχρι στιγμής τις ξέρουν μόνο οι διπλωμάτες των έξι κρατών της "ομάδας επαφής" (Ρωσία, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Βρετανία και ΗΠΑ). Αλλά αν έχουν μια σημασία τα λίγα "προκαταρκτικά" που αφήνονται να εννοηθούν, κρατήστε την δήλωση του Αχτισάρι ότι θέλει "την συνέχιση της διεθνούς παρουσίας, τόσο στρατιωτική όσο και πολιτική, για να προστατεύσει την σερβική μειονότητα σε μια πολυεθνική κοινωνία". Κρατήστε συγκεκριμένα το "στρατιωτική παρουσία", τα υπόλοιπα είναι σάλτσες. Έχουμε ξαναγράψει ότι η τύχη του Κοσόβου είναι μια δύσκολη εξίσωση και συνάρτηση πολλών παραγόντων: να μην φτιαχτεί ένα κανονικό κράτος με μουσουλμανική πλειοψηφία στα Βαλκάνια, να μην προκληθεί κάποια έκρηξη που θα είναι έξω από τους γενικότερους πολεμικούς σχεδιασμούς και να μην προκύψει κάποια μεγάλη "δυσαρέσκεια" μεταξύ των συμμάχων του αγγλοσαξονικού μπλοκ στην περιοχή (που είναι πολλοί, με το σερβικό κράτος ανάμεσά τους). Στα πλαίσια αυτών των περιορισμών (και του τελικού αποτελέσματος που μάλλον θα είναι, αλλά δεν θα φαίνεται - θα μοιάζει αλλά δεν θα είναι "ανεξαρτησία") όλοι επιδιώκουν να κερδίσουν για την πάρτη τους το μέγιστο. Το ίδιο κάνει φυσικά και το ελληνικό κράτος, γι' αυτό και οι τελευταίες (μεθοδευμένες κι ελεγχόμενες) αγριάδες με την ονομασία του αεροδρομίου της Μακεδονίας και οι απειλές ότι θα αποχωρήσει από το την "ενδιάμεση συμφωνία" που ρυθμίζει τις σχέσεις των δύο κρατών. Η Αθήνα ξέρει ότι οποιαδήποτε αναταραχή - είτε απ' την μεριά των κοσοβάρων, είτε των σέρβων - θα στριμώξει την Μακεδονία και το εκμεταλλεύεται "πουλώντας μαγκιά". Κι ό,τι κερδίσει εκβιάζοντας.

ΤΟ ΜΟΒΟΡΟ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ

ΓΛΥΦΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΦΤΥΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ

Save Alekos!

Η Σκουφά δεν είναι δρόμος.

Η Σκουφά είναι σύνορο. Ξεκινάει από τις αφίσες του Χημείου, έχει συνοριακά φυλάκια-μπαρ από τη Δελφών μέχρι τον Άγιο Διονύση και τελειώνει στα εσώρουχα του Αεράκη στην πλατεία Κολωνακίου.

Η Σκουφά είναι όλη η ζωή του Συνασπισμού. Μια διαδρομή Κολωνάκι-Εξάρχεια, Χημείο-Αεράκης. Όταν βαριούνται στο Φίλιον, την κατηφορίζουν μέχρι τη Χαρ. Τρικούπη, για να μυρίσουν τα δακρυγόνα της νιότης τους. Όταν βγαίνουν κύκλοι ευρωπαϊκών πακέτων, την ανηφορίζουν μέχρι το Κολωνάκι. Είναι κοντά τα γραφεία του Πασοκ, αν χρειαστεί να πάρουν μεταγραφή. Είναι κοντά οι διαφημιστικές και οι εταιρείες γκάλοπ των "πρώην". Οι διαδρομές του Συνασπισμού είναι σαν τη ντουλάπα του. Έχουν πέτσινα αλλά και σμόκιν. Ένα πράγμα δεν έχουν:

Το σακάκι του προέδρου. Αυτό το πότε καστόρινο, πότε τουίντ, πότε κοτλέ, αλλά πάντα με μπαλώματα στους αγκώνες, που έχει γίνει το σήμα κατατεθέν του Αλαβάνου.

Ο πρόεδρος δεν χρειάστηκε ποτέ μπαλώματα. Άλλωστε, στο Κολέγιο Αθηνών που πήγαινε σχολείο, εκεί που γνώρισε τον Τσίμα και τα άλλα αστέρια της ΚΝΕ-Β' Κατανομή, τα μπαλώματα ήταν αιτία αποβολής. Αν σύχναζε στην κάτω μεριά της Σκουφά, θα αγαπούσε τους μοριακούς νεανικούς καυγάδες και θα τα φορούσε επίτηδες. Αλλά αυτοί οι καβγάδες δεν σε πάνε ψηλά.

Σύχναζε στην ΚΝΕ όμως, όπου η εμφάνιση εμπνεόταν από τις στολές του χρηματοδότη της, του Σοβιετικού Στρατού. Του στρατού που απελευθέρωσε την Τσεχοσλοβακία και το Αφγανιστάν, τότε που ο Αλέκος τον έλεγε απελευθερωτικό. Στρατός με μπαλώματα; Στο Κολέγιο δεν μαθαίνουν περισσότερα γράμματα από τα δημόσια. 24 μαθαίνουν κι εκεί. Αλλά αυτό που δεν διδάσκεται στα άλλα σχολεία είναι το πώς μπορείς με 24 γράμματα να γίνεσαι και να παραμένεις ελίτ.

Ο Αλέκος μάς το έμαθε καλά και το 1981, στις πρώτες ευρωεκλογές, όταν έγινε στα 31 του ευρωβουλευτής του ΚΚΕ. Το μορατόριουμ ΚΚΕ-ΠΑΣΟΚ δεν άφηνε χώρο στον Αλέκο να λάμψει ως υπερασπιστής των "εργαζομένων και των μικρομεσαίων". Άσε που χρειαζόταν κι ένας γλωσσομαθής να υπερασπίζεται τα σοβιετικά τανκς στην τότε ΕΟΚ.

"Ο άντρας ο πιο ωραίος, είναι ο από μόνος του φτιαγμένος". Πάντα τέτοιες μουσικές άκουγε η ελληνική αριστερά. Ο Αλέκος όμως το πίστεψε. Ταίριαζε και με το "αυτοδημιούργητος" που μάθαινε στο σχολείο. Το ψιλοκομμένο τουμπεκί του ΚΚΕ δεν θα βρισκόταν εμπόδιο στην καριέρα του. Την ίδια περίοδο που η αστυνομία είχε επιβάλλει στρατιωτικό νόμο στα Εξάρχεια, ο Αλέκος είχε βρει νέο πεδίο δόξης λαμπρό. Την Ορθοδοξία και τους έλληνες της Πόλης. Οι μισές επερωτήσεις του ήταν για την Ορθοδοξία. Κι επειδή ήταν της γενιάς του Πολυτεχνείου, αφορούσαν το Πατριαρχείο.

Τα ποντίκια εγκαταλείπουν πρώτα το πλοίο που βουλιάζει. Όταν ο μέσος κνίτης έμενε σαν χάνος με τη διάλυση της Σοβιετίας, ο Αλέκος είχε αντικαταστήσει ήδη τους ύμνους στο σοβιετικό στρατό με τα "δίκαια" των ελλήνων και του Πατριαρχείου και με την οικολογία. Και το 1991…κάνει το σάλτο και από ΚΚΕ γίνεται Συνασπισμός. Κι όταν αρχίζουν οι σφαίρες στην Γιουγκοσλαβία, ανοίγει τη γνωστή ντουλάπα και βγάζει τη στολή του Κόκκινου Στρατού. Τα δίκια των "αδελφών σέρβων" και ο "αντιιμπεριαλιστικός αγώνας τους" συμπληρώνουν τον περί πατριαρχείου αγώνα του.

Εδώ κάνει τη διαφορά το Κολέγιο. Αντί να φορέσει τη γαλανόλευκη όπως όλοι, φοράει την ευρωπαϊκή σημαία και από μέσα τη γαλανόλευκη. Μιλάει "για τα παιδιά της Βοσνίας" κι όχι για τους φίλους του τους Τσέτνικ. Μπαίνει εισηγητής της Κοινοτικής Βοήθειας στην πρώην Γιουγκοσλαβία και στήνει μαζί με τον Αυγερινό του Πασοκ και τον Λαμπρία της ΝΔ το Ελληνικό Καραβάνι Αλληλεγγύης. Κοινό μυστικό όμως ήταν ότι συνεργάτες του είχαν στήσει την "Εταιρεία Ελληνοσερβικής Φιλίας". Μια ΜΚΟ που είχε τον Κάρατζιτς και τον Μλάντιτς σαν ήρωες και ήταν πίσω από κάθε πτυχή της βουτηγμένης στο αίμα "ελληνοσερβικής συμμαχίας". Η πιο γελοία της στιγμή ήταν η καταγγελία των αποδοκιμασιών στον τελικό του ευρωμπάσκετ Σερβίας-Λιθουανίας που είχε γίνει στην Αθήνα το 1995. Απολαύστε:

"Η Εταιρεία Ελληνοσερβικής Φιλίας καταδικάζει με οργή και αγανάκτηση την "ομάδα" εκείνη που εκτελώντας πιστά τις εντολές των αφεντικών της, βρήκε τη χρυσή ευκαιρία να δηλητηριάσει τις σχέσεις του ελληνικού και του αδελφού σερβικού λαού. Αποδοκιμάζει ειδικότερα τις αντιδράσεις των θερμοκέφαλων κατά την ανάκρουση του Σερβικού Εθνικού Ύμνου, αλλά και το χειροκρότημα στους

χρειαζόταν κι ένας γλωσσομαθής να υπερασπίζεται τα σοβιετικά τανκς στην τότε ΕΟΚ.

"Ο άντρας ο πιο ωραίος, είναι ο από μόνος του φτιαγμένος". Πάντα τέτοιες μουσικές άκουγε η ελληνική αριστερά. Ο Αλέκος όμως το πίστεψε. Ταίριαζε και με το "αυτοδημιούργητος" που μάθαινε στο σχολείο. Το ψιλοκομμένο τουμπεκί του ΚΚΕ δεν θα βρισκόταν εμπόδιο στην καριέρα του. Την ίδια περίοδο που η αστυνομία είχε επιβάλλει στρατιωτικό νόμο στα Εξάρχεια, ο Αλέκος είχε βρει νέο πεδίο δόξης λαμπρό. Την Ορθοδοξία και τους έλληνες της Πόλης. Οι μισές επερωτήσεις του ήταν για την Ορθοδοξία. Κι επειδή ήταν της γενιάς του Πολυτεχνείου, αφορούσαν το Πατριαρχείο.

Τα ποντίκια εγκαταλείπουν πρώτα το πλοίο που βουλιάζει. Όταν ο μέσος κνίτης έμενε σαν χάνος με τη διάλυση της Σοβιετίας, ο Αλέκος είχε αντικαταστήσει ήδη τους ύμνους στο σοβιετικό στρατό με τα "δίκαια" των ελλήνων και του Πατριαρχείου και με την οικολογία. Και το 1991…κάνει το σάλτο και από ΚΚΕ γίνεται Συνασπισμός. Κι όταν αρχίζουν οι σφαίρες στην Γιουγκοσλαβία, ανοίγει τη γνωστή ντουλάπα και βγάζει τη στολή του Κόκκινου Στρατού. Τα δίκια των "αδελφών σέρβων" και ο "αντιιμπεριαλιστικός αγώνας τους" συμπληρώνουν τον περί πατριαρχείου αγώνα του.

Εδώ κάνει τη διαφορά το Κολέγιο. Αντί να φορέσει τη γαλανόλευκη όπως όλοι, φοράει την ευρωπαϊκή σημαία και από μέσα τη γαλανόλευκη. Μιλάει "για τα παιδιά της Βοσνίας" κι όχι για τους φίλους του τους Τσέτνικ. Μπαίνει εισηγητής της Κοινοτικής Βοήθειας στην πρώην Γιουγκοσλαβία και στήνει μαζί με τον Αυγερινό του Πασοκ και τον Λαμπρία της ΝΔ το Ελληνικό Καραβάνι Αλληλεγγύης. Κοινό μυστικό όμως ήταν ότι συνεργάτες του είχαν στήσει την "Εταιρεία Ελληνοσερβικής Φιλίας". Μια ΜΚΟ που είχε τον Κάρατζιτς και τον Μλάντιτς σαν ήρωες και ήταν πίσω από κάθε πτυχή της βουτηγμένης στο αίμα "ελληνοσερβικής συμμαχίας". Η πιο γελοία της στιγμή ήταν η καταγγελία των αποδοκιμασιών στον τελικό του ευρωμπάσκετ Σερβίας-Λιθουανίας που είχε γίνει στην Αθήνα το 1995. Απολαύστε:

"Η Εταιρεία Ελληνοσερβικής Φιλίας καταδικάζει με οργή και αγανάκτηση την "ομάδα" εκείνη που εκτελώντας πιστά τις εντολές των αφεντικών της, βρήκε τη χρυσή ευκαιρία να δηλητηριάσει τις σχέσεις του ελληνικού και του αδελφού σερβικού λαού. Αποδοκιμάζει ειδικότερα τις αντιδράσεις των θερμοκέφαλων κατά την ανάκρουση του Σερβικού Εθνικού Υμνου, αλλά και το χειροκρότημα στους Κροάτες, όταν αποχωρούσαν."

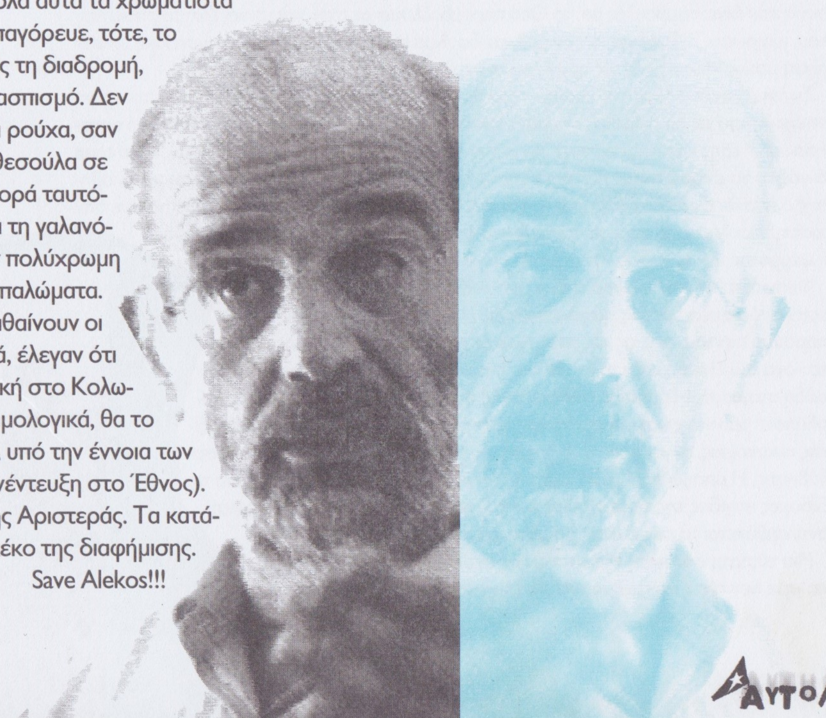
Ό,τι μαθαίνει ο άνθρωπος είναι καλό. Έτσι και ο "αντιιμπεριαλισμός και το μεγάλο κεφάλαιο". Όταν η Γιουγκοσλαβία δεν είχε πια ψωμί για τον Αλέκο, στην οικολογία τον περνούσε ο Παπαγιαννάκης, και τα "δίκια των ελλήνων" πέρασαν στον πάγκο της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, ο κυρ-Αλέκος (πέρασαν τα χρόνια) βρήκε την αντιπαγκοσμιοποίηση, τα φόρουμ και τους μετανάστες ως όχημα της καριέρας του.

Είχε και αισθητικό ενδιαφέρον αυτή η στροφή. Οι μετανάστες δεν του μύριζαν όπως το '91 που ήρθαν (τότε ήταν αυτοί που πρόδωσαν το σοσιαλισμό) και τα φόρουμ είχαν όλα αυτά τα χρωματιστά ρούχα που αυτός ως μέλος του ΚΣ της ΚΝΕ απαγόρευε, τότε, το '75. Κι έτσι γνώρισε τη Σκουφά. Έμαθε κι αυτός τη διαδρομή, αλλά ο Αλέκος είναι πιο φιλόδοξος από το Συνασπισμό. Δεν του φτάνει να κάθεται στο Φίλιον και να αλλάζει ρούχα, σαν συλλέκτης εμπειριών. Πιστεύει ότι υπάρχει μια θεσούλα σε μια συγκυβέρνηση για κάποιον που μπορεί να φορά ταυτόχρονα πέτσινο και σμόκιν, να κουνά ταυτόχρονα τη γαλανόλευκη, το δικέφαλο του Πατριαρχείου και την πολύχρωμη της Pace. Και βρήκε το κόλπο με τα μπαλώματα.

Ενθουσιασμένος από την πάρτη του (το παθαίνουν οι 50+) δεν κρατήθηκε και το είπε: " Ξέρετε, παλιά, έλεγαν ότι το κόμμα μου είναι μια ομάδα που «κάνει πολιτική στο Κολωνάκι». Τώρα λένε ότι είμαστε «αλήτες»! Ετυμολογικά, θα το δεχτώ. Ναι, στον ΣΥΝ είμαστε «αλήτες», υπό την έννοια των ανθρώπων που περιπλανιούνται." (συνέντευξη στο Έθνος).

Ο Αλέκος ήθελε να γίνει Μεγαλέξανδρος της Αριστεράς. Τα κατάφερε να γίνει σαν τον Αλέκο της διαφήμισης.

Save Alekos!!!

Απέναντι στη μεσολάβηση οι αυτονομί

Τα έντυπα προέρχονται από τη Λέσχη Κατασκόπων του 21ου Αιώνα

Η μεσολάβηση: Ένα ιστορικό προϊόν

Ήταν Νοέμβριος του 1996, και η ομάδα «Ι5» (γιώτα πέντε) από το Περιστέρι κυκλοφόρησε ένα φυλλάδιο όπου, μεταξύ άλλων αναγράφονταν τα εξής πολύ σημαντικά:

Γνώμη μας είναι ότι η πληροφόρηση αφορά κάτι παραπάνω από αντικειμενικές ή όχι ειδήσεις. Αφορά μια διαδικασία συνολικότερη, που πέρα από την αμφισβητούμενη αντικειμενικότητά της, έχει σαν κύριο χαρακτηριστικό της τη μεσολάβηση...

Προσέξτε το! Οι Ι5 έλεγαν ότι τα ζητήματα της «πληροφόρησης» (με πρώτα τα ζητήματα που άπτονται του κοινωνικού ρόλου των μμε) πρέπει να γίνονται αντιληπτά, όχι σαν ζητήματα «πομπού και δέκτη», αλλά σαν ζητήματα «μεσολάβησης». Και τότε, έλεγαν, η «αντικειμενικότητα» (δηλαδή η αλήθεια και το ψέμα!) περνά σε δεύτερο πλάνο.

Μεσολάβηση! Είναι ενδιαφέρον ότι αυτή η λεξούλα, ή καλύτερα αυτό το αναλυτικό εργαλείο η ισχύς του οποίου οδήγησε τους Ι5 σε τέτοιο τρανταχτό αφορισμό, **δεν έχει θεωρητική, αλλά ιστορική προέλευση**. Πράγματι, τόσο οι «Ι5», όσο και πολλοί από τους υπόλοιπους που συμμετείχαν στις πρώτες φάσεις του πολιτικού ρεύματος που σήμερα λέγεται Αυτονομία, γνώρισαν εμπειρικά τη λειτουργία των μμε ως μεσολαβητών κατά τη διάρκεια της υπεράσπισης κρατουμένων. Αν ήσουν κινηματικός στις αρχές της δεκαετίας του '90, ήταν κοινός τόπος να περιμένεις από τα «δικά μας» μμε να καταγγείλουν κάθε σύλληψη και κάθε κράτηση σαν κρατική επίθεση απέναντι στην αγωνιζόμενη νεολαία. Κατ' αυτό τον τρόπο, όχι μόνο η υπεράσπιση των κρατουμένων, αλλά και κάθε επικοινωνία με «την κοινωνία» είχε αφεθεί στα χέρια της Ελευθεροτυπίας και των ραδιοφωνικών αναλόγων της, που μεσολαβούσαν μεταξύ ημών του κράτους και της κοινωνίας με την πιο κυριολεκτική έννοια: έκαναν τη δουλειά μας για εμάς αντί για εμάς.

Αυτή η κατάσταση έφτασε στα όριά της και κατέρρευσε το 1991. Το Φθινόπωρο εκείνης της χρονιάς, μια μαθητική πορεία, απόηχος των μαθητικών της περασμένης χρονιάς, αναγκάστηκε να καταφύγει στο Πολυτεχνείο κυνηγημένη από τους μπάτσους. Το ίδιο βράδυ οι μπάτσοι έβαλαν φωτιά στην πρυτανεία του Πολυτεχνείου και απέδωσαν τον εμπρησμό στους καταληψίες. Το πιο εκπληκτικό στην πρωτοφανή κατασταλτική επιχείρηση που ακολούθησε, ήταν η ολοκληρωτική συστράτευση των εφημερίδων, της αγαπητής Ελευθεροτυπίας συμπεριλαμβανομένης, με την εκδοχή των μπάτσων.

Δεκάδες ήταν εκείνοι που βρέθηκαν στα χέρια των μπάτσων με εξοντωτικές ποινές. Και τα τηλέφωνα των φιλικών δημοσιογράφων βρέθηκαν κλειστά. Και το τράνταγμα ήταν δυνατό. Αλλά την ίδια στιγμή που η υποτιθέμενη «χρήση των μμε για τους δικούς μας σκοπούς» έδειξε ξεκάθαρα και με σκληρό τρόπο τα όριά της, ένα τμήμα του κινήματος άρχισε να σκέφτεται και να σχεδιάζει την έμπρακτη κριτική του. Από εκεί είναι που προέκυψε η πρώτη αντίληψη για τα μμε σαν μεσολάβηση: Ήταν **η μεσολάβηση κυριολεκτικά: Η διαδικασία κατά την οποία κάποιος προσφέρεται να κάνει τη δουλειά σου για σένα**. Κι όταν αυτός ο κάποιος είναι κάτι μεταξύ κράτους και κεφαλαίου, η καταστροφή παραμονεύει στην επόμενη γωνία. Απλό, πρακτικό και ιστορικά επαληθευμένο.

Η μεσολάβηση: Ένα πανίσχυρο πολιτικό εργαλείο

Άμεσες συνέπειες της άποψης περί μεσολάβησης

Η αντίληψη των μμε σαν διαδικασία μεσολάβησης ήταν λοιπόν καθαρόαιμο ιστορικό συμπέρασμα κατευθείαν βγαλμένο από τις ήττες της αντεξουσίας στη δεκαετία του '90. Ακριβώς επειδή ήταν τέτοιο, γρήγορα έδειξε τις τεράστιες δυνατότητές του. Όλοι εκείνοι που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ξεπέρασαν την κοινότοπη αντίληψη που θεωρεί τα μμε μια διαδικα-

είναι ενεργητική μόνο γι' αυτόν που τη διαπράττει, αλλά και γι' αυτόν που την υφίσταται. Για τους αυτόνομους **η υποταγή στη μεσολάβηση των μμε είναι επιλογή, το ίδιο και η άρνησή της**. Αυτή η άποψη είναι αισιόδοξη και ρεαλιστική, και πάντως πολύ περισσότερο αισιόδοξη και ρεαλιστική από την άποψη που θεωρεί ότι τα μμε «παραπλανούν την κοινωνία». Εν συντομία θα λέγαμε ότι αυτοί που επιμένουν να μιλούν για «παραπλάνηση της κοινωνίας από τα μμε», πάντοτε είχαν -κι ακόμη έχουν- δύο δρόμους μπροστά τους. Ο ένας είναι η απελπισία. Ο άλλος είναι η πλήρης υποταγή: Αφού είναι παντοδύναμα, καλά θα κάνουμε να «τα χρησιμοποιήσουμε για τους σκοπούς μας». Είναι βέβαια ο δρόμος που σταθερά επιλέγει η αριστερά, άγονος και κρατικοδίαιτος. Είναι ο δρόμος που αποφύγαμε.

Πληροφορία

Όπως και να 'χει, μιλώντας για μεσολάβηση, οι αυτόνομοι βρέθηκαν να μιλούν για την καρδιά των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων. Κι αυτό γιατί ο καπιταλισμός σαν μορφή κοινωνικής οργάνωσης έχει στην καρδιά του μια βασική, μια κυρίαρχη μεσολάβηση: **Στον καπιταλισμό, οι σχέσεις μεταξύ των κοινωνικών τάξεων μεσολαβούνται από τη σχέση εμπόρευμα**. Και μέσω αυτής της μεσολάβησης μετατρέπονται από σχέσεις μεταξύ ανθρώπων σε σχέσεις μεταξύ πραγμάτων. Είναι αυτή η κεντρική θέση της μεσολάβησης στον καπιταλιστικό κόσμο, που προσδίδει στην αυτόνομη άποψη περί μμε την επικαιρότητα και τη χρησιμότητά της.

Αλλά ο κόσμος είναι διαφορετικός από την εποχή που ο Μαρξ μιλούσε για το φετιχισμό του εμπορεύματος. Νέοι φετιχισμοί ανακαλύφθηκαν και δουλεύονται εδώ και πάνω από πενήντα χρόνια. Πιεσμένος από τις προλεταριακές επιθέσεις, ο καπιταλισμός δίπλα στην παραγωγή έβαλε την κατανάλωση. Και τελευταία, δίπλα στην κατανάλωση έβαλε την πληροφορία. Η εννόηση του κόσμου (δηλαδή της κοινωνικής κίνησης), σαν σύνολο «πληροφοριών», είναι ένα επίτευγμα των τελευταίων πενήντα χρόνων. Σήμερα πλέον, μπορούμε να υποστηρίξουμε πως **όλες οι κοινωνικές σχέσεις υφίστανται μια διαρκή και συστηματική αφαίμαξη του ιστορικού τους νοήματος** προκειμένου να καταστούν ισοδύναμες, ποιοτικά όμοιες και ποσοτικά μετρήσιμες -να μετατραπούν σε πληροφορίες. Οι τόποι αυτής της πληροφοριοποίησης είναι μυριάδες -σκεφτείτε τις ιατρικές εξετάσεις, την ηλεκτρονική παρακολούθηση, τις γονιδιακές θεωρίες, τις βάσεις δεδομένων, τα γκάλοπ, τους ελέγχους επίδοσης, το cyber sex... Αλλά ο πλέον κεντρικός θεσμός πληροφοριοποίησης είναι τα ΜΜΕ. Καθώς τα ΜΜΕ παρουσιάζουν τις πληροφορίες τους σαν «γεγονότα», η πιο απίθανη συνύπαρξη λαμβάνει χώρα: Ένας «σεισμός στην Καλκούτα» κι ένας «βιασμός στην Αμάρυνθο» χάνουν την ιστορία τους και καθίστανται ισοδύναμοι, τόσο μεταξύ τους, όσο και με μια διαφήμιση οδοντόκρεμας.

Πρόκειται για θαύμα! Στον ύστερο καπιταλισμό **είναι δυνατόν να εννοεί κανείς τις κοινωνικές σχέσεις σαν επικεφαλίδες**, δίχως γνώση και δίχως ενδιαφέρον για την ιστορία και τη σημασία τους. Και μάλιστα αυτές οι επικεφαλίδες, αυτές οι «πληροφορίες», μπορούν να αποκτούν σχέσεις μεταξύ τους, να μετριούνται σαν λίγες ή πολλές, να αποθηκεύονται, να συγκρίνονται, να αναμεταδίδονται **ως έχουν** με σκοπούς «αντιπληροφόρησης», να γίνονται αντιληπτές ως «αλήθεια» και ως «ψέμα». Και το σημαντικότερο: Είναι δυνατόν να πουλιούνται και να αγοράζονται. Στο πρόσωπο της πληροφορίας, η κυριαρχία έφτιαξε ένα γενικό ισοδύναμο των κοινωνικών σχέσεων, όπως το χρήμα είναι ένα γενικό ισοδύναμο των εμπορευμάτων. Η πληροφορία, αυτό το μεταεμπόρευμα, αυτός ο νέος δρόμος προς το φετιχισμό, αυτή η νέα επιστημονική και ταυτόχρονα πολιτική μεταφυσική, είναι το μεγαλύτερο επίτευγμα του ύστερου καπιταλισμού.

μεταξύ ημών του κράτους και της κοινωνίας με την πιο κυριολεκτική έννοια: έκαναν τη δουλειά μας για εμάς αντί για εμάς.

Αυτή η κατάσταση έφτασε στα όριά της και κατέρρευσε το 1991. Το Φθινόπωρο εκείνης της χρονιάς, μια μαθητική πορεία, απόηχος των μαθητικών της περασμένης χρονιάς, αναγκάστηκε να καταφύγει στο Πολυτεχνείο κυνηγημένη από τους μπάτσους. Το ίδιο βράδυ οι μπάτσοι έβαλαν φωτιά στην πρυτανεία του Πολυτεχνείου και απέδωσαν τον εμπρησμό στους καταληψίες. Το πιο εκπληκτικό στην πρωτοφανή κατασταλτική επιχείρηση που ακολούθησε, ήταν η ολοκληρωτική συστράτευση των εφημερίδων, της αγαπητής Ελευθεροτυπίας συμπεριλαμβανομένης, με την εκδοχή των μπάτσων.

Δεκάδες ήταν εκείνοι που βρέθηκαν στα χέρια των μπάτσων με εξοντωτικές ποινές. Και τα τηλέφωνα των φιλικών δημοσιογράφων βρέθηκαν κλειστά. Και το τράνταγμα ήταν δυνατό. Αλλά την ίδια στιγμή που η υποτιθέμενη «χρήση των μμε για τους δικούς μας σκοπούς» έδειξε ξεκάθαρα και με σκληρό τρόπο τα όριά της, ένα τμήμα του κινήματος άρχισε να σκέφτεται και να σχεδιάζει την έμπρακτη κριτική του. Από εκεί είναι που προέκυψε η πρώτη αντίληψη για τα μμε σαν μεσολάβηση: Ήταν **η μεσολάβηση κυριολεκτικά: Η διαδικασία κατά την οποία κάποιος προσφέρεται να κάνει τη δουλειά σου για σένα.** Κι όταν αυτός ο κάποιος είναι κάτι μεταξύ κράτους και κεφαλαίου, η καταστροφή παραμονεύει στην επόμενη γωνία. Απλό, πρακτικό και ιστορικά επαληθευμένο.

Η μεσολάβηση: Ένα πανίσχυρο πολιτικό εργαλείο

Άμεσες συνέπειες της άποψης περί μεσολάβησης

Η αντίληψη των μμε σαν διαδικασία μεσολάβησης ήταν λοιπόν καθαρόαιμο ιστορικό συμπέρασμα κατευθείαν βγαλμένο από τις ήττες της αντεξουσίας στη δεκαετία του '90. Ακριβώς επειδή ήταν τέτοιο, γρήγορα έδειξε τις τεράστιες δυνατότητές του. Όλοι εκείνοι που με τον ένα ή τον αλλο τρόπο ξεπέρασαν την κοινότοπη αντίληψη που θεωρεί τα μμε μια διαδικασία «πομπού και δέκτη», και επέλεξαν να αντιλαμβάνονται τα μμε σαν διαδικασία μεσολάβησης, αμέσως ήλθαν αντιμέτωποι με μια σειρά συνεπειών:

Κατά πρώτον λοιπόν, σύμφωνα με την άποψη της αυτονομίας, τα μμε σαν μεσολάβηση, είναι κατά μία έννοια μια ειδική μορφή μιας πολύ ευρύτερης και παλιότερης διαδικασίας. Πράγματι, αυτό που ανέκαθεν φιλοδοξούσε -και ενίοτε κατάφερνε- να κάνει κάθε παπάς, κάθε πολιτικός, κάθε γονιός, κάθε μικρή ή μεγάλη εξουσία, ήταν **να μεσολαβήσει** με μια έννοια λίγο πιο σύνθετη από την κυριολεκτική: **Να παρεμβληθεί ως σχέση σε άλλες κοινωνικές σχέσεις, να τις διεκπεραιώσει καθορίζοντάς τις προς όφελός της.** Από τον παπά που δίνει συμβουλές απ' το Θεό παρεμβαλλόμενος στην κοινωνική ζωή του ποιμνίου του, μέχρι τον Έλληνα γονιό που βρίσκει δουλειά στο παιδί του στην οικογενειακή επιχείρηση μειώνοντας το κόστος εργασίας, οι κυρίαρχοι είναι και μεσολαβητές.

Συνεπώς, αμέσως αμέσως οι αυτόνομοι βρήκαν ένα σοβαρό λόγο να είναι αντίθετοι και να απέχουν από τις διαδικασίες των μμε. Ταυτόχρονα όμως απέκτησαν κι ένα πολιτικό εργαλείο καλύτερης κατανόησής τους: Αν λοιπόν τα μμε είναι σχέσεις μεσολάβησης, **τότε είναι ά-νόητο να αναρωτιόμαστε αν τα μμε λένε αλήθεια ή ψέμματα:** Μια σχέση μεσολάβησης δεν είναι αληθεια ή ψέμματα -απλά συμβαίνει. Αν κανείς επιλέγει να βλέπει τα μμε σαν σχέση μεσολάβησης, επιλέγει ταυτόχρονα να ξεπερνάει το ερώτημα περί αλήθειας ή ψέμματος των λεγομένων τους, επιλέγει να θέτει διαφορετικά ερωτήματα.

Φυσικά, το αν μια διαδικασία είναι μεσολάβηση ή όχι, καθόλου δεν κρίνεται από τα μέσα που χρησιμοποιούνται. Η μεσολάβηση μπορεί να είναι παρούσα παντού, από τις πέτρινες πλάκες του Μωυσή που μεσολάβησαν το λόγο του Θεού, μέχρι τα forum του διαδικτύου που μεσολαβούν το βλακώδη ατομισμό. Η άμεση συνέπεια αυτής της άποψης είναι βέβαια ότι οποιοδήποτε τεχνικό μέσο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τους σκοπούς της ταξικής αυτονομίας, αν και μόνο αν η χρήση του δεν το εντάσσει σε σχέσεις μεσολάβησης. Η άποψη περί μεσολάβησης αποφεύγει με εξαιρετική επιτυχία τις δίδυμες παγίδες της τεχνοφοβίας και του τεχνοφετιχισμού, ακριβώς γιατί αντιλαμβάνεται τα πάντα σαν ζητήματα κοινωνικών σχέσεων.

Μια τέταρτη επίπτωση της αυτόνομης αντίληψης για τα μμε, ήταν ότι **τα μμε δεν είναι παντοδύναμα**. Αυτό γιατί κάθε μεσολάβηση δεν παραγωγή έβαλε την κατανάλωση. Και τελευταία, δίπλα στην κατανάλωση έβαλε την πληροφορία. Η εννόηση του κόσμου (δηλαδή της κοινωνικής κίνησης), σαν σύνολο «πληροφοριών», είναι ένα επίτευγμα των τελευταίων πενήντα χρόνων. Σήμερα πλέον, μπορούμε να υποστηρίξουμε πως **όλες οι κοινωνικές σχέσεις υφίστανται μια διαρκή και συστηματική αφαίμαξη του ιστορικού τους νοήματος** προκειμένου να καταστούν ισοδύναμες, ποιοτικά όμοιες και ποσοτικά μετρήσιμες -να μετατραπούν σε πληροφορίες. Οι τόποι αυτής της πληροφοριοποίησης είναι μυριάδες -σκεφτείτε τις ιατρικές εξετάσεις, την ηλεκτρονική παρακολούθηση, τις γονιδιακές θεωρίες, τις βάσεις δεδομένων, τα γκάλοπ, τους ελέγχους επίδοσης, το cyber sex... Αλλά ο πλέον κεντρικός θεσμός πληροφοριοποίησης είναι τα ΜΜΕ. Καθώς τα ΜΜΕ παρουσιάζουν τις πληροφορίες τους σαν «γεγονότα», η πιο απίθανη συνύπαρξη λαμβάνει χώρα: Ένας «σεισμός στην Καλκούτα» κι ένας «βιασμός στην Αμάρυνθο» χάνουν την ιστορία τους και καθίστανται ισοδύναμοι, τόσο μεταξύ τους, όσο και με μια διαφήμιση οδοντόκρεμας.

Πρόκειται για θαύμα! Στον ύστερο καπιταλισμό **είναι δυνατόν να εννοεί κανείς τις κοινωνικές σχέσεις σαν επικεφαλίδες**, δίχως γνώση και δίχως ενδιαφέρον για την ιστορία και τη σημασία τους. Και μάλιστα αυτές οι επικεφαλίδες, αυτές οι «πληροφορίες», μπορούν να αποκτούν σχέσεις μεταξύ τους, να μετριούνται σαν λίγες ή πολλές, να αποθηκεύονται, να συγκρίνονται, να αναμεταδίδονται **ως έχουν** με σκοπούς «αντιπληροφόρησης», να γίνονται αντιληπτές ως «αλήθεια» και ως «ψέμα». Και το σημαντικότερο: Είναι δυνατόν να πουλιούνται και να αγοράζονται. Στο πρόσωπο της πληροφορίας, η κυριαρχία έφτιαξε ένα γενικό ισοδύναμο των κοινωνικών σχέσεων, όπως το χρήμα είναι ένα γενικό ισοδύναμο των εμπορευμάτων. Η πληροφορία, αυτό το μεταεμπόρευμα, αυτός ο νέος δρόμος προς το φετιχισμό, αυτή η νέα επιστημονική και ταυτόχρονα πολιτική μεταφυσική, είναι το μεγαλύτερο επίτευγμα του ύστερου καπιταλισμού.

Ενάντια στη μεσολάβηση, η καταστροφή της πληροφορίας

Εδώ όμως βρίσκεται και η μεγαλύτερη νίκη της αυτόνομης άποψης για τα μμε όπως αυτή διαμορφώθηκε από τις αρχές της δεκαετίας του '90 και συνεχίζει να διαμορφώνεται μέχρι σήμερα. Αν δεχτεί κανείς πως η ίδια η έννοια «πληροφορία» είναι που βρίσκεται στην καρδιά της μεταβολής των κοινωνικών σχέσεων, αν δεχτεί πως τα μμε εκτός από μεσολαβητές είναι και παραγωγοί πληροφορίας, δεν μπορεί παρά να καταλήξει ότι **η εχθρότητα προς τα μμε με την έννοια της μη συμμετοχής στο πανηγύρι τους είναι ανεπαρκής.** Αυτό που χρειάζεται είναι ένα βαθύτερο επίπεδο εχθρότητας: Ο αυτόνομος λόγος πρέπει να είναι μια **προσπάθεια καταστροφής της πληροφορίας ως τέτοιας**, δηλαδή μια προσπάθεια εκ νέου ανακάλυψης και διάδοσης της ιστορίας των κοινωνικών σχέσεων, της ιστορίας που χάνεται κατά τη διαδικασία της πληροφοριοποίησης.

ση

ες

Αυτό το -φαινομενικά μόνο- αφηρημένο πρόταγμα είχε ορισμένες πολύ πολιτικές συνέπειες:

Είναι γνωστό για παράδειγμα το πως ο φετιχισμός της πληροφορίας και της συσσώρευσής της διαδόθηκε σαν πανούκλα καθώς οι θιασώτες της αντιπαγκοσμιοποίησης ανακάλυπταν το διαδίκτυο. Απέτυχε όμως να αγγίξει τους αυτόνομους. Και ήταν λογικό: Η έννοια του «δικτυακού φόρουμ» ως κινηματικού εργαλείου δε θα μπορούσε παρά να αφήνει αδιάφορο όποιον ήταν ήδη επιφυλακτικός με την «πληροφορία».

Στην πραγματικότητα συνέβη το αντίθετο. Αντί να αφιερωθεί στην αποκάλυψη των «σωστών» πληροφοριών, **ο αυτόνομος λόγος απέκτησε ως προϋπόθεση την ύπαρξη συγκεκριμένης συλλογικής άποψης**. Οι «πληροφορίες» που απλόχερα μοιράζει το σύστημα πρέπει να φιλτραριστούν, να αξιολογηθούν, να εκδωθούν μέσα στην ιστορία τους, συνεπώς να καταστραφούν ως τέτοιες. Κι αυτό δε μπορεί να γίνει παρά μόνο μέσα από το φίλτρο της συλλογικής άποψης. Ταυτόχρονα βέβαια, μπορούμε να θάψουμε και την ατέρμονη μανία της «απάντησης στα γεγονότα». Είναι το σύστημα που επιθυμεί να αντιλαμβανόμαστε την κοινωνική κίνηση σαν ατέρμονη αλυσίδα ισοδύναμων γεγονότων! Αντίθετα, στόχος πρέπει να είναι οι **διαδικασίες δημιουργίας γεγονότων** στα περιθώρια της κοινωνικής ζωής, φως στις ξεχασμένες όψεις των κοινωνικών σχέσεων, ανάδειξη όλων εκείνων που θα πρεπε να ξεχαστούν. Πάντα με βάση συγκεκριμένες απόψεις. Αυτό είναι ο αυτόνομος λόγος.

Φυσικά, τα τεχνικά μέσα προσαρμόστηκαν σε αυτή τη διαδικασία. Το έντυπο δρόμου που κυκλοφορεί με συνέπεια και μοιράζεται στοχευμένα για χρόνια, η πολιτική αφίσσα που κολλιέται όσο το δυνατόν ευρύτερα και στη βάση πολιτικής συμφωνίας, η πορεία στόμα με στόμα στη γειτονιά, το δημόσιο γράψιμο συνθημάτων με το φως της μέρας... Ολ' αυτά δεν είναι δείγματα τεχνικής υστέρησης, δεν είναι «διάδοση πληροφοριών», και φυσικά δεν είναι τρόποι «απάντησης στα γεγονότα». Αντίθετα, αδιαφορώντας για τις «τεράστιες δυνατότητες των μήντια», αυτά τα μέσα γίνονται τρόποι διείσδυσης σε κρυφές και ξεχασμένες γωνιές του δημόσιου χώρου. Είναι αυθάδεις μεν, αλλά **αυτόνομες και συλλογικές «εκτιμήσεις του πώς αξίζει να είναι δημόσια γνωστό τί»! Είναι ξανά δημιουργία γεγονότων!** Αυτά τα μέσα δεν στρέφονται απλά ενάντια στην «λάθος πληροφόρηση των μμε», αλλά ενάντια στην πληροφοριοποίηση, την καρδιά του καπιταλιστικού κόσμου.

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι, καθώς η αυτόνομη αντιμμε άποψη συνέχισε να κερδίζει έδαφος (δίχως βέβαια ποτέ να γίνει η κυρίαρχη), κατέληξε να μπορεί να διατυπώσει και έναν **πραγματικό, ρεαλιστικό τρόπο χρήσης των μμε για τους σκοπούς της ταξικής αυτονομίας**:

> Αν κρατήσουμε λοιπόν το συμπέρασμα ότι τα media είναι η θέσμιση εκείνη που παρέχοντας ένα γενικό τύπο μεσολαβήσεων τροποποιεί τις κοινωνικές σχέσεις, μπορούμε να καταλήξουμε ότι τα μμε δεν είναι σκουπίδια και ψέμματα. Το «διάβασμα πίσω από τις γραμμές» είναι κατά τη γνώμη μας εκείνη η διαδικασία που προσπαθεί να αξιοποιήσει περαιτέρω μια τέτοια απόφανση. Τα media μπορούν να αποδειχθούν χρήσιμα για τα κινήματα αν θεωρήσουμε ότι έχουν κάτι να προδώσουν από τα σχέδια των εχθρών...
> *[Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα, Πίσω από τις γραμμές, Η αντιανάγνωση των ΜΜΕ για τις ανάγκες του ανταγωνισμου, 2003]*

Από το 1999, η Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα μαζεύει εφημερίδες, περιοδικά και βίντεο, τα συγκεντρώνει σε βάσεις δεδομένων και προτείνει στο κίνημα το αντιδιάβασμά τους. Είναι μια κινηματική υποδομή που μπορεί να υπερηφανεύεται ότι **θέτει τις εκροές των μμε στην υπηρεσία του ανταγωνισμού** και σαν τέτοια είναι μια έμπρακτη αντιμμε κίνηση,

Αυτόνομες σκέψεις και λόγια για τα μμε 1982-2005

1. **1982. Περιοδικό «Πόλη γυναικών», νο 4.** Οι εκδότριες καλέστηκαν σε εκπομπή της ΥΕΝΕΔ και απάντησαν με κείμενο. **Τίτλος: ΜΜΕ και αυτονομία**:

> Όσοι διαμαρτύρονται μόνο για τη μονολιθικότητα, δηλαδή την έλλειψη πολυφωνίας των μμε, συνήθως ζητάνε συμμετοχή, ζητάνε σόου. Και το επιτυγχάνουν...
> Αλλά η εξουσία δεν έχει κανένα πρόβλημα -αντίθετα την εξυπηρετεί η πολυφωνία των μμε...
> Θα πρέπει οι αυτόνομες γυναίκες να αποκτήσουν όσο γίνεται περισσότερα δικά τους έντυπα έκφρασης και επικοινωνίας...

2. **1993. Αφίσσα υπεράσπισης συλληφθέντων μετά από αντιφασιστική διαδήλωση**. Ήταν η πρώτη φορά που οι αλληλέγγυοι δεν προσέφυγαν στα ΜΜΕ, γεγονός που αποτέλεσε τομή για τα ήθη του χώρου. Όπως έγραφε σχετικά το περιοδικό «Πειρατές της Ημισελήνου»:

> Δεν υπήρξε καμία επαφή με δημοσιογράφους, σαν απόρροια μιας εμπειρίας ετών όπου οι κρατούμενοι παρουσιάζονταν σαν κακόμοιροι περαστικοί. Αφίσες και σπρέυ μοιράστηκαν σε όλες τις γειτονιές της Αθήνας, από το Καματερό ως το Χαλάνδρι κι από την Αργυρούπολη ως το Κερατσίνι. Δεν έγιναν γνωστά τα ονόματα των «άτυχων» διαδηλωτών, αλλά ο λόγος που αυτοί διώκονται...

3. **1993. «Μαύρα Μεσάνυχτα Έχετε». Προκήρυξη των Απόγονων των Βανδάλων, 25000 αντίτυπα.**

4. **1995. Περιοδικό Σαμποτάζ, #15-16.**

> Το ζήτημα δεν είναι μόνο το να έχεις «άκρες» [ενν. στα μμε]... Πολύ χειρότερο από αυτό, είναι να ψάχνεις να βρεις το πρόσωπό σου στα πρωτοσέλιδα, στα σαλόνια των εφημερίδων και στις δραματικές λήψεις των καναλιών, έχοντας παράλληλα τη σιγουριά πως κάποια ελευθεροτυπία θα καταγγείλει για μια ακόμη φορά... την αστυνομία.

5. **1996. «Αντιπληροφόρηση». Μπροσούρα από την ομάδα Γιώτα Πέντε.**

6. **1997. «Μεσολάβηση και σε αντίθεση αυτονομίες», εκδ. Αντισχολείο. Τα διαδικτυακά φόρουμ απορρίπτονται ήδη από το 1997:**

> Η αντιπληροφόρηση είναι μια λειψή, στενή και μίζερη άρνηση, συχνότερα άλλοθι παρά συνείδηση του κοινωνικού ανταγωνισμού, όσο περιορίζει την αρμοδιότητά της στην *εναλλακτική διαχείρηση πληροφοριών*, στην *εναλλακτική πληροφόρηση*. [Ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσε να προσφέρει στον ανταγωνισμό θα ήταν] υπό την απαραίτητη προϋπόθεση μιας, έστω περιορισμένης χρονικά, γενικής αντιπληροφοριοποιητικής συμπεριφοράς. **Η προϋπόθεση αυτή βρίσκεται έξω από τον ορίζοντα της αντιπληροφόρησης.** Με άλλα λόγια η αντιπληροφόρηση, σαν εναλλακτική διαχείρηση πληροφοριών, δεν μπορεί η ίδια να δημιουργήσει τους όρους που θα την κάνουν ουσιαστικά ανταγωνιστική...

7. **2002. Σχετικά με κάποια indyMEDIA. Προκήρυξη των Μητροπολιτικών Συμβουλίων.**

> Μέσα στο Φλεβάρη του '02 γνωστοποιήσαμε στα νεοσύστατα indymedia Αθήνας και Θεσσαλονίκης την απαίτησή μας να μην γίνεται στα site τους <u>καμία αναφορά -είτε θετικής είτε αρνητικής υφής</u>- στο όνομα «Μητροπολιτικά Συμβούλια», ούτε και στις όποιες δραστηριότητες πραγματοποιούνται και διοργανώνονται από εμάς...
> <u>Το τωρινό θεωρητικό και πρακτικό κενό δεν οφείλεται στην έλλειψη μερικών Gigabytes πληροφορίας, αλλά σε έλλειμμα πολιτικών σχέσεων, υποδομών και συζητήσεων...</u> Κατά τα άλλα την πληροφορία (που την έσκιαζε η φοβέρα και την πλάκωνε η σκλαβιά) την έχει απελευθερώσει εδώ και καιρό η Ελευθεροτυπία...

8. **2003. «Media, για τα μέσα και τις μεσολαβήσεις». Έκδοση των Omnia Sunt Communia, Θεσσαλονίκη.**

9. **2003. «Πίσω από τις γραμμές». Εισηγήσεις από εκδήλωση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα.**

10. **2004. Όταν ο ξεπεσμός της κοινωνίας αντανακλάται απο τα μμε. Έκδοση των Προδοτών της Εθνικής Συνείδησης.**

11. **2004. «Να καταστρέψουμε την πληροφορία». . Έκδοση**

δεν είναι δείγματα τεχνικής υστέρησης, δεν είναι «διάδοση πληροφοριών», και φυσικά δεν είναι τρόποι «απάντησης στα γεγονότα». Αντίθετα, αδιαφορώντας για τις «τεράστιες δυνατότητες των μήντια», αυτά τα μέσα γίνονται τρόποι διείσδυσης σε κρυφές και ξεχασμένες γωνιές του δημόσιου χώρου. Είναι αυθάδεις μεν, αλλά **αυτόνομες και συλλογικές «εκτιμήσεις του πώς αξίζει να είναι δημόσια γνωστό τί»! Είναι ξανά δημιουργία γεγονότων!** Αυτά τα μέσα δεν στρέφονται απλά ενάντια στην «λάθος πληροφόρηση των μμε», αλλά ενάντια στην πληροφοριοποίηση, την καρδιά του καπιταλιστικού κόσμου.

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι, καθώς η αυτόνομη αντιμμε άποψη συνέχισε να κερδίζει έδαφος (δίχως βέβαια ποτέ να γίνει η κυρίαρχη), κατέληξε να μπορεί να διατυπώσει και έναν **πραγματικό, ρεαλιστικό τρόπο χρήσης των μμε για τους σκοπούς της ταξικής αυτονομίας**:

> Αν κρατήσουμε λοιπόν το συμπέρασμα ότι τα media είναι η θέσμιση εκείνη που παρέχοντας ένα γενικό τύπο μεσολαβήσεων τροποποιεί τις κοινωνικές σχέσεις, μπορούμε να καταλήξουμε ότι τα μμε δεν είναι σκουπίδια και ψέμματα. Το «διάβασμα πίσω από τις γραμμές» είναι κατά τη γνώμη μας εκείνη η διαδικασία που προσπαθεί να αξιοποιήσει περαιτέρω μια τέτοια απόφανση. Τα media μπορούν να αποδειχθούν χρήσιμα για τα κινήματα αν θεωρήσουμε ότι έχουν κάτι να προδώσουν από τα σχέδια των εχθρών...
> *[Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα, Πίσω από τις γραμμές, Η αντιανάγνωση των ΜΜΕ για τις ανάγκες του ανταγωνισμού, 2003]*

Από το 1999, η Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα μαζεύει εφημερίδες, περιοδικά και βίντεο, τα συγκεντρώνει σε βάσεις δεδομένων και προτείνει στο κίνημα το αντιδιάβασμά τους. Είναι μια κινηματική υποδομή που μπορεί να υπερηφανεύεται ότι **θέτει τις εκροές των μμε στην υπηρεσία του ανταγωνισμού** και σαν τέτοια είναι μια έμπρακτη αντιμμε κίνηση, **μια κινηματική υποδομή καταστροφής της πληροφορίας**. Αυτό το κατόρθωμα δεν ήταν άκοπο και ανεύθυνο, αλλά αποτέλεσμα πολλής και σκληρής δουλειάς. Και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Αυτή είναι και η τελευταία συνέπεια της αυτόνομης αντιμμε άποψης: Η κριτική στα μμε **είναι κοπιαστική, ιδρώνει, αμφιβάλλει, σφάλλει και εξελίσσεται**. Γιατί είτε είναι έμπρακτη, είτε δεν αξίζει να λέγεται κριτική.

εναλλακτική διαχείριση πληροφοριών, στην εναλλακτική πληροφόρηση. [Ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσε να προσφέρει στον ανταγωνισμό θα ήταν] υπό την απαραίτητη προϋπόθεση μιας, έστω περιορισμένης χρονικά, γενικής αντιπληροφοριοποιητικής συμπεριφοράς. **Η προϋπόθεση αυτή βρίσκεται έξω από τον ορίζοντα της αντιπληροφόρησης.** Με άλλα λόγια η αντιπληροφόρηση, σαν εναλλακτική διαχείρηση πληροφοριών, δεν μπορεί η ίδια να δημιουργήσει τους όρους που θα την κάνουν ουσιαστικά ανταγωνιστική...

7. **2002. Σχετικά με κάποια indyMEDIA. Προκήρυξη των Μητροπολιτικών Συμβουλίων.**
Μέσα στο Φλεβάρη του '02 γνωστοποιήσαμε στα νεοσύστατα indymedia Αθήνας και Θεσσαλονίκης την απαίτησή μας να μην γίνεται στα site τους καμία αναφορά -είτε θετικής είτε αρνητικής υφής- στο όνομα «Μητροπολιτικά Συμβούλια», ούτε και στις όποιες δραστηριότητες πραγματοποιούνται και διοργανώνονται από εμάς...
Το τωρινό θεωρητικό και πρακτικό κενό δεν οφείλεται στην έλλειψη μερικών Gigabytes πληροφορίας, αλλά σε έλλειμμα πολιτικών σχέσεων, υποδομών και συζητήσεων... Κατά τα άλλα την πληροφορία (που την έσκιαζε η φοβέρα και την πλάκωνε η σκλαβιά) την έχει απελευθερώσει εδώ και καιρό η Ελευθεροτυπία...

8. **2003. «Media, για τα μέσα και τις μεσολαβήσεις». Έκδοση των Omnia Sunt Communia, Θεσσαλονίκη.**

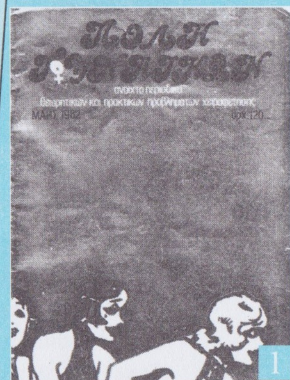
9. **2003. «Πίσω από τις γραμμές». Εισηγήσεις από εκδήλωση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα.**

10. **2004. Όταν ο ξεπεσμός της κοινωνίας αντανακλάται απο τα μμε. Έκδοση των Προδοτών της Εθνικής Συνείδησης.**

11. **2004. «Να καταστρέψουμε την πληροφορία». . Έκδοση των Μηδέν Άπειρο.**

12. **2004. Για τα ΜΜΕ: Μεσολάβηση, πληροφορία, σχέσεις. Έκδοση των scripta manent, Πάτρα.**

13. **2005. Ιδρυτική Διακήρυξη της Federaction**, θέση 45:
Τα μήντια είναι σχέσεις -γι αυτό ακριβώς προβάλλονται από τους δημαγωγούς σαν οτιδήποτε άλλο. Οι ίδιοι που τα αποθέωσαν σαν σημαίες της ελευθερίας στο τέλος της δεκαετίας του '80, οι ίδιοι τα δαιμονοποίησαν έντεχνα δέκα χρόνια μετά. Η δαιμονοποίηση και η αποθέωση είναι δίδυμες κόρες του φετιχισμού. Ακολουθώντας πιστά τις παραδόσεις της μικροαστικής νομής του κράτους η μετατροπή των μήντια από σχέσεις σε πράγμα εκφράζεται με την αριστερή φλυαρία σχετικά με το «στα χέρια τίνος είναι»...

ΦΥΣΙΚΑ
ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΗ ΟΡΓΗ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ

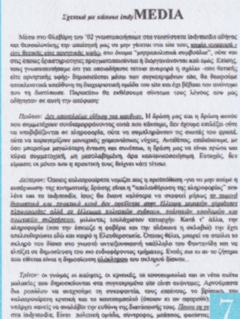
ΑΝΑΡΩΤΙΕΣΑΙ ΑΚΟΜΑ
ΠΟΙΟΣ ΚΛΩΣΣΑΕΙ
ΤΟ "ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ";

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΑΝΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ,
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥΝ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ,
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΟΥΝ
ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΜΑΣ ΖΩΗ,
ΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΠΟΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑ
ΤΗΣ ΚΑΘΕ "ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ", ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΟΥΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ
ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

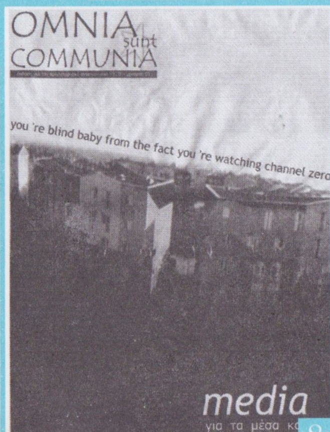
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

2

Σχετικά με κάποια indyMEDIA

7

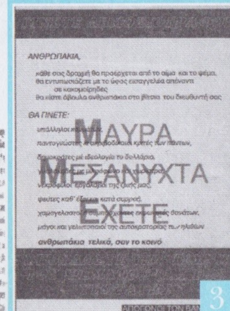
ΓΡΑΜΜΕΣ

MOSCOW calling

Η Ρωσία είναι ένα μεγάλο ερωτηματικό. Ενώ μπορεί να "παρακολουθούμε" διάφορα επεισόδια της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής, είναι ελάχιστα αυτά που γνωρίζουμε για τη ρωσική κοινωνία. Η συντακτική ομάδα του περιοδικού είχε την τύχη να μιλήσει με μία συντρόφισσα η οποία αφενός έχει ζήσει για χρόνια στη Ρωσία, αφετέρου την έχει επισκεφθεί σε διαφορετικές στιγμές της ιστορίας της. Μ' αυτήν την έννοια όσα παρακάτω αναφέρονται αφορούν όχι μόνο στην περίοδο Σεπτέμβριος '06-Δεκέμβριος '06 που η συντρόφισσα βρέθηκε εκεί, αλλά συνολικότερα στην τελευταία δεκαπενταετία στη Ρωσία.

ΑΥΤΟ: Κοίταξε. Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρουμε από πού να αρχίσουμε. Το πρώτο πράγμα πάντως που θέλουμε να σε ρωτήσουμε αφορά στην έξαρση του ρατσισμού στη ρωσική κοινωνία. Κυκλοφόρησε εδώ πριν μια εβδομάδα μια έκδοση του antifa str, η οποία περιγράφει μια απίστευτη κατάσταση.

Χ: Φαντάζομαι ότι αναφέρεστε στο κλίμα που επικράτησε στη ρωσική κοινωνία μετά την πρόσφατη κρίση με τη Γεωργία. Εγώ δε θα έλεγα ότι πρόκειται απλά για ρατσισμό. Πρόκειται για το σημείο συνάντησης του εθνικισμού με τον ρατσισμό. Που δημιούργησαν μια κατάσταση ανεξέλεγκτη.

ΑΥΤΟ: Τι εννοείς;

Χ: Η κατάσταση ξέφυγε από κάθε όριο. Σε τέτοιο βαθμό, που ενώ τις πρώτες μέρες της κρίσης όλα τα κανάλια κράταγαν ψηλά τη σημαία του εθνικισμού, είχε εξαγριωθεί τόσο ο κόσμος που σιγά σιγά άρχισαν να το «γυρίζουν». Μιλάμε για μία κατάσταση όπου ομάδες νεαρών περιφέρονταν γύρω από τον σιδηροδρομικό σταθμό στην Μόσχα ή σε άλλα κεντρικά σημεία της πόλης, και τουλάχιστον έλεγχαν όποιον τους φαινόταν παράξενος. Οι άνθρωποι που με φιλοξενούσαν και τους οποίους θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις αριστερούς συμφωνούσαν μέσες άκρες με τη φράση που παντού ακουγόταν: «Αμπχάζιοι, Γεωργιανοί, Τσετσένοι, να γυρίσουν όλοι στην χώρα τους». Η κατάσταση ήταν πολύ οξυμένη. Έτσι έφτασε μέχρι και ο Πούτιν να εμφανιστεί στην τηλεόραση και να δηλώσει ότι η Ρωσία δεν πρέπει να παρασυρθεί

χουν δύο κατηγορίες ανθρώπων. Η πρώτη αφορά αυτούς που εργάζονται στον δημόσιο τομέα. Αυτοί ζουν μπορούμε να πούμε κανονικά. Με την έννοια ότι κάθε μέρα πάνε στην δουλειά τους και κάθε μήνα πληρώνονται. Αυτό είναι κάτι πολύ σημαντικό για τους σημερινούς Ρώσους. Δέκα χρόνια πριν κάτι τέτοιο ήταν αδιανόητο. Να φανταστείτε ότι ο άντρας της κοπέλας που με φιλοξενούσε είχε μείνει απλήρωτος για εφτά ολόκληρα χρόνια, από την περίοδο της παύσης πληρωμών κι έπειτα. Και του ξόφλησε το κράτος αυτούς τους μισθούς το 2003, παραχωρώντάς του το σπίτι στο οποίο μένει αυτός κι η οικογένειά του. Αυτό είναι και ένα από τα μεγάλα επιτεύγματα της κυβέρνησης Πούτιν.

ΑΥΤΟ: Η δεύτερη κατηγορία;

Χ: Η δεύτερη κατηγορία είναι όσοι κινούνται στις παρυφές του οργανωμένου εγκλήματος. Και χωρίζεται σε δύο υποκατηγορίες. Η πρώτη αφορά στο κλασικό τρίπτυχο γυναίκες-όπλα-ναρκωτικά. Είναι εντυπωσιακά μεγάλος ο αριθμός αυτών που εξασφαλίζουν τα προς το ζην (και πολύ περισσότερα τις περισσότερες φορές) μέσα από τέτοιου είδους δραστηριότητες. Η δεύτερη αφορά όλους εκείνους που με μία έννοια κατέχουν θέσεις-κλειδιά στον δημόσιο τομέα και το εκμεταλλεύονται κατάλληλα. Δηλαδή «τα παίρνουν» με κάθε τρόπο. Να φανταστείτε για τι πράγμα μιλάμε, βγήκε ο ίδιος ο Πούτιν στην τηλεόραση και είπε ότι γνωρίζω ότι οι δημόσιοι λειτουργοί «λαδώνονται» επειδή έχουν χαμηλούς μισθούς, και γι' αυτό θα τους δώσω αυξήσεις.

χούφτα ανθρώπων που πολύ γρήγορα απόκτησαν τεράστια δύναμη. Τόση ώστε να ανεβάζουν και να κατεβάζουν κυβερνήτες.

Χ: Χειροκροτώ. Ακριβώς περί αυτού πρόκειται. Η επιτυχία του Πούτιν συνίσταται στο ότι κατάφερε και έβαλε σε μια σειρά τον κάθε γκάνγκστερ που λειτουργούσε για δικό του λογαριασμό και ενάντια σε όλους τους άλλους. Η ιστορία με τον Χοντορκόφσκι αλλά και άλλες αντίστοιχες σε αυτήν την κατεύθυνση κινούνται. Φυσικά αυτό δεν έχει και τα πλέον θεαματικά αποτελέσματα. Αλλά ενώ το 1997 δεν τόλμαγες να βγεις από το σπίτι σου εξαιτίας των συμμοριών, σήμερα μπορείς να βγεις και να περπατήσεις σε έναν δύο κεντρικούς δρόμους. Όχι φυσικά και πολύ παραπέρα. Και στις συναλλαγές με τους κρατικούς λειτουργούς γνωρίζεις ότι υπάρχει μια ταρίφα και δε θα σου ζητήσει ο καθένας ό,τι θέλει όπως στο παρελθόν. Ακούγονται λίγο μακρινά αυτά, αλλά αν το καλοσκεφτεί κανείς κι εδώ η κατάσταση θυμίζει λίγο Ελλάδα.

ΑΥΤΟ: Άμα συνεχίσεις θα μας ψήσεις στο τέλος...

Χ: Να σας πω ένα τελευταίο που ίσως κάτι σας θυμίσει; Η εθνική υπερηφάνεια. Η οποία εντάξει, στη Ρωσία έχει, πώς να το πω, πολύ πιο σοβαρά επιχειρήματα. Αλίμονο, δεν σκοπεύω να επιχειρηματολογήσω υπέρ του ρωσικού εθνικισμού. Αλλά είναι πολύ δύσκολο να καταλάβει κάποιος που δεν έχει ζήσει στη Ρωσία το πόσο έχει κοστίσει στους Ρώσους η κατάρρευση και οι συνέπειες της. Το ότι για παράδειγμα οι γυναίκες τους πήγαν και έγιναν πόρνες στη Δύση. Ή το ότι για πρώτη φορά στην

συνάντησης του εθνικισμού με τον ρατσισμό. Που δημιούργησαν μια κατάσταση ανεξέλεγκτη.

ΑΥΤΟ: Τι εννοείς;

Χ: Η κατάσταση ξέφυγε από κάθε όριο. Σε τέτοιο βαθμό, που ενώ τις πρώτες μέρες της κρίσης όλα τα κανάλια κράταγαν ψηλά τη σημαία του εθνικισμού, είχε εξαγριωθεί τόσο ο κόσμος που σιγά σιγά άρχισαν να το «γυρίζουν». Μιλάμε για μία κατάσταση όπου ομάδες νεαρών περιφέρονταν γύρω από τον σιδηροδρομικό σταθμό στην Μόσχα ή σε άλλα κεντρικά σημεία της πόλης, και τουλάχιστον έλεγχαν όποιον τους φαινόταν παράξενος. Οι άνθρωποι που με φιλοξενούσαν και τους οποίους θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις αριστερούς συμφωνούσαν μέσες άκρες με τη φράση που παντού ακουγόταν: «Αμπχάζιοι, Γεωργιανοί, Τσετσένοι, να γυρίσουν όλοι στην χώρα τους». Η κατάσταση ήταν πολύ οξυμένη. Έτσι έφτασε μέχρι και ο Πούτιν να εμφανιστεί στην τηλεόραση και να δηλώσει ότι η Ρωσία δεν πρέπει να παρασυρθεί από τις «προβοκάτσιες» της Γεωργίας, για να πέσουν λίγο οι τόνοι. Σ' αυτό το σημείο (όπως και σε άλλα) η ρωσική πραγματικότητα μου θύμισε έντονα την ελληνική. Με την έννοια ότι δεν είναι λίγες οι φορές που η πλειοψηφία της κοινωνίας εμφανίζεται πιο δεξιά από την ίδια της την ηγεσία, από το ίδιο το κράτος.

ΑΥΤΟ: Η εικόνα που περιγράφεις μας είναι με μία έννοια οικεία. Αλλά με μία άλλη έννοια γεννιούνται κάποια ερωτηματικά. Ας πούμε υπάρχει ένα ερώτημα σχετικά με το βιοτικό επίπεδο της Ρωσίας. Όπως και σε σχέση με τις παραδόσεις της. Εκεί υπάρχουν σίγουρα κάποιες διαφορές...

Χ: Εγώ μίλησα για κάποιες αντιστοιχίες. Προφανώς δεν μιλάμε για το ίδιο πράγμα. Ας πούμε σε σχέση με το βιοτικό επίπεδο, στη Ρωσία είναι πολύ έντονη η αντίθεση πόλης και υπαίθρου. Στα αστικά κέντρα ο κόσμος με τον έναν ή άλλο τρόπο καταφέρνει και τα φέρνει βόλτα. Στην επαρχία όμως η κατάσταση είναι τραγική.

ΑΥΤΟ: Να τα πιάσουμε ένα ένα;

Χ: Ευχαρίστως. Κοίταξε, στα αστικά κέντρα υπάρ-

παραχωρώντας του το σπίτι στο οποίο μένει αυτός κι η οικογένειά του. Αυτό είναι και ένα από τα μεγάλα επιτεύγματα της κυβέρνησης Πούτιν.

ΑΥΤΟ: Η δεύτερη κατηγορία;

Χ: Η δεύτερη κατηγορία είναι όσοι κινούνται στις παρυφές του οργανωμένου εγκλήματος. Και χωρίζεται σε δύο υποκατηγορίες. Η πρώτη αφορά στο κλασικό τρίπτυχο γυναίκες-όπλα-ναρκωτικά. Είναι εντυπωσιακά μεγάλος ο αριθμός αυτών που εξασφαλίζουν τα προς το ζην (και πολύ περισσότερα τις περισσότερες φορές) μέσα από τέτοιου είδους δραστηριότητες. Η δεύτερη αφορά όλους εκείνους που με μία έννοια κατέχουν θέσεις-κλειδιά στον δημόσιο τομέα και το εκμεταλλεύονται κατάλληλα. Δηλαδή «τα παίρνουν» με κάθε τρόπο. Να φανταστείτε για τι πράγμα μιλάμε, βγήκε ο ίδιος ο Πούτιν στην τηλεόραση και είπε ότι γνωρίζω ότι οι δημόσιοι λειτουργοί «λαδώνονται» επειδή έχουν χαμηλούς μισθούς, και γι' αυτό θα τους δώσω αυξήσεις.

ΑΥΤΟ: Ακούγεται όμως κάπως αναντίστοιχο μια χώρα με τόσο αυστηρό προφίλ να έχει τόσο οξύ πρόβλημα διαφθοράς.

Χ: Όχι, δεν είναι καθόλου οξύμωρο. Εγώ έχοντας ζήσει τη Ρωσία σε διάφορες φάσεις της θα έλεγα το εξής: Η κρίση που πέρασε η ρωσική κοινωνία για μια ολόκληρη σχεδόν δεκαετία κλόνισε όλες τις πλευρές της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Και φυσικά και τους θεσμούς. Ο Πούτιν ερχόμενος στην εξουσία γνώριζε καλά ότι δεν υπήρχε κανέναν περιθώριο αναδιοργάνωσης. Έτσι αυτό που έκανε, και συνεχίζει να κάνει, δεν είναι να αγωνίζεται για την πάταξη της διαφθοράς. Αλλά να προσπαθεί να τη διαχειριστεί με έναν τρόπο επικερδή για το δικό του συμφέρον. Είναι πιο «λογικό» να προσπαθήσει να συνεργαστεί με το οργανωμένο έγκλημα παρά να του περάσει από το μυαλό ότι μπορεί να το εξαλείψει.

ΑΥΤΟ: Έτσι όπως τα λες μου έρχεται στο μυαλό η Αμερική από τα τέλη του 19ου μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα. Όπου στις περισσότερες πολιτείες το μέλλον σου εξαρτιόταν (ελλείψει κεντρικής διοίκησης) από τις διασυνδέσεις σου με μια

1997 δεν τόλμαγες να βγεις από το σπίτι σου εξαιτίας των συμμοριών, σήμερα μπορείς να βγεις και να περπατήσεις σε έναν δύο κεντρικούς δρόμους. Όχι φυσικά και πολύ παραπέρα. Και στις συναλλαγές με τους κρατικούς λειτουργούς γνωρίζεις ότι υπάρχει μια ταρίφα και δε θα σου ζητήσει ο καθένας ό,τι θέλει όπως στο παρελθόν. Ακούγονται λίγο μακρινά αυτά, αλλά αν το καλοσκεφτεί κανείς κι εδώ η κατάσταση θυμίζει λίγο Ελλάδα.

ΑΥΤΟ: Άμα συνεχίσεις θα μας ψήσεις στο τέλος...

Χ: Να σας πω ένα τελευταίο που ίσως κάτι σας θυμίσει; Η εθνική υπερηφάνεια. Η οποία εντάξει, στη Ρωσία έχει, πώς να το πω, πολύ πιο σοβαρά επιχειρήματα. Αλίμονο, δεν σκοπεύω να επιχειρηματολογήσω υπέρ του ρωσικού εθνικισμού. Αλλά είναι πολύ δύσκολο να καταλάβει κάποιος που δεν έχει ζήσει στη Ρωσία το πόσο έχει κοστίσει στους Ρώσους η κατάρρευση και οι συνέπειες της. Το ότι για παράδειγμα οι γυναίκες τους πήγαν και έγιναν πόρνες στη Δύση. Ή το ότι για πρώτη φορά στην ιστορία της Ρωσίας, τη δεκαετία του '90, πέθαιναν άνθρωποι στον δρόμο από το κρύο και την πείνα. Η ευρεία συναίνεση την οποία απολαμβάνει ο Πούτιν οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο ότι εν μέρει ανέκτησε για λογαριασμό του Ρώσου τη χαμένη του περηφάνια. Έτσι, αν και η ο πληθυσμός της υπαίθρου λιμοκτονεί και ζει σε άθλια κατάσταση, συνεχίζει να υποστηρίζει τον Πούτιν. Ο Πούτιν είναι για τον φτωχό ρώσο πολίτη ο νέος «πατερούλης». Ο νέος τσάρος, ο νέος Στάλιν που είναι αυστηρός και συμπονετικός σαν πατέρας. Είναι αυτός που ενώ δεν διστάζει να εξοντώσει άμαχους στο θέατρο της Μόσχας στα πλαίσια του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία», είναι ικανός να απαντάει μια ολόκληρη μέρα (με τις κάμερες στραμμένες πάνω του) στις ερωτήσεις του απλού Ρώσου.

ΑΥΤΟ: Αυτό το έδειξαν και τα ελληνικά ΜΜΕ.

Χ: Να φανταστείτε, μια φορά την εβδομάδα βγαίνει στην τηλεόραση με έναν υπουργό απέναντί του και τον επιπλήττει για τις ελλείψεις του. Και αυτός με σκυμμένο το κεφάλι παραδέχεται τα λάθη του. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόση ικανοποίηση

παίρνει ο φτωχός Ρώσος από αυτήν την κατά τ' άλλα στημένη ιστορία. Ή από το γεγονός ότι η Ρωσία μετά από πολλά χρόνια επανεμφανίζεται ως ενεργειακός κολοσσός και ισχυρός παίκτης στη διεθνή σκακιέρα. Κάπως έτσι ξεχνάει τη μιζέρια του και είναι έτοιμος ν' ακολουθήσει τον «πατερούλη» παντού.

ΑΥΤΟ: Μέχρι πού δηλαδή;

Χ: Αυτή είναι πραγματικά δύσκολη ερώτηση. Από τη μία υπάρχει η κατάσταση που έχουμε ήδη περιγράψει. Από την άλλη ο περισσότερος κόσμος δεν μπορεί να ξεχάσει τη βαριά ήττα του Γκρόζνι. Έχουν περάσει μόλις δέκα χρόνια από τότε. Και για τους Ρώσους αυτός ο καταστροφικός πόλεμος συνεχίζεται, αν και με σαφώς λιγότερες απώλειες σε σχέση με το παρελθόν. Με αφορμή τον πόλεμο στην Τσετσενία, ας πούμε, άνοιξε μια ολόκληρη συζήτηση σχετικά με τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης των στρατιωτών. Κακή διατροφή, καψόνια κτλ. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα κάποιες μεταρρυθμίσεις. Για παράδειγμα, υπάρχει μια οργάνωση μανάδων στρατιωτών, που μία φορά την εβδομάδα έχει το δικαίωμα να επισκέπτεται ένα στρατόπεδο, προκειμένου να ελέγξει ιδίοις όμμασι ποια είναι η κατάσταση. Αυτό το άνοιγμα των πυλών του στρατοπέδου στον απλό πολίτη θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς ως κίνηση εκδημοκρατισμού.

ΑΥΤΟ: Εμένα δεν μου ακούγεται και πολύ δημοκρατικό, ξέρεις τώρα, σαν αίτημα, στρατόπεδα ανοιχτά για το κοινό... (γέλια)

Χ: Δεν εννοώ αυτό. Ο Πούτιν είναι αρκετά έξυπνος. Από τη μία γνωρίζει πόσο σημαντικό είναι για τη ρωσική κοινωνία το να δείχνει ότι σέβεται τη μάνα του στρατιώτη. Από την άλλη δεν υπάρχει περίπτωση, ούτε μία στο εκατομμύριο, να επιτρέψει να στραφεί εναντίον του αυτή η κίνηση. Το αντίθετο. Εκμεταλλεύεται αυτή τη μεταρρυθμιστική κίνηση για το δικό του όφελος. Και προφανώς όχι μόνο σε σχέση με τη δημόσια εικόνα του.

ΑΥΤΟ: Ναι, αλλά το ερώτημα παραμένει. Πρόκειται για κίνηση εκδημοκρατισμού ή...

Χ: Εσύ τώρα άλλη απάντηση περιμένεις. Πιο συγκεκριμένη. Αλλά για μένα δεν έχει νόημα η απάντηση στην x ή ψ συγκεκριμένη ερώτηση.

ΑΥΤΟ: Για μένα έχει, γιατί θα τη δημοσιεύσω.

Χ: Καλά κάνεις εσύ. Για μένα όμως το σημαντικό είναι να δει κανείς πώς διαμορφώνεται συνολικά η εικόνα. Από εκεί θα βγάλει τα συμπεράσματά του και θα πάρει τις αντίστοιχες απαντήσεις. Ε, σε σχέση μ' αυτό, θα ήταν αφελής όποιος καταλάβαινε από τα παραπάνω ότι η Ρωσία είναι μια χώρα στο στάδιο των μεταρρυθμίσεων. Αυτό έχω να απαντήσω και κατά τη γνώμη μου είναι ξεκάθαρο.

ΑΥΤΟ: Δηλαδή πού καταλήγουμε;

Χ: Εγώ; Εγώ δε βγάζω πολιτικά περιοδικά. Πέρασε πολύς καιρός από τότε που το έκανα. Για μένα η Ρωσία είναι δεύτερη πατρίδα, ο δεύτερος τόπος μου, για να μη χρησιμοποιήσω την λέξη πατρίδα. Οι Ρώσοι είναι ένας υπέροχος λαός με μεγάλη ιστορία, μοναδικός με μία έννοια. Και κάθε φορά που βρίσκομαι εκεί νιώθω όπως στο σπίτι μου. Εγώ σ' αυτό έχω καταλήξει.

ΑΥΤΟ: Κοίταξε, άμα κλείσουμε έτσι τη συζήτηση θα μας καταγγείλει η ΟΑΚΚΕ για ρωσόδουλους.

Χ: Και δε χαίρεστε; Η καλύτερη διαφήμιση για το περιοδικό!

ΑΥΤΟ: Ευχαριστούμε. Θα σ' έχουμε στα υπόψην για το τμήμα marketing.

Χ: Κι εγώ ευχαριστώ...

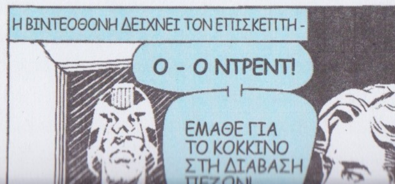

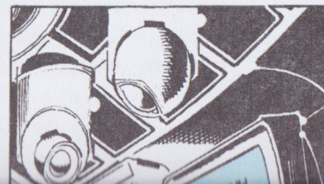
Το διαμέρισμα

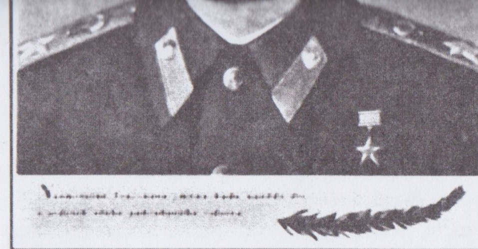
σταση. Αυτό το άνοιγμα των πυλών του στρατοπέδου στον απλό πολίτη θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς ως κίνηση εκδημοκρατισμού.

ΑΥΤΟ: Εμένα δεν μου ακούγεται και πολύ δημοκρατικό, ξέρεις τώρα, σαν αίτημα, στρατόπεδα ανοιχτά για το κοινό... (γέλια)

Χ: Δεν εννοώ αυτό. Ο Πούτιν είναι αρκετά έξυ-

ΑΥΤΟ: Δηλαδή πού καταλήγουμε;

Χ: Εγώ; Εγώ δε βγάζω πολιτικά περιοδικά. Πέρασε πολύς καιρός από τότε που το έκανα. Για μένα η Ρωσία είναι δεύτερη πατρίδα, ο δεύτερος τόπος μου, για να μη χρησιμοποιήσω την λέξη πατρίδα. Οι Ρώσοι είναι ένας υπέροχος λαός με μεγάλη ιστορία, μοναδικός με μία έννοια. Και κάθε φορά που βρίσκομαι εκεί νιώθω όπως στο σπίτι μου. Εγώ

Το διαμέρισμα

WARCRAFT III*

Υποσχεθήκαμε στο προηγούμενο ότι θα σχολιάζαμε μια φωτογραφία. Εν τω μεταξύ όμως, βρήκαμε καλύτερη! Νάτη:

Κοιτάξτε λοιπόν αυτούς τους αμερικάνους πιτσιρικάδες που ξημεροβραδιάζονται σε κάποιο αμερικάνικο net café! Προσέξτε πόσο μελετημένη, πόσο σφιχτή είναι η **κατανομή τους στο χώρο!** Όντας βέβαια στο εσωτερικό του internet café, έχουν αφήσει τις αλάνες και τις πλατείες και ήδη υπάγονται σε μια μορφή περίφραξης. Αλλά αυτό έχει πια καταντήσει κοινότοπο. Όχι! Το πράγμα δε μένει εκεί! Από τη μια λοιπόν, διατάσσονται *σφιχτά πακτωμένοι* στο χώρο. Το ιδανικό της ήσυχης σχολικής τάξης γίνεται πραγματικότητα και ο καθένας καταλαμβάνει μια πολύ συγκεκριμένη θέση, ακίνητος στην καρέκλα του, μπροστά στην οθόνη του. Από την άλλη όμως, υπάρχει και κάτι που δε φαίνεται: Κάθε μία από τις θέσεις αντιστοιχεί σε μία, μοναδική, ταυτοποιητική σειρά ψηφίων -το IP. Εδώ πια είμαστε αλλού: **Η οργάνωση των IP είναι εξωχωρική**, η κατανομή τους είναι μια σχέση αριθμών που μόνο ο κεντρικός -και μη ανθρώπινος- server γνωρίζει και χρησιμοποιεί για να διανείμει τις κατάλληλες ροές ηλεκτρονίων ανεξαρτήτως της χωρικής θέσης.

Να λοιπόν που τα σώματα των πιτσιρικάδων υπάγονται σε μια κατανομή της οποίας «μονάδα δεν είναι ούτε το έδαφος, ούτε ο τόπος, αλλά η θέση στη σειρά, η θέση που κατέχει κανείς σε μια ταξινόμηση». Θα μπορούσε κανείς να πει το ίδιο για μια σχολική αίθουσα ή για ένα στρατώνα. Και θα είχε δίκιο: Αν μη τι άλλο, οι βασικές αρχές της πειθαρχίας διαθέτουν θαυμαστή διαχρονικότητα. Στους στρατώνες και τα σχολεία όμως, η ανάγκη υλικής σωματικής αλληλεπίδρασης ωθούσε την πειθαρχία να ορίζει μεν ένα τόπο για τα σώματα, δίχως όμως να τα ριζώνει σε αυτόν. Στους στρατώνες και τα σχολεία η σωματική κυκλοφορία -και η λεκτική επικοινωνία- επιτρέπεται, και μάλιστα επιβάλλεται- εφόσον ακολουθούνται οι δρόμοι που

από κατασκευής. Εδώ «ό,τι επικοινωνείται είναι εντολές».

Κι από επικοινωνίες, άλλο τίποτα! Ο απρόσεκτος θα έλεγε πως οι πιτσιρικάδες υπάγονται στην πιο πλήρη απομόνωση, και θα εστίαζε στην προσεκτική φίμωση των δύο βασικών αισθήσεων. Όντως, η όραση φιμώνεται καρφωμένη στην οθόνη, και η ακοή δε δέχεται άλλο ερέθισμα πλην των όσων δίνουν τα ακουστικά. Οι δύο βασικές αισθήσεις εστιάζουν εκεί όπου ήδη έχει παραχωρηθεί ολόκληρη η διανοητική προσοχή, και μια άυλη γυάλα σχηματίζεται γύρω από το σώμα, τόσο που παρότι στημένοι φάτσα με φάτσα, οι πιτσιρικάδες αγνοούν ο ένας την ύπαρξη του άλλου. Αλλά απομόνωση δεν υπάρχει! Αντιθέτως, υπάρχει ένα συνολικό αποτέλεσμα που επιδιώκεται και επιτυγχάνεται μέσα από τη διαρκή «επικοινωνία», δηλαδή τη διαρκή αλληλεπίδραση ηλεκτρονικών ροών. *Ο καθένας μόνος του;* Χα! Κανείς μόνος του δεν θα μπορούσε να παράγει αυτό που παράγουν οι πιτσιρικάδες μας!

Αλλά τί παράγουν; Ακόμη δεν ξέρουμε. Ίσως να μας βοηθούσε να δούμε τί ακριβώς κάνουν μπρος στις οθόνες τους. Εδώ λοιπόν, το σώμα τους ακολουθεί την ιδιόμορφη πορεία εξαΰλωσης που επιτάσσει η μηχανή, προσεγγίζει την πλήρη ακινησία. Όχι εντελώς όμως. Τα λεπτά δάχτυλα και των δύο χεριών χορεύουν πατώντας μικροσκοπικά πλήκτρα. Τα μάτια τους πεταρίζουν ακολουθώντας τις σημαντικότερες εκροές της οθόνης. Ο βραχίονας από τον αγκώνα και κάτω εκτελεί ταχύτατες μικροσκοπικές κινήσεις ακρίβειας χιλιοστού. Είναι μια στιγμή εξαίρετη. **Όχι μόνο κάθε μικροσκοπική κίνηση που εκτελείται είναι απαραίτητη, αλλά και καμία περιττή κίνηση δεν εκτελείται**. Η σωματική και διανοητική συμπεριφορά των πιτσιρικάδων καθορίζεται πλήρως, *στο σύνολό της*, από τις επιταγές του κυβερνητικού συστήματος που λέγεται τοπικο δίκτυο. Αυτό που προκύπτει είναι όντως παλιό ζητούμενο: Ενα «καθορισμένο ανατομο-χρονολογικό σχήμα της συμπεριφοράς». Μόνο που δεν είναι από τα πριν καθορισμένο. Αντιθέτως, **καθορίζεται συλλογικά, ή καλύτερα καθορίζεται από τη συντονισμένη δράση ενός συνόλου ατομικοτήτων που υπάγονται σε διαδραστικές σχέσεις**: Κάθε πιτσιρικάς υπάγεται οικιοθελώς στους κανόνες του λογισμικού που λέγεται Warcraft III. Από ΄κει κι έπειτα, η σωματική και διανοητική συμπεριφορά του καθορίζεται από το σύνολο των εκροών του δικτύου και ταυτόχρονα τις καθορίζει. Να το παλιό ιδανικό του πειθαρχημένου εργάτη και του εργαλείου του, του στρατιώτη και του όπλου του: «Μια ορθή χρήση του σώματος. Μια ορθή κατάσταση του πνεύματος. Μια σπονδύλωση σώματος και αντικειμένου που δημιουργεί ένα σύμπλεγμα σώματος εργαλείου». Αυτό το ιδανικό είναι που γίνεται πραγματικότητα.

Ένα τελευταίο για τα τοπικά δίκτυα: Είναι ο καλύτερος τόπος για να κόψεις το κάπνισμα. Γιατί δεν υπάρχει χρόνος να ψάχνεις τον αναπτήρα! Μα τι χρήση του χρόνου που κάνουν οι πιτσιρικάδες μας! Δεν είναι μόνο ότι τον έχουν πληρώσει και πρέπει να τον εκμεταλλευτούν. Είναι και η φύση του παιχνιδιού που ωθεί προς την πιο πλήρη εκμετάλλευση του χρόνου του καθενός και όλων μαζί. Στη διαρκή ροή εντολών του τοπικού δικτύου με το λογισμικό Warcraft III, ο καθένας είναι πελάτης των υπόλοιπων. Αλλά ταυτόχρονα και προμηθευτής τους, και ταυτόχρονα αντίπαλός τους. Κάθε χαμένη στιγμή, διαταράσσει την αλυσίδα εις βάρος εκείνου που καθυστερεί, είναι δυσαναπλήρωτη και συνεπώς πολύτιμη. Χρησιμοποιείται λοιπόν, γίνε-

Κοιτάξτε λοιπόν αυτούς τους αμερικάνους πιτσιρικάδες που ξημεροβραδιάζονται σε κάποιο αμερικάνικο net café! Προσέξτε πόσο μελετημένη, πόσο σφιχτή είναι η **κατανομή τους στο χώρο!** Όντας βέβαια στο εσωτερικό του internet café, έχουν αφήσει τις αλάνες και τις πλατείες και ήδη υπάγονται σε μια μορφή περίφραξης. Αλλά αυτό έχει πια καταντήσει κοινότοπο. Όχι! Το πράγμα δε μένει εκεί! Από τη μια λοιπόν, διατάσσονται *σφιχτά πακτωμένοι* στο χώρο. Το ιδανικό της ήσυχης σχολικής τάξης γίνεται πραγματικότητα και ο καθένας καταλαμβάνει μια πολύ συγκεκριμένη θέση, ακίνητος στην καρέκλα του, μπροστά στην οθόνη του. Από την άλλη όμως, υπάρχει και κάτι που δε φαίνεται: Κάθε μία από τις θέσεις αντιστοιχεί σε μία, μοναδική, ταυτοποιητική σειρά ψηφίων -το IP. Εδώ πια είμαστε αλλού: **Η οργάνωση των IP είναι εξωχωρική**, η κατανομή τους είναι μια σχέση αριθμών που μόνο ο κεντρικός -και μη ανθρώπινος- server γνωρίζει και χρησιμοποιεί για να διανείμει τις κατάλληλες ροές ηλεκτρονίων ανεξαρτήτως της χωρικής θέσης.

Να λοιπόν που τα σώματα των πιτσιρικάδων υπάγονται σε μια κατανομή της οποίας «μονάδα δεν είναι ούτε το έδαφος, ούτε ο τόπος, αλλά η θέση στη σειρά, η θέση που κατέχει κανείς σε μια ταξινόμηση». Θα μπορούσε κανείς να πει το ίδιο για μια σχολική αίθουσα ή για ένα στρατώνα. Και θα είχε δίκιο: Αν μη τι άλλο, οι βασικές αρχές της πειθαρχίας διαθέτουν θαυμαστή διαχρονικότητα. Στους στρατώνες και τα σχολεία όμως, η ανάγκη υλικής σωματικής αλληλεπίδρασης ωθούσε την πειθαρχία να ορίζει μεν ένα τόπο για τα σώματα, δίχως όμως να τα ριζώνει σε αυτόν. Στους στρατώνες και τα σχολεία η σωματική κυκλοφορία -και η λεκτική επικοινωνία- επιτρέπεται -και μάλιστα επιβάλλεται- εφόσον ακολουθούνται οι δρόμοι που ορίζονται από ένα συγκεκριμένο δίκτυο σχέσεων. Εδώ αντιθέτως, η χωρική μετακίνηση (επικοινωνία) απαγορεύεται, ή καλύτερα δεν μπορεί να εννοηθεί. **Οι σχέσεις μεταξύ σωμάτων ελαχιστοποιούνται όσο ποτέ άλλοτε** -ανάγονται σε σχέσεις μεταξύ των IP, οι οποίες μάλιστα καθορίζονται από μια ανώτερη εξουσία: Από τους κανόνες που ακολουθεί και επιβάλλει ο server διαβάζοντας το λογισμικό που λέγεται Warcraft III. Να μια πρώτη καινοτομία του τοπικού δικτύου ως πειθαρχικής συνθήκης: Την ίδια στιγμή που η κατανομή των σωμάτων στο χώρο καταντάει σχεδόν αδιάφορη, μια ιδανικά πειθαρχημένη επικοινωνία γίνεται πραγματικότητα. **Εδώ «οι χρήσιμες επικοινωνίες οργανώνονται και όλες οι υπόλοιπες διακόπτονται»**

κάθε μικροσκοπική κίνηση που εκτελείται είναι απαραίτητη, αλλά και καμία περιττή κίνηση δεν εκτελείται. Η σωματική και διανοητική συμπεριφορά των πιτσιρικάδων καθορίζεται πλήρως, *στο σύνολό της*, από τις επιταγές του κυβερνητικού συστήματος που λέγεται τοπικο δίκτυο. Αυτό που προκύπτει είναι όντως παλιό ζητούμενο: Ενα «καθορισμένο ανατομο-χρονολογικό σχήμα της συμπεριφοράς». Μόνο που δεν είναι από τα πριν καθορισμένο. Αντιθέτως, **καθορίζεται συλλογικά, ή καλύτερα καθορίζεται από τη συντονισμένη δράση ενός συνόλου ατομικοτήτων που υπάγονται σε διαδραστικές σχέσεις**: Κάθε πιτσιρικάς υπάγεται οικιοθελώς στους κανόνες του λογισμικού που λέγεται Warcraft III. Από ΄κει κι έπειτα, η σωματική και διανοητική συμπεριφορά του καθορίζεται από το σύνολο των εκροών του δικτύου και ταυτόχρονα τις καθορίζει. Να το παλιό ιδανικό του πειθαρχημένου εργάτη και του εργαλείου του, του στρατιώτη και του όπλου του: «Μια ορθή χρήση του σώματος. Μια ορθή κατάσταση του πνεύματος. Μια σπονδύλωση σώματος και αντικειμένου που δημιουργεί ένα σύμπλεγμα σώματος εργαλείου». Αυτό το ιδανικό είναι που γίνεται πραγματικότητα.

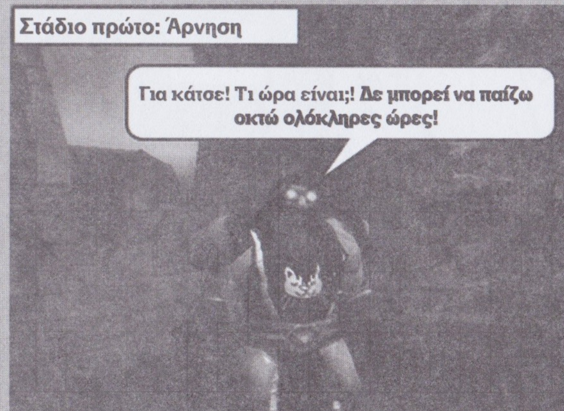
Ένα τελευταίο για τα τοπικά δίκτυα: Είναι ο καλύτερος τόπος για να κόψεις το κάπνισμα. Γιατί δεν υπάρχει χρόνος να ψάχνεις τον αναπτήρα! Μα τι χρήση του χρόνου που κάνουν οι πιτσιρικάδες μας! Δεν είναι μόνο ότι τον έχουν πληρώσει και πρέπει να τον εκμεταλλευτούν. Είναι και η φύση του παιχνιδιού που ωθεί προς την πιο πλήρη εκμετάλλευση του χρόνου του καθενός και όλων μαζί. Στη διαρκή ροή εντολών του τοπικού δικτύου με το λογισμικό Warcraft III, ο καθένας είναι πελάτης των υπόλοιπων. Αλλά ταυτόχρονα και προμηθευτής τους, και ταυτόχρονα αντίπαλός τους. Κάθε χαμένη στιγμή, διαταράσσει την αλυσίδα εις βάρος εκείνου που καθυστερεί, είναι δυσαναπλήρωτη και συνεπώς πολύτιμη. Χρησιμοποιείται λοιπόν, γίνεται παραγωγική. Κάθε στιγμή ζει για την παραγωγή, ακριβώς όπως το ήθελε ο Taylor. Είναι χαρακτηριστικό. Το παιχνίδι διαθέτει δείκτη ρυθμού. Εκείνοι που αρνούνται να τον ρυθμίσουν στο μέγιστο, πολύ δύσκολα βρίσκουν συμπαίκτες. Είναι επίσης χαρακτηριστικό: Υπάρχει κόσμος που έχει πεινάσει, έχει διψάσει, έχει πεθάνει μέσα σε internet café. Γιατί ξέχασε την ύπαρξη του πραγματικού, μη πλήρως αξιοποιήσιμου χρόνου, χάθηκε στην τεϊλορική παραγωγική δίνη του τοπικού δικτύου. Χάθηκε στον οικειοθελή τεϊλορισμό του σκέπτεσθαι.

Τί έχουμε λοιπόν μέχρις εδώ; Οι πιτσιρικάδες πλήρωσαν για να συμμετέχουν σε μια «**σύνθεση των δυνάμεών τους**». Ο καθένας τους υπάχθηκε σε υποδειγματική

τα πέντε στάδια του WARCRAFT

Ακριβώς επειδή χρησιμοποιείται εξ ολοκλήρου παραγωγικά, ο χρόνος των δικτυακών παιχνιδιών είναι ***πλήρης****: Πλήρης συμβάντων, κίνησης, προσήλωσης.*

Η επιστροφή στον «ελλιπώς χρησιμοποιούμενο» χρόνο του πραγματικού κόσμου αφήνει τον χρήστη με ***μια δυσάρεστη αίσθηση «τρόμου του κενού»****. Η αίσθηση αποτελεί κοινό τόπο για τους παίκτες. Εδώ μια αυτοκριτική.*

πειθάρχηση για να γίνει τμήμα ενός μηχανισμού ανώτερου επιπέδου από το σύστημα «εαυτός συν υπολογιστής». Τα υποσυστήματα «πιτσιρικάς συν υπολογιστής» αποτελούν πια τμήματα μιας «συνολικής πολυτμηματικής μηχανής». Αυτή η μηχανή τους εισάγει σε μια περίπλοκη, διαδραστικά καθορισμένη, διανοητική και σωματική χορογραφία, που ακολουθείται μέχρι κεραίας. Όλ' αυτά με τη μέγιστη διανοητική προσήλωση, με τη μέγιστη σωματική λεπτότητα, με τη βέλτιστη εκμετάλλευση του χρόνου. Καμιά στιγμή, καμιά σκέψη και καμιά κίνηση δεν περνά αναξιοποίητη. **Και όλ' αυτά οικιοθελώς:** Όλοι τους, όχι απλώς αποδέχονται αλλά **επιθυμούν** να αποτελούν «στιγμές πάνω στην ίδια ροή ηλεκτρονίων». Όλοι τους, όχι απλώς αποδέχονται αλλά **επιθυμούν** ο εαυτός τους και το αντικείμενο της δράσης τους να είναι «κομμάτια της ίδιας ηλεκτρονικής τάξης».

Πόσο παραγωγική μπορεί να είναι αυτή η έσχατη πειθάρχηση, αυτή η σύσταση μιας συλλογικής μηχανής ατομικοτήτων που όμως, αντίθετα από το τεϊλορικό εργοστάσιο, διατηρούν και χρησιμοποιούν τις ατομικές διανοητικές τους δυνατότητες; Πόσο παραγωγικός είναι ο χειρισμός συμβόλων που διεξάγουν οι πιτσιρικάδες στο εσωτερικό του server; **Περισσότερο παραγωγικός απ' οτιδήποτε έχει εμφανιστεί μέχρι στιγμής στην ανθρώπινη ιστορία**. Πράγματι, αν μείνουμε στην επιφάνεια, οι πιτσιρικάδες παίζοντας παρήγαγαν την αναπαράσταση μιας μάχης. Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί αυτή τη μάχη να αναπαράγεται ζωντανή για θεατές, όπως για παράδειγμα ένας ποδοσφαιρικός αγώνας; Όχι! Όπως άλλωστε αρμόζει σε κάθε τεϊλορισμό, οι συμμετέχοντες δεν μπορούν ποτέ να αντιληφθούν το συνολικό αποτέλεσμα των κόπων τους! Γενικότερα: Η περιπλοκότητα, η χρονική πυκνότητα, η ταχύτητα, η στεγνή οικονομία κινήσεων, είναι τέτοιες που **το αποτέλεσμα δεν μπορεί να αναπαρασταθεί στο σύνολό του**. Με τις τρέχουσες μεθόδους, θα έπρεπε να έχει κανείς τη δυνατότητα να παρακολουθήσει 16 οθόνες ταυτόχρονα. Τέτοιου μεγέθους είναι η διαδραστική αλληλεπίδραση συμβόλων που παράγουν οι πιτσιρικάδες-που-έγιναν-μηχανή στο εσωτερικό της ηλεκτρονικής μνήμης του server. Τέτοια είναι η παραγωγικότητα της -κατά βάση διανοητικής- εργασίας αυτών των συνηθισμένων πιτσιρικάδων-που-παίζουν!

Αυτό είναι και το σημερινό ζητούμενο για την καπιταλιστική παραγωγή: Θα μπορούσε μια μέθοδος χειρισμού συμβόλων τόσο παραγωγική να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ανταλλακτικών αξιών; Ναι! Ήδη διάφοροι τομείς της καπιταλιστικής παραγωγής μοιάζουν με internet café. Απ' όσο ξέρουμε, η περίπτωση που προσεγγίζει καλύτερα την πραγματικότητα του internet café είναι οι εταιρείες διεξαγωγής ηλεκτρονικών στοιχημάτων σε πραγματικό χρόνο. Αλλά εδώ είναι που βρίσκεται και το αντίθετο ζήτημα: Θα μπορούσε μια μέθοδος χειρισμού συμβόλων τόσο παραγωγική να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή αντι-αξιών; Για την επίθεση στις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής; Κι αυτό είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο. Συμβαίνει ήδη. Καθώς όμως η εργατική αυτοαξιοποίηση δε θα μπορούσε να μοιάζει με την καπιταλιστική χρήση, αυτές οι εφαρμογές καθόλου δε μοιάζουν με internet café. Και προς το παρόν περνούν απαρατήρητες.

Κι όποιος τις ξέρει τις ξέρει.

Μεγάλες εφευρέσεις

TV Helmet

Ξέρουμε, είστε γνωστοί γρουσούζηδες. Αλλά μη βιαστείτε να αναθεματίσετε αυτή την υπέροχη συσκευή!

Αν, κόντρα σε κάθε προγνωστικό, αυτό το θαυμαστό μηχάνημα καθιερωθεί:

i) Θα εμπλουτίσουμε το κείμενο για τα internet café και θα το σερβίρουμε για καινούριο.

ii) Οι τηλεορασόπληκτοι θα παίρνουν ήσυχα την πρέζα τους δίχως να ενοχλούν τους υπόλοιπους.

iii) Θα το βάλουνε να στεγνώνει τα μαλλιά στα κομμωτήρια και θα γλυτώσουν οι κομμώτριες από τις μαλακίες που ακούνε ολημερίς.

iv) Αν τυχόν υπάρχει κανείς που πάει σε μπάχαλα για να δει τον εαυτό του στην τηλεόραση την επόμενη, φοράει αυτό αντί για κράνος και παραδίδεται στη μαγεία του live.

v) Οι δυτικοί θα σταματήσουν να καταγγέλουν τις μπούρκες και θα παραδεχτούν ότι είναι οι χειρότεροι (Καλά τώρα!)

vi) Οι διαρρήκτες θα κάνουν πάρτυ!

vii) Θα λυτρωθούν όσοι σήμερα βλέπουν τσόντες στα κρυφά.

viii) Θα γίνει ένα βήμα προς την κατανόηση του τί διάολο είναι το «δίχως όργανα σώμα» που λέει ο Ντελέζ.

ix) Θα δουλεύει και ως πομπός! Όλες οι βλακόφατσες του κόσμου θα εμφανίζονται από κράνος σε κράνος και θα λένε τα δικά τους! Μια νέα εποχή συμμετοχικής δημοκρατίας θα ανατείλει! Ο καπιταλισμός θα καταρρεύσει! Ακριβώς όπως μας τα λέγανε με το internet!

Τα ΒΕΛΗ της κριτικής III

Γράμμα ακόμα δεν πήραμε, πράγμα που αποτελεί σαφέστατη ένδειξη του πλήθους κόσμου που διαβάζει τη στήλη. Αλλά από προφορικές κριτικές πάμε καλά. Η τελευταία ήταν για τις καρέκλες του home cinema που βάλαμε στο προηγούμενο τεύχος: «Καλά ρε, όλα σου μυρίζουν εσένα; Όλα μυστήρια είναι; Δηλαδή δεν είναι πιο άνετες αυτές οι καρέκλες; Δηλαδή τα DVD δεν είναι καλύτερα από τα cd; Αφού χωράνε παραπάνω!» Και πάει λέγοντας. Ψυχραιμία σύντροφοι: Όπως λέει και το περιοδικό Sarajevo, το σύστημα, μετά τις προλεταρικές επιθέσεις της δεκαετίας του '60, εδώ και τριάντα χρόνια δηλαδή, βρίσκεται σε αναζήτηση

όπως για παράδειγμα ένας ποδοσφαιρικός αγώνας; Όχι! Όπως άλλωστε αρμόζει σε κάθε τεϊλορισμό, οι συμμετέχοντες δεν μπορούν ποτέ να αντιληφθούν το συνολικό αποτέλεσμα των κόπων τους! Γενικότερα: Η περιπλοκότητα, η χρονική πυκνότητα, η ταχύτητα, η στεγνή οικονομία κινήσεων, είναι τέτοιες που **το αποτέλεσμα δεν μπορεί να αναπαρασταθεί στο σύνολό του**. Με τις τρέχουσες μεθόδους, θα έπρεπε να έχει κανείς τη δυνατότητα να παρακολουθήσει 16 οθόνες ταυτόχρονα. Τέτοιου μεγέθους είναι η διαδραστική αλληλεπίδραση συμβόλων που παράγουν οι πιτσιρικάδες-που-έγιναν-μηχανή στο εσωτερικό της ηλεκτρονικής μνήμης του server. Τέτοια είναι η παραγωγικότητα της -κατά βάση διανοητικής- εργασίας αυτών των συνηθισμένων πιτσιρικάδων-που-παίζουν!

Αυτό είναι και το σημερινό ζητούμενο για την καπιταλιστική παραγωγή: Θα μπορούσε μια μέθοδος χειρισμού συμβόλων τόσο παραγωγική να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ανταλλακτικών αξιών; Ναι! Ήδη διάφοροι τομείς της καπιταλιστικής παραγωγής μοιάζουν με internet café. Απ' όσο ξέρουμε, η περίπτωση που προσεγγίζει καλύτερα την πραγματικότητα του internet café είναι οι εταιρείες διεξαγωγής ηλεκτρονικών στοιχημάτων σε πραγματικό χρόνο. Αλλά εδώ είναι που βρίσκεται και το αντίθετο ζήτημα: Θα μπορούσε μια μέθοδος χειρισμού συμβόλων τόσο παραγωγική να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή αντι-αξιών; Για την επίθεση στις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής; Κι αυτό είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο. Συμβαίνει ήδη. Καθώς όμως η εργατική αυτοαξιοποίηση δε θα μπορούσε να μοιάζει με την καπιταλιστική χρήση, αυτές οι εφαρμογές καθόλου δε μοιάζουν με internet café. Και προς το παρόν περνούν απαρατήρητες.

Κι όποιος τις ξέρει τις ξέρει.

**Τα αποσπάσματα σε εισαγωγικά προέρχονται από το βιβλίο του Μισέλ Φουκώ, «Επιτήρηση και Τιμωρία: Η γέννηση της φυλακής», 1975, και αφορούν τους στρατώνες, τα νοσοκομεία και τα εκπαιδευτήρια του 18ου αιώνα. Επίσης από την εισήγηση της ανοιχτής συνέλευσης των Μητροπολιτικών Συμβουλίων με θέμα «Video Games: Η ηλεκτρονική τάξη των κοινωνικών σχέσεων», 2003.*

Για όποιον δεν το ξέρει, όποτε ένας υπολογιστής συνδέεται σε δίκτυο, ο server του αποδίδει ένα μοναδικό 12ψήφιο αριθμό που λέγεται IP. Το IP εκτελεί χρέη «ταυτότητας» του υπολογιστή, είναι η ηλεκτρονική του διεύθυνση.

ότι είναι οι χειρότεροι (Καλά τώρα!)

vi) Οι διαρρήκτες θα κάνουν πάρτυ!

vii) Θα λυτρωθούν όσοι σήμερα βλέπουν τσόντες στα κρυφά.

viii) Θα γίνει ένα βήμα προς την κατανόηση του τί διάολο είναι το «δίχως όργανα σώμα» που λέει ο Ντελέζ.

ix) Θα δουλεύει και ως πομπός! Όλες οι βλακόφατσες του κόσμου θα εμφανίζονται από κράνος σε κράνος και θα λένε τα δικά τους! Μια νέα εποχή συμμετοχικής δημοκρατίας θα ανατείλει! Ο καπιταλισμός θα καταρρεύσει! Ακριβώς όπως μας τα λέγανε με το internet!

Τα ΒΕΛΗ της κριτικής III

Γράμμα ακόμα δεν πήραμε, πράγμα που αποτελεί σαφέστατη ένδειξη του πλήθους κόσμου που διαβάζει τη στήλη. Αλλά από προφορικές κριτικές πάμε καλά. Η τελευταία ήταν για τις καρέκλες του home cinema που βάλαμε στο προηγούμενο τεύχος: «Καλά ρε, όλα σου μυρίζουν εσένα; Όλα μυστήρια είναι; Δηλαδή δεν είναι πιο άνετες αυτές οι καρέκλες; Δηλαδή τα DVD δεν είναι καλύτερα από τα cd; Αφού χωράνε παραπάνω!» Και πάει λέγοντας. Ψυχραιμία σύντροφοι: Όπως λέει και το περιοδικό Sarajevo, το σύστημα, μετά τις προλεταρικές επιθέσεις της δεκαετίας του '60, εδώ και τριάντα χρόνια δηλαδή, βρίσκεται σε αναζήτηση

> «νέων σημείων ηγεμονικής ισορροπίας», σε αναζήτηση ενός «νέου παραδείγματος κλοπής της κοινωνικής εργασίας και δημιουργικότητας. Αυτή η αναζήτηση δεν μπορεί να γίνει με την ακρίβεια στρατιωτικών ελιγμών επί χάρτου· ούτε με τις βεβαιότητες ιδεολογικών συνταγών· ούτε τέλος, με την προεξασφαλισμένη επιτυχία χημικής αντίδρασης. Γίνεται επιθετικά, γίνεται βίαια, γίνεται ταξικά. Και γίνεται ψαχουλευτά με μιαν εγγύτητα στην καθημερινότητα που συχνά μας διαφεύγει»...

Ε ναι! Όλα μας μυρίζουν! Γιατί όλα, κάθε «τεχνική καινοτομία», κάθε «επιστημονική ιδέα» είναι απάντηση στον ταξικό ανταγωνισμό! Συνεπώς όλα τους, από τα net café μέχρι την TV κράνος, είναι φορτισμένα με τον αφεντικίσιο και λυσσασμένο πανικό της κρίσης! Και θα σταματήσουν να μας μυρίζουν όταν (και αν) γίνουν αντικείμενο προλεταριακής αυτοαξιοποίησης.

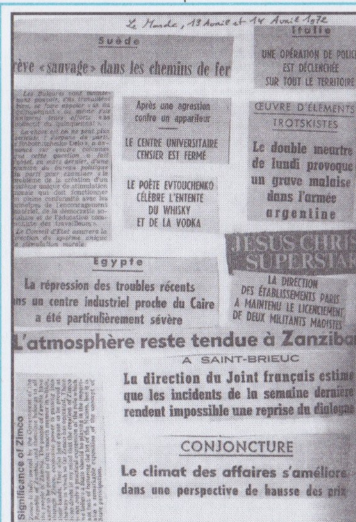
Όσο για τις «αθώες καρέκλες», θα τα πούμε στο επόμενο (έχουμε κακιώσει εξαιρετικά).

Νουαρ: η λογοτεχνία της κρίσης

Κάθε εποχή έχει τη λογοτεχνία που της ταιριάζει. Στο προηγούμενο τεύχος, μέσα από τη στήλη του υπονόμου, παραθέσαμε ένα μικρό απόσπασμα από το νουάρ μυθιστόρημα του Jean Patrick Manchette «Το μελαγχολικό κομμάτι της Δυτικής Ακτής» (μεταφερμένο σε κόμικ από τον Jacques Tardi). Δημιούργημα του 1976 ενός γάλλου αριστεριστή συγγραφέα της γενιάς του '68, το «μελαγχολικό κομμάτι της Δυτικής Ακτής» είναι μια αναπαράσταση της δεκαετίας του '70· της δεκαετίας της οικονομικής κρίσης, του μαρασμού των αγώνων και του μελαγχολικού απόηχου της μεγάλης περιπέτειας του '68 που παίζεται ακόμη στα μυαλά πρώην επαναστατών και νυν ντοπαρισμένων στελεχών επιχειρήσεων.

Ο ήρωας του μυθιστορήματος, ο Ζωρζ Ζερφώ, είναι στέλεχος εμπορικής επιχείρησης στα πρόθυρα νευρικής κατάπτωσης. Παντρεμένος με δύο παιδιά, στρατευμένος στην αριστερά όταν ήταν νεότερος, του αρέσει η τζαζ και διαβάζει Καστοριάδη. Του συμβαίνει καμιά φορά να τον ενοχλούν τα πάντα, να μην αντέχει τίποτα. Συναισθήματα γενικώς αδιάφορα, αφού ο Ζερφώ είναι πλέον ξεπουλημένος στο σύστημα· στο μυαλό του «ασαφώς διακρίνονται κάποιες αριστερές ιδέες».

«Κάψτε τα όλα, σπάστε τον υπολογιστή και κρεμάστε τον Σαρανσόν. Η εξουσία στα εργατικά συμβούλια». Έτσι μιλάει ο Ζερφώ, με πικρία - στην ουσία με αυτόν τον κυνισμό του έσχατου σταδίου της συνειδησιακής του αλλοτρίωσης. Έτσι μιλάει σε πρώην σύντροφό του συνδικαλιστή που ηγείται μιας εργατικής κινητοποίησης στην εταιρεία που δουλεύει ο Ζερφώ. Για να συναντηθεί λίγο μετά με τον ίδιο τον Σαρανσόν -το αφεντικό του- και να κανονίσει το ύψος του πριμ που θα πάρει για μια δουλειά που έκλεισε. Αυτός είναι ο Ζερφώ, ένας πρώην με εκλεπτυσμένα καλλιτεχνικά γούστα -η μόνη κληρονομιά που κράτησε από το κίνημα- και ένας κυνικός πλέον μηχανικός για τον οποίο τα πάντα έχουν ξοφλήσει, τα πάντα -οι αγώνες, οι έρωτες, οι σχέσεις έχουν πάει κατά διαόλου. Όμως ο κόσμος εξακολουθεί να κινείται και να δείχνει τα σημάδια της κρίσης. Επιμένει να χαλάει την μπλαζέ αδιαφορία της γενιάς του '68 που κλείστηκε τελικά στο μαντρί. Και η γενικευμένη κοινωνική κρίση κυνηγάει σαν ερινύα τα υποκείμενα που παραιτήθηκαν και σαρώθηκαν από το κεφάλαιο. Όχι για να τους αφυπνίσει αλλά για να κάνει πιο έντονη την συνθηκολόγησή τους. Έτσι και ο Ζερφώ μπλέκει άθελά του σε μια περιπέτεια αιματηρής βίας. Μια περιπέτεια που ξεκινάει ένα βράδυ που τρέχει στην εθνική οδό 19 του Παρισιού και περιμαζεύει έναν άγνωστο που φαίνεται να τραυματίστηκε από αυτοκινητιστικό. Ο Ζερφώ παρατάει τον άγνωστο σε ένα νοσοκομείο χωρίς καν να ρωτήσει το όνομά του, χωρίς καν ο ίδιος να αφήσει τα στοιχεία του στη ρεσεψιόν. Ο Ζερφώ. Δεν του καίγεται καρφί του Ζερφώ. Και νομίζει πως ξεμπέρδεψε. Πως ξεμπέρδεψε με τη βία της μητρόπολης, πως έκανε το χρέος του, να μπλεχτεί για λίγες ώρες στη ζωή ενός ανθρώπου που βρέθηκε σε αδυναμία, κι ας του στοίχισε το λέρωμα με αίματα των δερμάτινων καθισμάτων της Μερσεντές του. Όμως ο Ζερφώ βρέθηκε εκείνο το βράδυ, σε εκείνο τον δρόμο, στο σημείο σύγκλισης πολλών μητροπολιτικών συμβάντων όπως αυτά που συμβαίνουν σε έναν κόσμο ασταθή, ανισόρροπο, προορισμένο να συντριβεί. Ο Ζερφώ βρέθηκε στο επίκεντρο της δράσης ενός μαφιόζου και φασίστα καραβανά, δύο λούμπεν δολοφόνων που εκτελούν συμβόλαια για πάρτη του (και οι οποίοι αρέσκονται να κάνουν το καλοκαίρι διακοπές σε προσωρινώς ακατοίκητα σπίτια της μητρόπολης) και ενός πρώην μπάτσου. Έτσι ο Ζερφώ δεν μπορεί να ξεμπλέξει εύκολα. Η βία μάλιστα που του χτυπά την πόρτα έρχεται από τον Τρίτο Κόσμο, εκεί όπου μεγαλουργούσε ο φασίστα καραβανάς, εκεί όπου η βία του κεφαλαίου ασκείται πάνω σε χιλιάδες φτωχοδιάβολους . Είναι αυτή

Le Monde, 13 Avril et 14 Avril 1972

Suède
Grève «sauvage» dans les chemins de fer

Italie
UNE OPÉRATION DE POLICE EST DÉCLENCHÉE SUR TOUT LE TERRITOIRE

Après une agression contre un appariteur
LE CENTRE UNIVERSITAIRE CENSIER EST FERMÉ

LE POÈTE EVTOUCHENKO CÉLÈBRE L'ENTENTE DU WHISKY ET DE LA VODKA

ŒUVRE D'ÉLÉMENTS TROTSKISTES
Le double meurtre de lundi provoque un grave malaise dans l'armée argentine

JESUS CHRIST SUPERSTAR
LA DIRECTION DES ÉTABLISSEMENTS PARIS A MAINTENU LE LICENCIEMENT DE DEUX MILITANTS MAOÏSTES

Egypte
La répression des troubles récents dans un centre industriel proche du Caire a été particulièrement sévère

L'atmosphère reste tendue à Zanzibar

A SAINT-BRIEUC
La direction du Joint français estime que les incidents de la semaine dernière rendent impossible une reprise du dialogue

Significance of Zimco

CONJONCTURE
Le climat des affaires s'améliore dans une perspective de hausse des prix

Στοιχεία της δεκαετίας του '70 σε μια σελίδα με αποκόμματα από τη Le Monde , 13 - 14 Απριλίου του 1972 (από χειρόγραφες σημειώσεις του Manchette): άνοδος των εμπορικών συναλλαγών, απολύσεις μαοϊκών συνδικαλιστών, αστυνομικές επιχειρήσεις σε όλη την επικράτεια της Ιταλίας, άγρια καταστολή των ταραχών σε βιομηχανικό προάστιο του Κάιρου, τεταμένη κατάσταση στη Ζανζιβάρη, άγρια απεργία στους σιδηρόδρομους στη Σουηδία, κι ένας ρώσος ποιητής γιορτάζει τη συμφιλίωση μεταξύ της βότκας και του ουίσκι. Η μίξη συμβάντων από τον πρώτο και τρίτο κόσμο παράγει βία σε όλα τα επίπεδα των σχέσεων. Η κρίση προελαύνει.

INGLAN is a BI

Ο Linton Kwesi Johnson γεννήθηκε το '52 στη Jamaica για να μεταναστεύσει 11 χρόνια μετά στο -γνωστό για την αφροκαραϊβιανή κοινότητά του- βρετανικό Brixton, όπου κι έμαθε

(1975, η μελοποιημένη έκδοση 1977) που ακολουθώντας τα χνάρια του προγενέστερου «Voices of the living and the dead» προβάλλει την επιτακτικότητα της συλλογικής αντίβιας

στε τον Σαρανσόν. Η εξουσία στα εργατικά συμβούλια». Έτσι μιλάει ο Ζερφώ, με πικρία - στην ουσία με αυτόν τον κυνισμό του έσχατου σταδίου της συνειδησιακής του αλλοτρίωσης. Έτσι μιλάει σε πρώην σύντροφό του συνδικαλιστή που ηγείται μιας εργατικής κινητοποίησης στην εταιρεία που δουλεύει ο Ζερφώ. Για να συναντηθεί λίγο μετά με τον ίδιο τον Σαρανσόν -το αφεντικό του- και να κανονίσει το ύψος του πριμ που θα πάρει για μια δουλειά που έκλεισε. Αυτός είναι ο Ζερφώ, ένας πρώην με εκλεπτυσμένα καλλιτεχνικά γούστα -η μόνη κληρονομιά που κράτησε από το κίνημα- και ένας κυνικός πλέον μηχανικός για τον οποίο τα

τεία της Ιταλίας, άγρια καταστολή των ταραχών σε βιομηχανικό προάστιο του Κάιρου, τεταμένη κατάσταση στη Ζανζιβάρη, άγρια απεργία στους σιδηρόδρομους στη Σουηδία, κι ένας ρώσος ποιητής γιορτάζει τη συμφιλίωση μεταξύ της βότκας και του ουίσκι. Η μίξη συμβάντων από τον πρώτο και τρίτο κόσμο παράγει βία σε όλα τα επίπεδα των σχέσεων. Η κρίση προελαύνει.

που συμβαίνουν σε έναν κόσμο ασταθή, ανισόρροπο, προορισμένο να συντριβεί. Ο Ζερφώ βρέθηκε στο επίκεντρο της δράσης ενός μαφιόζου και φασίστα καραβανά, δύο λούμπεν δολοφόνων που εκτελούν συμβόλαια για πάρτη του (και οι οποίοι αρέσκονται να κάνουν το καλοκαίρι διακοπές σε προσωρινώς ακατοίκητα σπίτια της μητρόπολης) και ενός πρώην μπάτσου. Έτσι ο Ζερφώ δεν μπορεί να ξεμπλέξει εύκολα. Η βία μάλιστα που του χτυπά την πόρτα έρχεται από τον Τρίτο Κόσμο, εκεί όπου μεγαλουργούσε ο φασίστα καραβανάς, εκεί όπου η βία του κεφαλαίου ασκείται πάνω σε χιλιάδες φτωχοδιάβολους . Είναι αυτή

INGLAN is a BI

O Linton Kwesi Johnson γεννήθηκε το '52 στη Jamaica για να μεταναστεύσει 11 χρόνια μετά στο -γνωστό για την αφροκαραϊβιανή κοινότητά του- βρετανικό Brixton, όπου κι έμαθε στα γρήγορα πως η ιστορία του λευκού είναι κι αυτή χαραγμένη απ' την Ιστορία της Τάξης:

> Στην Jamaica οι λευκοί οδηγούσαν τεράστια αμάξια και κάπνιζαν πούρα. Όταν είδα ένα λευκό να σκουπίζει το δρόμο ήταν για μένα αποκαλυπτικό.

Κάνοντας την εμφάνισή του στα τέλη των 60's και δουλεύοντας πάνω στην παράδοση του Ρασταφαριανισμού, της reggae και του βρετανικού Κινήματος Καραϊβιανών Καλλιτεχνών ('66-'72), το έργο του Johnson αποτέλεσε εξ αρχής υπολογίσιμη πολεμική στο φαντασιακό της "Βρετανικότητας". Η αγριότητα των 70's τον ενέπνευσε να εκπροσωπήσει τους καιρούς του μέσω ενός ποιητικού ιδιώματος που έγινε γνωστό σαν dub (ή performance) poetry και το οποίο έμελε να γίνει η φωνή της Μαύρης κοινότητας. Πιστός στο πνεύμα της εποχής, εκδίδει την ποιητική συλλογή διαμαρτυρίας «Dread, Beat and Blood»

(1975, η μελοποιημένη έκδοση 1977) που ακολουθώντας τα χνάρια του προγενέστερου «Voices of the living and the dead» προβάλλει την επιτακτικότητα της συλλογικής αντιβίας σαν το αναγκαίο μέσο ενάντια στο βρετανικό κατεστημένο. Η οργή της άγριας νεολαίας αλλά και η πολιτιστική της επένδυση στη Rasta κουλτούρα (αποτέλεσμα της συνείδησης πως η reggae και το Rastafari αποτελούν μια συμβολική έκφραση της ιστορικής μνήμης που μπορεί να προωθήσει ανεξάρτητες μορφές έκφρασης και συλλογικής οργάνωσης) αποτυπώνονται στο έργο του Linton Johnson, το οποίο έχει και το ίδιο δανειστεί στοιχεία της συγκεκριμένης παράδοσης.

Αν και το θρησκευτικό/πολιτιστικό κίνημα του Rastafari περιλαμβάνει μια θεματική ειδικά εστιασμένη στην "Έξοδο" των Μαύρων φυλών προς την Αιθιοπία (σαν Γη της Επαγγελίας) και στην αναγέννηση του Jah (Χριστού), ο Linton Johnson (πιστός σε μία ξεκάθαρα υλιστική θεώρηση της Ιστορίας) δεν ταυτίστηκε ποτέ μ' αυτή την οπτική. Οικειοποιήθηκε ωστόσο την –υπερκαθορισμένη απ' τη βρετανική συγκυρία- έννοια του «dread» χρησιμοποιώντας την με συγκεκριμένη στόχευση στο έργο του. Το dread διακηρύσσεται ποικιλότροπα σ' αυτό, άλλα γενικά χρησιμοποιείται για να περιγράψει τις υλικές συνθήκες ύπαρξης της Μαύρης Βρετανίας (της αποκαλούμενης Inglan)· μιας ύπαρξης περιθωριοποιημένης στη λευκή συνείδηση.

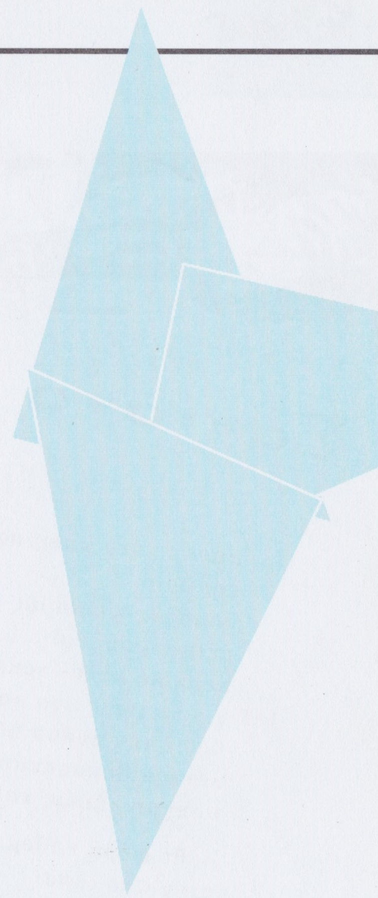
Ως έννοια, το dread μεταφέρει πολλαπλά νοήματα. Στο μέτρο που διατηρεί τις ρασταφαριανικές ρίζες του, περιγράφει μια κοινοτική συναίσθηση: Την αναμέτρηση του ανθρώπου με μία αρχέγονη αλλά και ιστορικά απαρνημένη φυλετική υπόσταση. Πρώτιστα, όμως, υποδηλώνει την αίσθηση της κρίσης (πολιτικής ή πολιτιστικής) ενώ ταυτόχρονα υπάρχει και η λέξη dread που σημαίνει «απειλή» (μιας και κάθε στάση

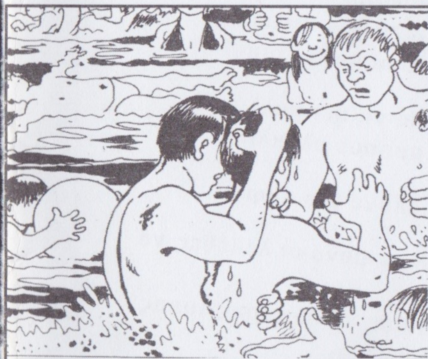
η βία που ανάμεσα σε άλλα επιτρέπει στον πρωτοκοσμικό Ζερφώ να κυκλοφορεί με Μερσεντές.

Τρεις μέρες αργότερα ο μίστερ «σκοτίστηκα για όλα» γίνεται στόχος δολοφονίας από δύο άγνωστους. Σε μια παραλία κατάμεστη από λουόμενους, όπου ο ίδιος έχει πάει απρόθυμα για διακοπές. Σε μια παραλία κατάμεστη από τη μικροαστική μονοτονία, δυο δολοφόνοι επιχειρούν να τον πνίξουν μέρα μεσημέρι μπρος στα μάτια δεκάδων παραθεριστών που δεν δίνουν καμιά σημασία γιατί παίζουν με μπάλες, κακαρίζουν, βγάζουν διαπεραστικές φωνές. Ο θρίαμβος του ατομισμού αποτυπωμένος σε όλα αυτά τα πρόσωπα πληρώνει με το ίδιο νόμισμα τον Ζερφώ ακόμη και τη στιγμή που χωρίς καμιά πειστικότητα αναφωνεί: Δολοφόνοι! Ο Ζερφώ σε νευρική κατάπτωση για τις επόμενες ώρες, χωρίς να δώσει εξηγήσεις ούτε καν στη γυναίκα του γι' αυτό που του συνέβη, το σκάει και φεύγει μακριά σιγοτραγουδώντας στιχάκια του είδους «η νιότη σας πέθανε καθώς και οι έρωτές σας» και αφήνοντας ένα γράμμα πίσω του όπου γράφει «μια ζωή αγώνας και ποιο το όφελος;».

Ο Ζερφώ μπλέκεται σε μια δίνη καταστάσεων που δεν καταλαβαίνει απόλυτα. Εξαφανίζεται για μήνες στην επαρχία, κυνηγώντας άγρια ζώα στη φύση και αναρωτιέται τι διάολο κάνει εκεί πέρα σαν μαλάκας και βλέπει τη ζωή του να περνάει μόνο για να καταλήξει στο ότι παντού, όπου κι αν πάει τα ίδια σκατά είναι. Ο Ζερφώ κάνει διαπιστώσεις. Και όχι επιλογές. Γι΄αυτό και τρέχει γύρω γύρω τον περιφερειακό του Παρισιού με όλες τις εξόδους στη διάθεση του, χωρίς να διαλέγει καμιά. Ακόμη κι όταν η βία επιστρέφει για άλλη μια φορά, ο Ζερφώ ξεπαστρεύει τους κυνηγούς του, ψάχνει να βρει και να καθαρίσει μια και καλή με τις αιτίες και τα πρόσωπα που κρύβονται πίσω από την πρόσκαιρη τραγωδία του και μόλις καθαρίσει από όλα αυτά επιστρέφει στην κανονική του ζωή. *«Έτσι για τον Ζερφώ όλα πάνε καλά. Παρόλ' αυτά τα βράδια, του συμβαίνει καμιά φορά να πίνει χωρίς ρέγουλα μπέρμπον 4 Roses και να πίνει βαρβιτουρικά, που αντί να τον κοιμίσουν, τον φέρνουν σε μια κατάσταση στενάχωρης διέγερσης και μελαγχολίας. Αυτή τη στιγμή η ώρα είναι 2.30 ή ίσως 3.15 το πρωί και ο Ζερφώ γυρνάει γύρω από το Παρίσι με 145 χιλιόμετρα την ώρα ακούγοντας μουσική West Coast, κυρίως μπλουζ από το κασετόφωνο. Ίσως ο Ζωρζ να εκδηλώσει κάτι διαφορετικό από την υπομονή και τη δουλικότητα που εκδήλωνε πάντα. Είναι απίθανο. Κάποτε υπό ασαφείς περιστάσεις, έζησε μια έντονη και αιματηρή περιπέτεια· και μετά το μόνο που βρήκε να κάνει είναι να επιστρέψει στο μαντρί. Και τώρα κλεισμένος στο μαντρί, περιμένει. Το γεγονός ότι ο Ζωρζ μαζί με το μαντρί του γυρίζει γύρω από το Παρίσι με 145 χιλιόμετρα την ώρα δείχνει μόνο ότι ο Ζωρζ είναι άνθρωπος του καιρού του, όπως και του χώρου του».*

Ιδού πώς ένα νουάρ μυθιστόρημα καταφέρνει να περιγράψει πολύ εύστοχα την εποχή του. Την εποχή όπου ο γαλλικός Μάης των κινημάτων δίνει την θέση του στο βασίλειο του ατομισμού, του κυνισμού και του καριερισμού. Την εποχή όπου η συλλογική βία της πάλης των τάξεων δίνει την θέση της στη βία του ατόμου. Την εποχή όπου οι καταπιεσμένοι απέναντι στη βασιλεία του κεφαλαίου στρέφονται στην εγκληματική βία.

Γίνεται να πνίξεις μέρα μεσημέρι ένα στέλεχος εμπορικής επιχείρησης σε μια παραλία παραθεριστών;
Μάλλον γίνεται. Δεν αφήνεις αποτυπώματα. Και κανείς δε νοιάζεται.

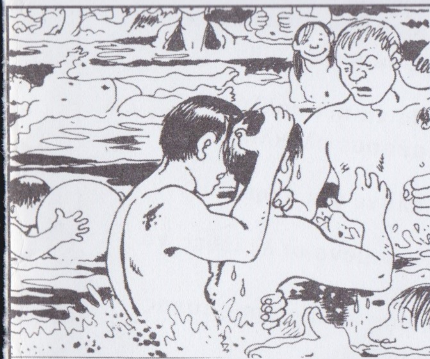
TCH*

(reggae, ποίηση και ταξική συνείδηση στο έργο του Linton Kwesi Johnson) Μέρος α'

απέναντι στην αδικία φέρνει αντίποινα απ' όσους αντιλαμβάνονται την ανισότητα σαν αναπόφευκτο υποπροϊόν της βαρβαρότητάς τους). Και τέλος υπάρχει και το dread σαν πρό-

φωνητικά, η dub ποίηση απλώνει τη φωνή (σαν όργανο) μέσα στο reggae beat. Και στ' αλήθεια η φωνή είναι τόσο συμβατή με το beat που ακόμα κι αν αφαιρέσουμε την ενορχήστρωση

Γίνεται να πνίξεις μέρα μεσημέρι ένα στέλεχος εμπορικής επιχείρησης σε μια παραλία παραθεριστών;
Μάλλον γίνεται. Δεν αφήνεις αποτυπώματα. Και κανείς δε νοιάζεται.

TCH*

(reggae, ποίηση και ταξική συνείδηση στο έργο του Linton Kwesi Johnson) Μέρος α'

απέναντι στην αδικία φέρνει αντίποινα απ' όσους αντιλαμβάνονται την ανισότητα σαν αναπόφευκτο υποπροϊόν της βαρβαρότητάς τους). Και τέλος υπάρχει και το dread σαν πρόκληση:

> Maggi Tatcha on di go/ wid a racist show /but a she haffi go/ kaw/ rite now, African, Asian, West Indian an' Black British/ Stan firm inna Inglan / inna disya time yah. Far no mattah wat dey say, come wat may/ we are here to stay [It dread inna Inglan]
> *(Η Μ. Θάτσερ βρίσκεται στο δρόμο μ' ένα ρατσιστικό καρναβάλι/ μα όσο προχωρά· Αφρικανοί, Ασιάτες, Δυτικοινδοί και Μαύροι Βρετανοί/ στέκονται γερά στην Αγγλία/ σ' αυτούς τους καιρούς/ ό,τι κι αν λένε, ό,τι κι αν γίνει, είμαστε εδώ για να μείνουμε".)*

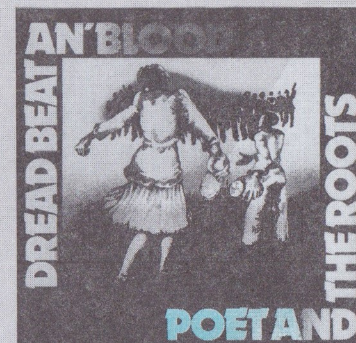
Η «Έξοδος» δεν εγγράφεται σαν προοπτική στο έργο του Johnson. Αντίθετα υπάρχει η ανάγνωση της αληθινής αιτίας ύπαρξης μιας αφροκαραϊβιανής κοινότητας στην Αγγλία (το εργατικό έλλειμμα του βρετανικού κράτους μετά το 2ο Παγκόσμιο) και η διακήρυξη της αντίστοιχης συνείδησης: πως αυτή η κοινότητα ήρθε για να μείνει και όχι με όρους υποτέλειας αλλά ταξικής περηφάνιας.

Την ίδια στιγμή το dread του Johnson είναι υπογραμμισμένο απ' το dub. Το dub οξύνει την πρόκληση συλλαβίζοντας (βρετανικής χρήσης) ήχους στην αγγλόφωνη Αφροκαραϊβιανή κοινότητα. Το dub περιγράφει το παράδοξο της φωνής του ποιητή, καθώς το dub σημαίνει ταυτόχρονα την απουσία και παρουσία των Τζαμαϊκανών λεκτικών ρυθμών. Το dub είναι η ορχηστρική reggae, κάτι σαν το «αρνητικό» της: Η reggae που έχει αντικαταστήσει τα βασικά φωνητικά με ηχητικά εφέ (ηχώ, λούπες, δείγματα). Αλλά αν η dub reggae σβήνει τα φωνητικά, η dub ποίηση απλώνει τη φωνή (σαν όργανο) μέσα στο reggae beat. Και στ' αλήθεια η φωνή είναι τόσο συμβατή με το beat που ακόμα κι αν αφαιρέσουμε την ενορχήστρωση θα μπορούμε ακόμα ν' ακούσουμε την φωνή του ποιητή. Dub σημαίνει ταυτόχρονα όργανα χωρίς φωνές και φωνές χωρίς όργανα. Ήχος-Σιωπή-Προειδοποίηση. Το dub είναι υπογραμμισμένο απ' το dread.

Στο επόμενο: Η απαλλοτρίωση της αγγλικής γλώσσας και μια ιστορία αντιφασισμού.

**Το κείμενο βασίζεται στην εργασία του P.Hitchcock με αυθεντικό τίτλο It Dread inna Inglan: LKJ, Dread and Dub Identity, Βρετανικό Κολλέγιο του Baruch (9/93). Το έργο του Johnson, πολιτικού ακτιβιστή (μέλους των Μαύρων Πανθήρων και της κολεκτίβας Race Today) αλλά και ποιητή με σημαντική εκδοτική/δισκογραφική παρουσία παρέχει στον Hitchcock τη βάση για ν' αφηγηθεί τις ιστορικές διαδρομές της reggae, της εργατικής τάξης και του Λόγου της, μέσα απ' το παράδειγμα της βρετανικής Μαύρης Κοινότητας.*

Δισκογραφία του JOHNSON υπάρχει στη μουσική βάση Barbarossa/ αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου, Καρυάτιδος 166 πλ. Δέγλερη - κάθε Παρασκευή 8-11μμ.

Concrete cowboys

Urban fairies

Σαντάνα και αίμα

ήταν σε ένα μπαρ που πηγαίνω πού
και πού
χαμηλός φωτισμός ψηλά σκαμπώ
μέτρια μουσική
σκηνικό καλό- αρκετά καλό
για να πιείς ένα ποτό και να ξανα-
βρείς την ανάσα σου
κάποια Παρασκευή βράδυ που το
πράγμα κάπως χαλαρώνει

κάθε φορά καθόμουν πάντα δίπλα
στον ίδιο τύπο
κι εκείνος καθόταν πάντα δίπλα σε
άλλη γυναίκα
ντυμένη με ψηλά τακούνια και μαύρο
φόρεμα
ψηλά τακούνια μαύρο φόρεμα
ωραίος τύπος, σίγουρος για τον εαυτό
του
ίσως υπερβολικά σίγουρος

ο μπαρμαν να πασάρει ποτά και
κείνος χαμόγελα που αστρά-
φτουν
δεν μιλούσε ποτέ- μόνο μοί-
ραζε χαμόγελα που αστρά-
φτουν

είχε και μία σερβιτόρα εκεί
μάγκα μου είχε μία σερβι-
τόρα
το φόρεμά της οι γόβες της ο
λαιμός της τα χείλη της
όλα έκαιγαν πάνω της
από με γυναίκες που φοβάσαι να

τότε λοιπόν έπεφτε ένας προβολέας
πάνω στον τύπο

μάγκα μου ένας προβολέας

και άνοιγε το στόμα του και από μέσα
έβλεπες κάτι δόντια

μάγκα μου κάτι δόντια

κοφτερά σαν ξυράφι

και άνοιγε το στόμα του και όποια είχε
δίπλα του την κατάπινε
κυριολεκτικά
την έβαζε στο στόμα του και την
μάσαγε
το σαγόνι του έσταζε αίμα και την
έκανε μια χαψιά
μετά άφηνε ένα μικρό ρέψιμο, τελεί-
ωνε το ποτό του
σκούπιζε το αίμα
και έφευγε

κάθε Παρασκευή το ίδιο πράγμα

Σαντάνα και αίμα

είχε καταντήσει αηδία
γιατί λίγο από το αίμα έπεφτε και
πάνω μου
σκεφτόμουν πολύ σοβαρά να μην
ξαναπατήσω σ' αυτό το μαγαζί
με το evil ways και τα χαμηλά φώτα

και ακούστηκε ξανά το evil ways
και κείνη τότε άνοιξε το στόμα της και
φάνηκαν
κάτι δόντια
φίλε τα δικά του μπροστά σ' αυτά δεν
έκαναν ούτε για οδοντογλυφίδες

κάτι δόντια

και έσκυψε πάνω του και του έκοψε
ένα κομμάτι
από τον ώμο
αίμα τινάχτηκε παντού

στο μπάρ στο πάτωμα στα τραπέζια
πάνω μου

το ποτό μου κοκκίνησε και το ποτό του
κοκκίνησε και τα φώτα κοκκίνησαν
και κείνος ούρλιαζε σαν παλαβός
γαμιόλα ο ώμος μου και τέτοια

αλλά δεν πρόλαβε να πει πολλά
τον έφαγε, τον μάσησε ολόκληρο

μάγκα μου τον έκανε μια χαψιά

μέχρι που έμειναν μόνο οι λεκέδες να
θυμίζουν
οτι κάποτε κάποιος κακομοίρης τύπος
καθόταν εκεί δίπλα

άφησα ένα καλό φιλοδώρημα και
έφυγα

έχουν περάσει μέρες από τότε
σήμερα
λέω να ξαναπάω
έχουν καλά ποτά εκεί

κι εκείνος κ...
άλλη γυναίκα
ντυμένη με ψηλά τακούνια και μαύρο
φόρεμα
ψηλά τακούνια μαύρο φόρεμα
ωραίος τύπος, σίγουρος για τον εαυτό
του
ίσως υπερβολικά σίγουρος

ο μπάρμαν να πασάρει ποτά και
κείνος χαμόγελα που αστρά-
φτουν
δεν μιλούσε ποτέ- μόνο μοί-
ραζε χαμόγελα που αστρά-
φτουν

είχε και μία σερβιτόρα εκεί
μάγκα μου είχε μία σερβι-
τόρα
το φόρεμά της οι γόβες της ο
λαιμός της τα χείλη της
όλα έκαιγαν πάνω της
από τις γυναίκες που φοβάσαι να
πλησιάσεις για να μην καείς και συ
μαζί με όλους τους άλλους

λοιπόν αυτός ο τύπος

πού σου λέω

καθόταν για ώρες με την πάντα δια-
φορετική γυναίκα και την άφηνε να
μιλάει
χαμογελώντας
πίνανε ποτά και την άκουγε και κείνη
μιλούσε
κάποια στιγμή τα φώτα χαμηλώνανε
κι άλλο και ο καπνός από τα τσιγάρα
θόλωνε το μάτι
τότε τα ηχεία τρεμουλιάζανε
και η μουσική έπεφτε
και όταν ξαναδυνάμωνε
ακουγόταν το evil ways

αυτό του Σαντάνα
με την απίστευτη κιθάρα

και άνοιγε το στόμα του και ...
δίπλα του την κατάπινε
κυριολεκτικά
την έβαζε στο στόμα του και την
μάσαγε
το σαγόνι του έσταζε αίμα και την
έκανε μια χαψιά
μετά άφηνε ένα μικρό ρέψιμο, τελεί-
ωνε το ποτό του
σκούπιζε το αίμα
και έφευγε

κάθε Παρασκευή το ίδιο πράγμα

Σαντάνα και αίμα

είχε καταντήσει αηδία
γιατί λίγο από το αίμα έπεφτε και
πάνω μου
σκεφτόμουν πολύ σοβαρά να μην
ξαναπατήσω σ' αυτό το μαγαζί
με το evil ways και τα χαμηλά φώτα

πήγα ξανά την Παρασκευή που
πέρασε
ξέρεις, τη μέρα που σου 'λεγα για
κείνη
και ο τύπος ήταν μόνος του

πήρα το ποτό μου και κάθησα δίπλα
του
καλά ήταν
μέχρι που η σερβιτόρα-αυτή με τις
φωτιές και τα ρέστα
ήρθε και κάθισε δίπλα του

και κείνος μίλαγε και μίλαγε και
μίλαγε
και κείνη καθόταν δίπλα του
και ο μπάρμαν να πασάρει ποτά
και κείνη χαμόγελα
που αστράφτουν

μέχρι που κατά τις δύο
τα φώτα χαμήλωσαν
και τα ηχεία τρεμού-
λιασαν

το ποτό μου κοκκ...
κοκκίνησε και τα φώτα κοκκίνησαν
και κείνος ούρλιαζε σαν παλαβός
γαμιόλα ο ώμος μου και τέτοια

αλλά δεν πρόλαβε να πει πολλά
τον έφαγε, τον μάσησε ολόκληρο

μάγκα μου τον έκανε μια χαψιά

μέχρι που έμειναν μόνο οι λεκέδες να
θυμίζουν
οτι κάποτε κάποιος κακομοίρης τύπος
καθόταν εκεί δίπλα

άφησα ένα καλό φιλοδώρημα και
έφυγα

έχουν περάσει μέρες από τότε
σήμερα
λέω να ξαναπάω
έχουν καλά ποτά εκεί

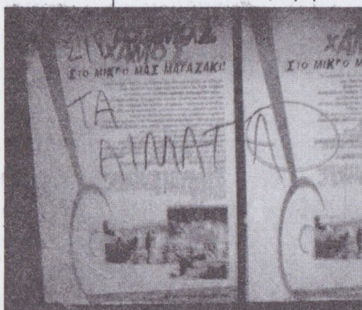

Μια ορισμένη ηθική

Κάποιος λοιπόν παραποιεί αφίσσες στα Εξάρχεια. Καταρχήν δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία: **Πράξεις ανώνυμες και με ασαφή κίνητρα πρέπει να κρίνονται αποκλειστικά δια του αποτελέσματος, πόσο μάλλον όταν η ανωνυμία και η ασάφεια είναι συνειδητή επιλογή**. Άρα όντως πρόκειται περί ναζιστή ή μπάτσου προβοκάτορα που επιδιώκει να σπείρει τη σύγχυση και αναλόγως πρέπει να αντιμετωπιστεί. Δεν πρέπει όμως να παραβλέψουμε και μια άλλη, εξίσου σημαντική παράμετρο: Ότι μόλις δέκα χρόνια πριν -μα τί λέμε- **μόλις πέντε χρόνια πριν, κανείς δε θα διανοούνταν να παραποιήσει ανώνυμα αφίσσες στα Εξάρχεια!** Εν τω μεταξύ βέβαια, και τότε υπήρχαν φασίστες. Και τότε υπήρχαν μεταμφιέσεις. Και τότε υπήρχαν έριδες. Και τότε υπήρχαν νοητικές δυσλειτουργίες. Αυτό που δεν υπήρχε, ή καλύτερα υπήρχε και παραϋπήρχε, αλλά δεν είχε ωριμάσει ακόμη αρκετά, ήταν μια ορισμένη ηθική. Η ηθική του ατομισμού.

Πάνω, οδός Πατησίων.
Ο ναζιστής στράβωσε.
Κάτω, οδός Καλλιδρομίου.
Εδώ ποιος στράβωσε;

Σε ολόκληρη την κοινωνία, το άτομο, αυτός ο μικρούλης ηλίθιος θεός, τόσο περισσότερο παντογνώστης όσο περισσότερο ανιστόρητος, και τόσο περισσότερο δικαιωμένος όσο περισσότερο κοινωνικά επιβλαβής, ωρίμασε μέχρι σαπίλας. Σε ολόκληρη την κοινωνία, οι ατομισμοί απελευθερώθηκαν από τα δεσμά του κοινωνικού ελέγχου. Κι έπειτα **δίχως έλεγχο, δίχως μέτρο και δίχως συνέπειες** άρχισαν να ξερνάνε τη δικαίωση τους. Οι εξτρεμιστές και ο εξτρεμισμός, αντιμέτωποι με αυτό το τελευταίο εύρημα της κυριαρχίας και ανυπεράσπιστοι με δική τους υπαιτιότητα, ετούτη τη φορά δε βρέθηκαν στην πρωτοπορία -απλώς ακολούθησαν. Σήμερα είναι δυνατόν κάποιοι να παραποιούν ανώνυμα πολιτικές αφίσσες. Ατομικά. Ελεύθερα. Σχεδόν αδιάφορα. **Δίχως έλεγχο, δίχως μέτρο και δίχως συνέπειες**. Ακριβώς όπως αλληλο-

Πόλωση

ΜΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΠΑΡΕΑ Μ'
ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΟΥΝ
ΠΤΥΧΙΟ ΣΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ

αυτοδιαχειριζόμενο
στέκι νομικής

(είναι αντικοινωνικοί και αμίλεικτοι)

Αυτοκόλλητο από το Στέκι Νομικής. Ε λοιπόν αυτοί οι τύποι, ή δεν έχουν ακούσει για την «πλειοψηφική απεύθυνση», ή άκουσαν και δεν πείστηκαν...

Εμπορία γυναικών

Η πολιτική ομάδα «εργάτες του αρνητικού» και η Federaction - Ομοσπονδία Αυτόνομων Ομάδων οργάνωσαν τον περασμένο Δεκέμβρη στη Θεσσαλονίκη ανοιχτή συνέλευση με τον τίτλο «Εμπορία γυναικών στην εποχή του σύγχρονου ελληνικού κανιβαλισμού». Περιττό να πούμε ότι οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες καταπιάστηκαν με ένα θέμα δύσκολο, ένα από αυτά που δημιουργούν αμηχανία στις καλύτερες των προθέσεων. Οι εργάτες του αρνητικού είχαν την ειλικρίνεια να αναγνωρίσουν και τη δυσκολία και την αμηχανία τους (μας!). Και είχαν την τόλμη να μιλήσουν για τα «θύματα του trafficking» ως ταξικές αδερφές. Τόλμη που αναγνωρίζει, αν μη τι άλλο, όλα τα χρόνια της ένοχης σιωπής απέναντι στον κυκλώνα ενός καινούριου ταξικού πολέμου, που εγκαινιάστηκε με το γιουγκοσλαβικό σφαγείο και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Ένα μικρό σχόλιο για τη συζήτηση που ακολούθησε: Κάποιοι σύντροφοι παλιότερα έγραψαν πως απέναντι σ' αυτόν τον πόλεμο, απέναντι σε χιλιάδες καινούριες δολοφονίες, βρεθήκαμε εξοπλισμένοι με κουρέλια. «Με τα κουρέλια βεβαιοτήτων που είχαν ήδη παρακμάσει», για την ακρίβεια. Όπως παλιότερα έτσι και σήμερα είναι δύσκολο να κοιτάξει κανείς κατάματα αυτόν τον κουρελιασμένο εξοπλισμό. Και οι περισσότεροι δεν το κάνουν. Και ήρθανε λοιπόν αυτοί οι περισσότεροι στην ανοιχτή συνέλευση για την εμπορία γυναικών κουνώντας σα σημαία κουρελιασμένα όπλα. Και είπαν ότι «δεν μπορούμε να τα ρίχνουμε όλα στον καπιταλισμό»,

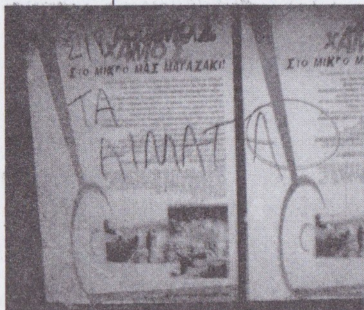
Σωματείο με γκάζια οι εργάτες με δίκυκλο

Δεν είναι τυχαίο ότι μερικές δεκάδες εξωτερικοί, κούριερ και ντελιβεράδες έδωσαν τέτοιο όνομα στο σωματείο τους: «συνέλευση βάσης εργαζόμενων οδηγών δικύκλου». Τα μηνύματα είναι κατά τη γνώμη μας σαφή. Πρώτον, οι εργάτες με δίκυκλο δηλώνουν πως τα δίκια τους θα τα κερδίσουν μόνο με δομές που απευθύνονται απευθείας στη βάση, δηλαδή στους χιλιάδες εργάτες των μεταφορών που οργώνουν καθημερινά την πόλη πάνω σε δυο ρόδες. Δεύτερον, οι εργάτες με δίκυκλο δηλώνουν πως μόνον οι ίδιοι και μόνο με συνελεύσεις αμεσοδημοκρατικές μπορούν να βάλουν κάτω τα προβλήματα τους, να οργανωθούν και να προχωρήσουν σε δράσεις εύστοχες, αποτελεσματικές και ανταγωνιστικές. Τρίτον, οι εργάτες με δίκυκλο δηλώνουν καταφανώς πως γυρίζουν συνειδητά την πλάτη στη μακροχρόνια παράδοση των «σωματείων – σφραγίδων», των εργατοπατέρων, των κάθε είδους «στρατηγών» της εργατικής τάξης. Πράγματα αυτονόητα θα πει κανείς; Κι όμως δεν είναι έτσι. Οι εργάτες με δίκυκλο όχι μόνο απέδειξαν ότι τα παραπάνω δεν είναι απλές διακηρύξεις. Αλλά και ότι χρειάστηκε πολλή δουλειά, μα πάρα πολλή δουλειά, για να γίνουν τα λεγόμενα «αυτονόητα» πράξη.

Στις 9 Δεκέμβρη του περασμένου έτους η συνέλευση βάσης εργαζόμενων οδηγών δικύκλου κάλεσε με δικά της μέσα προπαγάνδισης σε δημόσια εκδήλωση παρουσίαση του καταστατικού του σωματείου τους. Αυτό από μόνο του αποτελεί ένα πρώτο σκάνδαλο για τα συνδικαλιστική ήθη, όπου τα σωματεία ξεπετιούνται εν μία νυκτί, στο βουβό και συχνότατα στο μιλητό με τα αφεντικά. Το δεύτερο και ακόμη μεγαλύτερο σκάνδαλο είναι η διαδικασία που ακολουθήθηκε για την διαμόρφωση του καταστατικού: μέσα από μια διαρκή, ανοιχτή, εβδομαδιαία συνέλευση που κράτησε οκτώ μήνες και στην οποία συμμετείχαν δεκάδες εργάτες με δίκυκλα. Οι οποίοι έβαλαν επί τάπητος ζητήματα όπως: πώς πρέπει να συζητούν μέσα στη συνέλευση βάσης, πώς να λειτουργούν και πώς να αποφασίζουν ισότιμα. Αυτονόητο; Ας αναλογιστεί κανείς με πόσους τρόπους το κεφάλαιο και τα αριστερά του πλευρά κατακερματίζουν καθημερινά την εργατική τάξη κι έπειτα ας απαντήσει για το αν είναι εύκολοι οι όροι διεξαγωγής μιας τέτοιας συζήτησης. Και ναι λοιπόν, αυτές οι μερικές δεκάδες των εργατών βρήκαν τους τρόπους, βρήκαν τις λύσεις και βρήκαν τελικά την άκρη. Βρήκαν όμως, το κυριότερο: ανταπόκριση. Σε μια κατηγορία εργατών που σημειωτέον περιλαμβάνει ντόπιους αλλά και πάρα πολλούς μετανάστες

και τόσο περισσότερο δικαιωμένος όσο περισσότερο κοινωνικά επιβλαβής, ωρίμασε μέχρι σαπίλας. Σε ολόκληρη την κοινωνία, οι ατομισμοί απελευθερώθηκαν από τα δεσμά του κοινωνικού ελέγχου. Κι έπειτα **δίχως έλεγχο, δίχως μέτρο και δίχως συνέπειες** άρχισαν να ξερνάνε τη δικαίωση τους. Οι εξτρτεμιστές και ο εξτρεμισμός, αντιμέτωποι με αυτό το τελευταίο εύρημα της κυριαρχίας και ανυπεράσπιστοι με δική τους υπαιτιότητα, ετούτη τη φορά δε βρέθηκαν στην πρωτοπορία -απλώς ακολούθησαν. Σήμερα είναι δυνατόν κάποιοι να παραποιούν ανώνυμα πολιτικές αφίσσες. Ατομικά. Ελεύθερα. Σχεδόν αδιάφορα. **Δίχως έλεγχο, δίχως μέτρο και δίχως συνέπειες**. Ακριβώς όπως αλληλοσυκοφαντούνται γελοιοποιούνται και διαμεσολαβούνται σε ανώνυμα δικτυακά φόρουμ.

Πάνω, οδός Πατησίων. Ο ναζιστής στράβωσε. Κάτω, οδός Καλλιδρομίου. Εδώ ποιος στράβωσε;

Είναι θλιβερό και τρομακτικό. **Αλλά είναι αυτή ακριβώς η κουλτούρα που, αφού ωρίμασε στα καλώδια, τώρα βγαίνει στους δρόμους**. Τουλάχιστον όμως δεν εκπλήσσει. Γιατί, το ξέραμε, έχει φτιάξει κουλτούρα ο ατομισμός. Έχει φτιάξει πολιτισμό, έχει φτιάξει ηθική.

Μιαν ορισμένη ηθική, γνωστή κι απ' αλλού.

ένα θέμα δύσκολο, ένα από αυτά που δημιουργούν αμηχανία στις καλύτερες των προθέσεων. Οι εργάτες του αρνητικού είχαν την ειλικρίνεια να αναγνωρίσουν και τη δυσκολία και την αμηχανία τους (μας!). Και είχαν την τόλμη να μιλήσουν για τα «θύματα του trafficking» ως ταξικές αδερφές. Τόλμη που αναγνωρίζει, αν μη τι άλλο, όλα τα χρόνια της ένοχης σιωπής απέναντι στον κυκλώνα ενός καινούριου ταξικού πολέμου, που εγκαινιάστηκε με το γιουγκοσλαβικό σφαγείο και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Ένα μικρό σχόλιο για τη συζήτηση που ακολούθησε: Κάποιοι σύντροφοι παλιότερα έγραψαν πως απέναντι σ' αυτόν τον πόλεμο, απέναντι σε χιλιάδες καινούριες δολοφονίες, βρεθήκαμε εξοπλισμένοι με κουρέλια. «Με τα κουρέλια βεβαιοτήτων που είχαν ήδη παρακμάσει», για την ακρίβεια. Όπως παλιότερα έτσι και σήμερα είναι δύσκολο να κοιτάξει κανείς κατάματα αυτόν τον κουρελιασμένο εξοπλισμό. Και οι περισσότεροι δεν το κάνουν. Και ήρθανε λοιπόν αυτοί οι περισσότεροι στην ανοιχτή συνέλευση για την εμπορία γυναικών κουνώντας σα σημαία κουρελιασμένα όπλα. Και είπαν ότι «δεν μπορούμε να τα ρίχνουμε όλα στον καπιταλισμό», γιατί «υπάρχει και η πατριαρχία». Σαν να μην ήτανε ο καπιταλισμός που πήρε την πικρή εκδίκησή του από όσες γυναίκες αγόρασαν εξουσία ξεπουλώντας ό,τι αποκάλυψε η υποκειμενικότητα του ρόλου τους! Σαν να μην ήταν οι καπιταλιστικές σχέσεις που έκαναν την ίδια την άρνηση αυτού του ρόλου να φορέσει τις αλυσίδες σε εκατομμύρια άλλες γυναίκες! Σαν να μην υπήρξαν ποτέ οι παγίδες που μέσα τους πέσανε με τα μούτρα χίλιες φορές καλύτεροι και καλύτερες από μας! Ένα είναι βέβαιο: αυτή η σκατένια η εποχή που ζούμε την παίζει στα δάχτυλα την αντισεξιστική ευαισθησία των «αθώων» ψυχών. Και γεννά με άνεση τα νέα της τέρατα. Δεν μας εξέπληξε που το διαπιστώσαμε αυτό για μια φορά ακόμη... αλλά μας πείραξε. Και κάποια στιγμή θα επανέλθουμε.

παρουσίαση του καταστατικού του σωματείου τους. Αυτό από μόνο του αποτελεί ένα πρώτο σκάνδαλο για τα συνδικαλιστική ήθη, όπου τα σωματεία ξεπετιούνται εν μία νυκτί, στο βουβό και συχνότατα στο μιλητό με τα αφεντικά. Το δεύτερο και ακόμη μεγαλύτερο σκάνδαλο είναι η διαδικασία που ακολουθήθηκε για την διαμόρφωση του καταστατικού: μέσα από μια διαρκή, ανοιχτή, εβδομαδιαία συνέλευση που κράτησε οκτώ μήνες και στην οποία συμμετείχαν δεκάδες εργάτες με δίκυκλα. Οι οποίοι έβαλαν επί τάπητος ζητήματα όπως: πώς πρέπει να συζητούν μέσα στη συνέλευση βάσης, πώς να λειτουργούν και πώς να αποφασίζουν ισότιμα. Αυτονόητο; Ας αναλογιστεί κανείς με πόσους τρόπους το κεφάλαιο και τα αριστερά του πλευρά κατακερματίζουν καθημερινά την εργατική τάξη κι έπειτα ας απαντήσει για το αν είναι εύκολοι οι όροι διεξαγωγής μιας τέτοιας συζήτησης. Και ναι λοιπόν, αυτές οι μερικές δεκάδες των εργατών βρήκαν τους τρόπους, βρήκαν τις λύσεις και βρήκαν τελικά την άκρη. Βρήκαν όμως, το κυριότερο: ανταπόκριση. Σε μια κατηγορία εργατών που σημειωτέον περιλαμβάνει ντόπιους αλλά και πάρα πολλούς μετανάστες.

Δεν έχουμε ξαναδεί, εδώ και πάρα πολύ καιρό, παρόμοιες εργατικές κινήσεις. Από τότε που οι caballeros πρωτοεμφανίστηκαν και προχώρησαν στις πρώτες δράσεις μέσα στους εργάτες με δίκυκλα φαινόταν ότι αυτή η κατηγορία εργαζομένων είναι ικανή να κάνει ριζοσπαστικά βήματα. Ευχόμαστε η εμπειρία όλων αυτών των εργατών που οργανώνονται να σταθεί χρήσιμη και για άλλες κατηγορίες των λεγόμενων "ανειδίκευτων". Και ελπίζουμε οι δράσεις των εργατών οδηγών δικύκλου στο μέλλον να είναι εξίσου υποδειγματικές. Έργο δύσκολο, το καταλαβαίνουμε, καθώς όλοι οι άνεμοι φυσούν κόντρα. Η μόνη ελπίδα είναι ότι οι προλετάριοι δεν έχουν ακόμη πει την τελευταία κουβέντα. Αλλά, έτσι δεν ήταν πάντα;

The Eye of the beholder

Μιλάει στην καρδιά

Έγινε πείραμα! Σε δύο περιστάσεις παρασύραμε γνωστούς από τη δουλειά απέναντι από αυτό το σύνθημα. Μετά κάναμε τους έκπληκτους: «Ρε συ! Τί λέει εκεί; Καλό ε;». Και στις δύο περιπτώσεις τα υποκείμενα κοίταξαν από την άλλη σωπαίνοντας. Έτσι, επιστημονικά, προέκυψε η **πρώτη αρχή της τοιχορύπανσης**: Ένα σύνθημα που καταφέρνει να προκαλεί ανακλαστικό στρουθοκαμηλισμό είναι ένα σύνθημα πετυχημένο.

info cafe

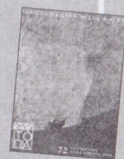
Διαβάστε στο info-café της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα [στην κατάληψη της οδού Φυλής και Φερών].

Eric Müsam, *Από το καμπαρέ στα οδοφράγματα*, εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα. Συλλογή κειμένων και ποιημάτων του Έριχ Μύζαμ (1878-1934), γερμανού ελευθεριακού, καλλιτέχνη και πολιτικού ακτιβιστή που εξοντώθηκε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της ναζιστικής Γερμανίας.

Ρούτβιτσα Αντριάσεβιτς, *Τράφικινγκ: συζήτηση γύρω από μια έννοια. Η περίπτωση των ανατολικοευρωπαίων γυναικών στην Ιταλία* και Ραμόνα Λεντς, *Εμπόριο γυναικών στην Κυπριακή Δημοκρατία*. Δύο κείμενα στο περιοδικό ΘΕΣΕΙΣ, τ. 98, Ιανουάριος-Μάρτιος 2007. Στοιχεία, μαρτυρίες από την Ιταλία και την Κύπρο, και εκτενής βιβλιογραφία για το θέμα της εμπορίας γυναικών στην Ευρώπη.

Εκατόν πενήντα σελίδες αφιέρωμα στο Μισέλ Φουκό στο 72ο τεύχος της Ουτοπίας... κι όποιος αντέξει.

Monitor, τεύχος 5ο. Περιοδική έκδοση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα. Μυστικές οργανώσεις στην Ιταλία. Προφητικές συμβουλές στον Αμπάς για do it yourself εμφύλιο πόλεμο. Δύο κείμενα από το περιοδικό της Επιτροπής για το Στρατό (1982). Και η ελληνική εταιρεία Prime Marine πίσω από την καταστροφή με τα απόβλητα στην Ακτή Ελεφαντοστού.

Contracism, τεύχος 3ο. Έντυπο δρόμου απο τη συνέλευση ενάντια στο ρατσισμό που

Replay

Οι στρατο-μπατσοσχολές έχουν γίνει της μόδας τελευταία. Παρουσιάζονται (κυρίως από γονείς και καθηγητές) ως ασφαλής διέξοδος για επαγγελματική αποκατάσταση και εκατοντάδες μυαλά μαθητών «ψήνονται» μέσα στα σχολεία στην ιδέα του χακί. Η «συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό» που δραστηριοποιείται στη Θεσσαλονίκη, αυτήν την περίοδο κάνει καμπάνια δυσφήμησης των στρατο - μπατσοσχολών. Το παρακάτω κείμενο είναι απόσπασμα από την προκήρυξη που μοιράζει η συνέλευση σε λύκεια της πόλης.

ΒΡΕ ΟΥΣΤ!

...μπάτσοι, στρατιωτικοί και ένστολοι κάθε λογής...

Πάνε κάμποσα χρονάκια (αρκετά, αλλά όχι και τόσο πολλά) που η φιγούρα του μπάτσου ήτανε για μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας από ενοχλητική εώς κατάπτυστη. Με εξαίρεση τους ρουφιάνους, τους κρυφούς ή φανερούς νοσταλγούς της χούντας και τους κάθε λογής μπράβους, νταβατζήδες και πρεζέμπορους που κάνανε μπίζνες μαζί τους, όλοι οι άλλοι βλέπανε τους ένστολους χοντρά χοντρά σαν υπανθρώπους και παράσιτα -αν όχι εχθρούς- της κοινωνίας. Αν είχες κανέναν από δαύτους στο σόι σου ψιλοντρεπόσουνα να το πεις στη γειτονιά, αν καμια θεια ερχότανε να σου ρίξει στα μουλωχτά και απ' έξω απ' έξω την ιδέα «γιατί δεν κάνεις, παιδάκι μου, τα χαρτιά σου για αστυφύλακας; (είχε και τότε ανεργία, μη νομίζετε...) της πέταγες ένα «άσε μας ρε θεια, σιγά μη γίνω κι αστροναύτης!» και καθάριζες· για να μην πούμε για την γιαγιά του Κ. στη Νεάπολη που ακόμα τώρα άμα συναντήσει μπροστά της φρουρό της τάξης φτύνει στο πάτωμα και μουρμουράει «ουστ! κοπρόσκυλο!» μέσα απ' τα δόντια της (φοβερό άτομο η γιαγιά! και με τους σεκιουριτάδες το ίδιο κάνει! θεά!).

Τεσπά, το θέμα είναι ότι τη σήμερον ημέρα η μάνα είναι χαρούμενη να παντρέψει την κόρη της με μπάτσο και η στολή του ανθρωποφύλακα πάνε να μας ψήσουνε ότι δεν είναι ξεφτίλα αλλά «μούρη». Το θέμα είναι ότι στο όνομα της «επαγγελματικής αποκατάστασης» χιλιάδες 18χρονοι και 18χρονες κάνουνε ουρά κάθε Ιούνιο για να εισαχθούνε στις μπατσοσχολές -και αυτό θεωρείται «νορμάλ» και «έξυπνη κίνηση»!!! Το θέμα είναι ότι άμα έχεις την στοιχειώδη λαχτάρα για ζωή, την στοιχειώδη αίσθηση αξιοπρέπειας, την στοιχειώδη άρνηση για έναν κόσμο που είναι τίγκα στην αδικία, την εκμετάλλευση και τη λατρεία του εμπορεύματος -την στοιχειώδη νιότη, να το πούμε κι έτσι, όχι στην ηλικία αλλά στη συνείδηση- άμα τα έχεις λοιπόν όλα αυτά τα στοιχειώδη έτσι που να λες «ευχαριστώ, δεν θα πάρω· sorry μανούλα αλλά μαλάκας με στολή δεν είναι ακριβώς το όνειρο μου», πέφτουνε όλοι πάνω σου και σου ζαλίζουνε τα συκώτια. Οικογένεια, καθηγητές, κυριλέ «φιλαράκια» -όλοι αυτοί που σε πρήζουνε έτσι κι αλλιώς για να σε βάλουνε στα όρια της «κανονικότητας» όπως αυτοί την ορίζουνε- στρέφονται εναντίον σου και αναμασάνε σε όλους τους τόνους το και καλά «αθώο» και «ακλόνητο» επιχείρημα της καθαρής και σίγουρης δουλειάς, συνοδευόμενο από τον μπαμπούλα της ανεργίας και τον κλασικό επίλογο του «στα λέω για το καλό σου».

Με το ίδιο επιχείρημα-και σταθερά «για το καλό σου»...- συν ολίγη σάλτσα μαλακισμένου πατριωτικού αισθήματος, διαφημίζουνε από την άλλη μεριά και προσπαθούνε να κάνουνε δημοφιλή τα στρατιωτικά επαγγέλματα. Σχολές αξιωματικών διαφόρων λογιών υπόσχονται καριέρα (μπλιαχ!) και αποκατάσταση στους «μελετηρούς» που θα περάσουνε μέσω πανελληνίων, ενώ για τους υπόλοιπους η μαμά πατρίδα(χα χα!) προσφέρει την επιλογή του μισθοφόρου, δηλ του ΕΠΟΠ (ΕΠαγγελματία ΟΠλίτη). Εδώ δεν πρόκειται πια για την εξυπηρέτηση της «τάξης», της «πάταξης της εγκληματικότητας» και της «ασφάλειας του πολίτη» που λένε και ξαναλένε όσοι ονειρεύονται τη γειτονιά τους γεμάτη κάμερες, μπάτσους και ρουφιάνους, αλλά για την «υπεράσπιση της πατρίδας» και του «εθνικού συμφέροντος». Ή, για να πούμε και λίγο τα πράγματα με τ' όνομά τους, εδώ δεν πρόκειται πια για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των αφεντικών, του κράτους και των συμμάχων τους μέσα στα σύνορα, αλλά για την προώθηση αυτών των ίδιων συμφερόντων και εκτός. Δηλαδή, και στις δύο περιπτώσεις, για την ενεργό συμμετοχή στον διαρκή τους πόλεμο ενάντια σε όλους και όλες εμάς τους από κάτω, «ντόπιους» και «ξένους», που απ' την εκμετάλλευσή μας ζουν και αναπαράγονται και απ' τις αρνήσεις μας χέζονται απάνω τους,

Κι έτσι, μ' αυτά και μ' αυτά, μοιάζει λοιπόν όλοι να συνηγορούνε ότι το μέλλον είναι στην αρβύλα. Στην νομιμοποίηση στα μυαλά και στην υπηρέτηση στην πράξη της κρατικής βίας. Στην έναντι μισθού και εξα-

περιοδικό ΘΕΣΕΙΣ, τ. 98, Ιανουάριος-Μάρτιος 2007. Στοιχεία, μαρτυρίες από την Ιταλία και την Κύπρο, και εκτενής βιβλιογραφία για το θέμα της εμπορίας γυναικών στην Ευρώπη.

Εκατόν πενήντα σελίδες αφιέρωμα στο Μισέλ Φουκό στο 72ο τεύχος της Ουτοπίας... κι όποιος αντέξει.

Monitor, τεύχος 5ο. Περιοδική έκδοση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα. Μυστικές οργανώσεις στην Ιταλία. Προφητικές συμβουλές στον Αμπάς για do it yourself εμφύλιο πόλεμο. Δύο κείμενα από το περιοδικό της Επιτροπής για το Στρατό (1982). Και η ελληνική εταιρεία Prime Marine πίσω από την καταστροφή με τα απόβλητα στην Ακτή Ελεφαντοστού.

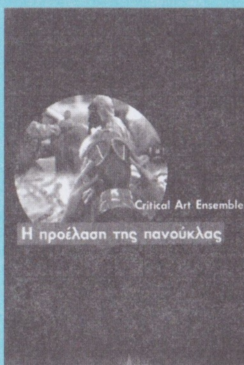
Contracism, τεύχος 3ο. Έντυπο δρόμου απο τη συνέλευση ενάντια στο ρατσισμό που δραστηριοποιειται στην Πάτρα.

System Failure Acceleration τεύχος 18ο. Η εντυπωσιακά μακρόβια έκδοση δρόμου των εργατών του αρνητικού από τη Θεσσαλονίκη.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ από τη Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα. **Critical Art Ensemble**, *Η προέλαση της πανούκλας: Βιολογικός πόλεμος και παγκόσμια δημόσια υγεία.*

Η απειλή του βιολογικού πολέμου και της βιοτρομοκρατίας ως εργαλείο για τη στρατιωτικοποίηση της δημόσιας υγείας στις ΗΠΑ. «... Αν υπάρχει κάποια αληθινή απειλή για τα σώματα και την υγεία μας, δεν προέρχεται από μικρόβια που γίνονται όπλα, αλλά από τους θεσμούς που εκμεταλλεύονται αυτόν τον εξοπλισμό».

στοιχειώδη άρνηση για έναν κόσμο που είναι τίγκα στην αδικία, την εκμετάλλευση και τη λατρεία του εμπορεύματος -την στοιχειώδη νιότη, να το πούμε κι έτσι, όχι στην ηλικία αλλά στη συνείδηση- άμα τα έχεις λοιπόν όλα αυτά τα στοιχειώδη έτσι που να λες «ευχαριστώ, δεν θα πάρω· sorry μανούλα αλλά μαλάκας με στολή δεν είναι ακριβώς το όνειρο μου», πέφτουνε όλοι πάνω σου και σου ζαλίζουνε τα συκώτια. Οικογένεια, καθηγητές, κυριλέ «φιλαράκια» -όλοι αυτοί που σε πρήζουνε έτσι κι αλλιώς για να σε βάλουνε στα όρια της «κανονικότητας» όπως αυτοί την ορίζουνε- στρέφονται εναντίον σου και αναμασάνε σε όλους τους τόνους το και καλά «αθώο» και «ακλόνητο» επιχείρημα της καθαρής και σίγουρης δουλειάς, συνοδευόμενο από τον μπαμπούλα της ανεργίας και τον κλασικό επίλογο του «στα λέω για το καλό σου».

Με το ίδιο επιχείρημα-και σταθερά «για το καλό σου»...- συν ολίγη σάλτσα μαλακισμένου πατριωτικού αισθήματος, διαφημίζουνε από την άλλη μεριά και προσπαθούνε να κάνουνε δημοφιλή τα στρατιωτικά επαγγέλματα. Σχολές αξιωματικών διαφόρων λογιών υπόσχονται καριέρα (μπλιαχ!) και αποκατάσταση στους «μελετηρούς» που θα περάσουνε μέσω πανελληνίων, ενώ για τους υπόλοιπους η μαμά πατρίδα(χα χα!) προσφέρει την επιλογή του μισθοφόρου, δηλ του ΕΠΟΠ (ΕΠαγγελματία ΟΠλίτη). Εδώ δεν πρόκειται πια για την εξυπηρέτηση της «τάξης», της «πάταξης της εγκληματικότητας» και της «ασφάλειας του πολίτη» που λένε και ξαναλένε όσοι ονειρεύονται τη γειτονιά τους γεμάτη κάμερες, μπάτσους και ρουφιάνους, αλλά για την «υπεράσπιση της πατρίδας» και του «εθνικού συμφέροντος». Ή, για να πούμε και λίγο τα πράγματα με τ' όνομά τους, εδώ δεν πρόκειται πια για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των αφεντικών, του κράτους και των συμμάχων τους μέσα στα σύνορα, αλλά για την προώθηση αυτών των ίδιων συμφερόντων και εκτός. Δηλαδή, και στις δύο περιπτώσεις, για την ενεργό συμμετοχή στον διαρκή τους πόλεμο ενάντια σε όλους και όλες εμάς τους από κάτω, «ντόπιους» και «ξένους», που απ' την εκμετάλλευσή μας ζουν και αναπαράγονται και απ' τις αρνήσεις μας χέζονται απάνω τους,

Κι έτσι, μ' αυτά και μ' αυτά, μοιάζει λοιπόν όλοι να συνηγορούνε ότι το μέλλον είναι στην αρβύλα. Στην νομιμοποίηση στα μυαλά και στην υπηρέτηση στην πράξη της κρατικής βίας. Στην έναντι μισθού και εξασφαλισμένης σύνταξης συμμαχία με τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών.

Ποιος γουστάρει να γράφει για κράνος τους συμμαθητές του ή να τους ψεκάζει δηλητήρια και να τους κοπανάει την ώρα που διαδηλώνουν για τα εργασιακά τους δικαιώματα; Ποιος γουστάρει να πυροβολάει μετανάστες στα σύνορα; Ποιος γουστάρει να σκορπάει ΝΑΤΟϊκές ή κυανόκρανες σφαίρες σε γυναικόπαιδα συμμετέχοντας στις αποστολές κατοχής στα Βαλκάνια, το Αφγανιστάν, τον Λίβανο; Ε, λοιπόν, απ' ό,τι φαίνεται τη σήμερον ημέρα εκτός από τους δηλωμένους φασίστες και καθάρματα που είναι η χαρά τους τέτοιες βρωμοδουλειές ούτως ή άλλως, υπάρχει κι ένα σωρό άλλος κόσμος που στην τελική δεν λέει όχι! Που γουστάρει δηλ κι αυτός μια χαρά να συμμετέχει στη βρωμοδουλειά αν πρόκειται να έχει σαν αντάλλαγμα για τον εαυτούλη του μερικά φράγκα παραπάνω, μια ψευδαίσθηση κύρους και μια υπόσχεση εξασφάλισης! (αλλά προσοχή, επίδοξοι επαγγελματίες φονιάδες: όποιος παίζει με τις σφαίρες πότε πότε μπορεί να φάει κι ο ίδιος καμιά στο κεφάλι!)

(...) Όμως η συμμετοχή στη βαρβαρότητα και το ξεπούλημα κάθε αρχής δεν είναι «ανάγκη». Είναι επιλογή. Οι αρβύλες στα μυαλά και τα κορμιά δεν μπαίνουν «κατά λάθος» ούτε «από σπόντα». Και καμιά δικαιολογία, κανένα άλλοθι δεν είναι αρκετό όσο υπάρχουν ακόμα τόσοι τύποι και τύπες 16, 18, 20 χρονών που παρά την πίεση από γύρω γύρω, παρά τη χάλια οικονομική τους κατάσταση και τα ζόρια που τραβάνε ή υποψιάζονται ότι θα τραβήξουν στο μέλλον, περιγελάνε την επιλογή της στολής και σηκώνουνε με τσαμπουκά στις πλάτες τους την επιλογή της ζωής. Και γιατί όχι;- της σύγκρουσης.

Ίσχυε πάντα, ισχύει και σήμερα.
Η ζωή-όπως-αξίζει-να-τη-ζεις αναπνέει στην άρνηση.
Με τα όχι μας αναπνέουμε και στα όχι μας συναντιόμαστε.
Και τα όχι μας κινούν τον κόσμο.
Μένει να βρούμε τα περάσματα και τους τρόπους για να συντονιστούμε και να συμπράξουμε!

Ως τότε, θα κάνουμε κοπάνα από τους φόβους και τα άγχη τους, θα ανταλλάσσουμε μεταξύ μας κρυφά χαμόγελα στους δρόμους και τις πλατείες και θα κρατάμε τα πιο σαρκαστικά, τα πιο οργισμένα μας βλέμματα για όλους αυτούς που γέρασαν πρόωρα, που διαλέξανε να θαφτούν μες στα ατομικά κελιά της κατανάλωσης, της καριέρας και της «ασφάλειας» χέρι χέρι με τους εκμεταλλευτές τους και εκμεταλλευτές, και οι ίδιοι, άλλων.

Αλληλογραφία

*Γνώμες, απόψεις, κριτικές, δεκτές στο **autozine@gmail.com** ή ταχυδρομικά στη διεύθυνση **Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210** με την ένδειξη **"για το ΑΥΤΟ/"**.*
Η σύνταξη των πρωτοτύπων διατηρείται (είναι κι αυτό μια μορφή τέχνης)

Κατόρθωμα πράγματι!

... Το τελευταιο σας "κατορθωμα" ηταν η απολυτοτητα και η ολοκληρωτικη απαξιωση των προσφατων φοιτητικων κινητοποιησεων, αλλα και γενικα ολων των φοιτητων με βαση οντολογικα "χαρακτηριστικα" και επιλογες ή/και συνθηκες που δεν εχουν καμια σχεση με την πραγματικοτητα. Μαθετε λοιπον πως οι φωνες των αντιεξουσιαστων-αυτονομων μεσα στο φοιτητικο κινημα ολο και πληθαινουν...
Γιαννης Γ.

Απάντηση: Στο προηγούμενο τεύχος γράφαμε:

> «Οι εργασιακές προοπτικές τελειώνουν και όσοι από τα πανεπιστήμια το πάρουν χαμπάρι, καλά θα κάνουν να ξεμπερδεύουν με τις φιλολογίες για τα πολύτιμα πτυχία που πιπιλάει η αριστερά. Κι ας δράσουν ανταγωνιστικά, εντάσσοντας στις πολεμικές διαθέσεις τους τις πολύτιμες επιχειρήσεις «γραφεία των καθηγητών», τα πολύτιμα εργαστήρια πολεμικών ερευνών, τα πολύτιμα κέντρα στρατηγικών μελετών και πάει λέγοντας.»

Επίσης:

> «Αν είναι να υπάρξει αντίθετη άποψη και πρακτική [στα εκπαιδευτικά], θα πρέπει να συσταθεί **εξαρχής ενάντια στα ακροαριστερά ναυάγια**, μαζί με όλους εκείνους κι εκείνες που ξέρουν ότι αξίζουν κάτι καλύτερο από τη συμπόρευση με τους καριερίστες».

Προφανώς λοιπόν δε διάβασες το έντυπο που βρίζεις. Δεν πειράζει όμως, μιας και μας δίνεις αφορμή, να τα ξαναπούμε με πιο πολλά λόγια:

Καταρχήν, τις δουλειές που αναλαμβάνουμε τις αναθέτουμε μόνοι μας στον εαυτό μας. Και δουλειά μας σίγουρα δεν είναι να γλύφουμε τους φοιτητές και να θαυμάζουμε το επαναστατικό τους μεγαλείο. Υπάρχουν άλλοι πιο αρμόδιοι και κατάλληλοι για το συγκεκριμένο έργο, και καλά τους σαράντα.

Όσο για εμάς, αντιλαμβανόμαστε πως υπάρχουν σήμερα ηθικοί και υλικοί λογοι για να είναι κανείς εχθρικά διακείμενος στο πανεπιστήμιο σαν θεσμό και σαν διαδικασία. Οι ηθικοί λόγοι (του είδους δε θα γίνω καριερίστας) είναι σεβαστοί. Οι υλικοί λόγοι (του είδους δε με βλέπω τελικά για καριέρα) είναι υπαρκτοί. Αλλά από την ύπαρξη τέτοιων λόγων μέχρι τη σύσταση αντισυστημικών μειοψηφιών στα πανεπιστήμια, ο δρόμος είναι μακρύς. Και κατά τη γνώμη μας, κάθε άλλο παρά αισιόδοξος δικαιούται να είναι κανείς.

οι «κακοί» ΕΠΟΠ και σεκιουριτάδες, ενώ τα κατώτερα στρώματα εντάσσονται στην κρατικοκαπιταλιστική σφαίρα του εγκλήματος.

Πρέπει **να χτυπηθούν τα φροντιστήρια**, ο μοναδικός κλάδος της ιδιωτικής παιδείας που δουλεύει αρκετά καλά ώστε, όχι μόνο έχει αντικαταστήσει τον δημόσιο, όχι μόνο βρίσκεται υπεράνω πάσης κριτικής, αλλά δουλεύει μια χαρά για τις τρεις προηγούμενες διαδικασίες.

Πρέπει να χτυπηθεί η **πειθαρχία** στα πανεπιστήμια. Αυτό, μεταξύ άλλων, σημαίνει να εντοπιστούν και να χτυπηθούν οι βασικοί της υποστηρικτές, δηλαδή τα πλειοψηφικά κομμάτια των φοιτητών που επιζητούν παθιασμένα την καριέρα. **Ο ατομικισμός, ο ανταγωνισμός και ο καριερισμός πρέπει να χτυπηθούν σαν κοινωνικά κομμάτια και φυσικά πρόσωπα**, όχι σαν αφηρημένες ιδέες.

Πολύ βασικό και απτό: **Πρέπει να χτυπηθούν οι ιδιωτικές δουλειές των δημόσιων πανεπιστημίων**. Πρέπει να βρεθούν, να καταδειχθούν και να μπλοκαριστούν οι καπιταλιστικές μπίζνες που λαμβάνουν χώρα αυτή τη στιγμή στο διπλανό γραφείο.

Το ίδιο βασικό και απτό: Πρέπει να εντοπιστούν και να χτυπηθούν **οι υπάλληλοι της εθνικής ασφάλειας** στο εσωτερικό των πανεπιστημίων. Όλα εκείνα τα σημεία στα οποία τα πανεπιστήμια, όχι μόνο δε «νοσούν», αλλά αποδεικνύονται οργανικά για τις ιδεολογικές και τεχνολογικές μπίζνες του ελληνικού κράτους.

Τέλος, και πιο γενικά, πρέπει να διεκδικηθούν στα σοβαρά για λογαριασμό της εκπαίδευσης **οι δημόσιοι πόροι που αυτή τη στιγμή κατευθύνονται προς το χτίσιμο ενός κράτους της ασφάλειας** (φλωριά του κερατά ε; Καλάααα).

Αυτά είναι κατά τη γνώμη μας τα βασικά ζητήματα που θα έπρεπε καταρχήν να αναλάβουν οι αυτόνομοι φοιτητές. Είμαστε άλλωστε βέβαιοι πως, αν τυχόν υπάρξουν υπολογίσιμες μαχητικές μειοψηφίες εντός των πανεπιστημίων, γρήγορα θα ανακαλύψουν δικά τους, πιο καίρια και πιο συγκε-

Επίσης:

«Αν είναι να υπάρξει αντίθετη άποψη και πρακτική [στα εκπαιδευτικά], θα πρέπει να συσταθεί **εξαρχής ενάντια στα ακροαριστερά ναυάγια**, μαζί με όλους εκείνους κι εκείνες που ξέρουν ότι αξίζουν κάτι καλύτερο από τη συμπόρευση με τους καριερίστες».

Προφανώς λοιπόν δε διάβασες το έντυπο που βρίζεις. Δεν πειράζει όμως, μιας και μας δίνεις αφορμή, να τα ξαναπούμε με πιο πολλά λόγια:

Καταρχήν, τις δουλειές που αναλαμβάνουμε τις αναθέτουμε μόνοι μας στον εαυτό μας. Και δουλειά μας σίγουρα δεν είναι να γλύφουμε τους φοιτητές και να θαυμάζουμε το επαναστατικό τους μεγαλείο. Υπάρχουν άλλοι πιο αρμόδιοι και κατάλληλοι για το συγκεκριμένο έργο, και καλά τους σαράντα.

Όσο για εμάς, αντιλαμβανόμαστε πως υπάρχουν σήμερα ηθικοί και υλικοί λογοι για να είναι κανείς εχθρικά διακείμενος στο πανεπιστήμιο σαν θεσμό και σαν διαδικασία. Οι ηθικοί λόγοι (του είδους δε θα γίνω καριερίστας) είναι σεβαστοί. Οι υλικοί λόγοι (του είδους δε με βλέπω τελικά για καριέρα) είναι υπαρκτοί. Αλλά από την ύπαρξη τέτοιων λόγων μέχρι τη σύσταση αντισυστημικών μειοψηφιών στα πανεπιστήμια, ο δρόμος είναι μακρύς. Και κατά τη γνώμη μας, κάθε άλλο παρά αισιόδοξος δικαιούται να είναι κανείς.

Το αντίθετο. Ματάκια έχουμε και βλέπουμε: Στην τελευταία αναλαμπή του φοιτητικού κινήματος, όπως άλλωστε και σε όλες τις υπόλοιπες, **τα ερωτήματα, τα βασικά ζητήματα, είναι ακριβώς -και μόνο- αυτά που επέλεξε να θέσει η αριστερά των πανεπιστημίων**. Βέβαια, στη συντριπτική -και τραγική- πλειοψηφία των περιπτώσεων, *συμβαίνει και οι απαντήσεις* να είναι αυτές που προκρίνει η αριστερά. Αλλά ας μείνουμε στα ερωτήματα: Από πότε λοιπόν το βασικό μέλημα των «αντιεξουσιαστών αυτόνομων (;) που πληθαίνουν μέσα στο φοιτητικό κίνημα» πρέπει να είναι η περίφημη αναθεώρηση του άρθρου 16; Ποιος είπε πως πρέπει να αδιαφορήσουν για ολόκληρο τον κόσμο των αντιθέσεων του πεδίου εκπαίδευση, **έναν κόσμο του οποίου το άρθρο 16 δεν είναι παρά μια μικρή στιγμούλα**; Α όχι! Τα πράγματα δεν είναι τόσο εύκολα!

Πρέπει να μπει θέμα κατάργησης εξετάσεων, όχι φοιτητικών, αλλά κυρίως πανελλαδικών. Όχι τίποτα σπουδαίο! Να βρεθεί κάποιος να το αρθρώσει με ρεαλιστικούς όρους και να μη φαίνεται σα να μιλάει κανένα ufo. Στο σημείο που βρισκόμαστε, κι αυτό θα αρκούσε.

Πρέπει να καταδειχθεί και να χτυπηθεί το **απαρτχάιντ** στο οποίο υπόκεινται οι Αλβανοί μαθητές σε κάθε σχολείο αυτής της κωλοχώρας.

Πρέπει να καταδειχθεί και να χτυπηθεί η ολοκληρωτική **διαδικασία στρατιωτικοποίησης της εκπαίδευσης**, η διαδικασία δηλαδή μέσω της οποίας οι «καλοί» μαθητές γίνονται καραβανάδες, οι «μέτριοι» γίνονται μπάτσοι, σημαίνει να εντοπιστούν και να χτυπηθούν οι βασικοί της υποστηρικτές, δηλαδή τα πλειοψηφικά κομμάτια των φοιτητών που επιζητούν παθιασμένα την καριέρα. **Ο ατομικισμός, ο ανταγωνισμός και ο καριερισμός πρέπει να χτυπηθούν σαν κοινωνικά κομμάτια και φυσικά πρόσωπα**, όχι σαν αφηρημένες ιδέες.

Πολύ βασικό και αυτό: **Πρέπει να χτυπηθούν οι ιδιωτικές δουλειές των δημόσιων πανεπιστημίων**. Πρέπει να βρεθούν, να καταδειχθούν και να μπλοκαριστούν οι καπιταλιστικές μπίζνες που λαμβάνουν χώρα αυτή τη στιγμή στο διπλανό γραφείο.

Το ίδιο βασικό και αυτό: Πρέπει να εντοπιστούν και να χτυπηθούν **οι υπάλληλοι της εθνικής ασφάλειας** στο εσωτερικό των πανεπιστημίων. Όλα εκείνα τα σημεία στα οποία τα πανεπιστήμια, όχι μόνο δε «νοσούν», αλλά αποδεικνύονται οργανικά για τις ιδεολογικές και τεχνολογικές μπίζνες του ελληνικού κράτους.

Τέλος, και πιο γενικά, πρέπει να διεκδικηθούν στα σοβαρά για λογαριασμό της εκπαίδευσης **οι δημόσιοι πόροι που αυτή τη στιγμή κατευθύνονται προς το χτίσιμο ενός κράτους της ασφάλειας** (φλωριά του κερατά ε; Καλάαα).

Αυτά είναι κατά τη γνώμη μας τα βασικά ζητήματα που θα έπρεπε καταρχήν να αναλάβουν οι αυτόνομοι φοιτητές. Είμαστε άλλωστε βέβαιοι πως, αν τυχόν υπάρξουν υπολογίσιμες μαχητικές μειοψηφίες εντός των πανεπιστημίων, γρήγορα θα ανακαλύψουν δικά τους, πιο καίρια και πιο συγκεκριμένα. Καλή τους τύχη, θα βοηθήσουμε όσο και όπως μπορούμε.

Υπάρχει όμως ένα μικρό προβληματάκι. **Αυτές οι δουλειές δεν είναι δουλειές δύο και τριών μηνών τρεχάματος πάνω στα σάλια που αφήνει πίσω της η αριστερά**. Δεν είναι ζήτημα **ευκαιριακών συνευρέσεων ατομικοτήτων που νομίζουν πως έπιασαν τον παπά απ' τ' αρχίδια γιατί γράψανε σαράντα σελίδες εξυπνάδες**. Δεν είναι για εκείνους που διαλύονται εις τα εξ ων συνετέθησαν περιμένοντας την αριστερά να αναλάβει εκ νέου πρωτοβουλίες για να **κολλήσουν από πίσω γκρινιάζοντας και καταγγέλοντας**. Και φυσικά δεν είναι για τύπους σαν κι εσένα που βαριούνται να διαβάσουν ένα έντυπο αλλά παρόλ' αυτά το βρίζουν. Μην παραμυθιάζεσαι: Δεν είσαι ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος από τη μεταπολίτευση και μετά που αγαλλίασε νομίζοντας ότι το κίνημα χτίζεται γύρω του λίγο προτού πάει σπίτι του κι αυτός και το κίνημα. Αν παρόλ' αυτά δεν συμβεί τέτοιο πράγμα (και δεν σου το ευχόμαστε), ίσως και να μας θυμηθείς: **Το εκ νέου χτίσιμο μαχητικών μειοψηφιών στα πανεπιστήμια δεν είναι ζήτημα του «αυθόρμητου», αλλά δουλειά με φούντες που έχει καθυστερήσει ήδη πάνω από δέκα χρόνια**. Το μέγεθος της δουλειάς και της οργάνωσης που απαιτούνται, είναι ακριβώς αυτά που αναλογούν σε αυτή τη δεκαπενταετή υστέρηση.

Αυτά προς το παρόν, και ελπίζουμε να λύθηκαν όλες σου οι απορίες.

Υ.Γ: Το υπόλοιπο γράμμα σου κόπηκε για λόγους πολιτικής ηθικής. Άλλη φορά πιο κόσμια, αλλιώς θα τα κόβουμε και θα βάζουμε μόνο τις πάσες που μας κάνεις, έτσι για να μάθεις να φέρεσαι (σιγά τώρα...)

Σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα ανίκανο να παρά-γει οτιδήποτε «χρήσιμο»...

αν η ιδιωτικοποίηση της ανώτατης παιδείας σημαί-

Σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα ανίκανο να παράγει οτιδήποτε «χρήσιμο»...

αν η ιδιωτικοποίηση της ανώτατης παιδείας σημαίνει περισσότερα φράγκα από το εμπόριο των ψευδαισθήσεων....

το αίτημα για «δημόσια δωρεάν παιδεία» σημαίνει περισσότερη πολιτική υπεραξία, για την ξοφλημένη αριστερά, από το εμπόριο των ίδιων ψευδαισθήσεων.

Στις επιλογές όσων δρουν αυτόνομα και επαναστατικά μέσα στους εκπαιδευτικούς χώρους δεν έχουν θέση τα διλήμματα των αφεντικών! Ούτε των αφεντικών της τσέπης ούτε των αφεντικών της συνείδησης!

